

Europeiska unionens officiella tidning

L 337

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtioåttonde årgången

23 december 2015

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾ 1

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG ⁽¹⁾ 35

II Icke-lagstiftningsakter

BESLUT

- ★ Rådets beslut (EU) 2015/2367 av den 30 november 2015 om den ståndpunkt som ska intas på Europeiska unionens vägnar i den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter i fråga om beslut nr 1/2015 om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11 128

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/2365

av den 25 november 2015

**om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om
ändring av förordning (EU) nr 648/2012**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽³⁾i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽⁴⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den globala finanskris som uppstod 2007–2008 har blottlagt överdriven spekulation, stora luckor i lagstiftningen, ineffektiv tillsyn, oöverskådliga marknader och alltför komplexa produkter i det finansiella systemet. Unionen har antagit en rad åtgärder för att göra banksystemet mer solitt och mer stabilt, däribland förstärkta kapitalkrav, regler om förbättrad styrning samt tillsyns- och resolutionsordningar, och för att säkerställa att det finansiella systemet fullgör sin roll genom att styra kapital mot en finansiering av realekonomin. Framsteg som gjorts med att inrätta bankunionen är också avgörande i detta sammanhang. Samtidigt har krisen dock också visat att transparens och övervakning inte bara behöver förbättras inom den traditionella banksektorn, utan även på områden utanför denna där det bedrivs bankliknande kreditförmedling, kallad skuggbankverksamhet, vars omfattning är oroväckande och redan utgör nästan hälften av det reglerade banksystemet. Eventuella defekter i denna verksamhet, som liknar den som kreditinstitut bedriver, kan innebära att den övriga finansiella sektorn påverkas.

⁽¹⁾ EUT C 336, 26.9.2014, s. 5.

⁽²⁾ EUT C 451, 16.12.2014, s. 59.

⁽³⁾ EUT C 271, 19.8.2014, s. 87.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 29 oktober 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 16 november 2015.

- (2) Under sitt arbete med att begränsa skuggbankverksamhet har rådet för finansiell stabilitet (nedan kallat FSB) och Europeiska systemrisknämnden (nedan kallad ESRB) inrättade genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 ⁽¹⁾ kartlagt riskerna med transaktioner för värdepappersfinansiering. Sådana transaktioner öppnade för uppbyggnaden av lånefinansierade placeringar, procyklikaltitet och ökad sammankoppling på finansmarknaderna. Särskilt avsaknaden av transparens när det gäller användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering har hindrat reglerings- och tillsynsmyndigheter samt investerare från att korrekt kunna bedöma och övervaka respektive bankliknande risker och graden av sammankoppling i det finansiella systemet både före och under finanskrisen. Mot denna bakgrund antog FSB den 29 augusti 2013 en policyram med titeln *Strengthening Oversight and Regulation of Shadow Banking* (Förstärkt tillsyn och reglering av skuggbankverksamhet) (nedan kallad FSB:s policyram) för att åtgärda skuggbanksystemets risker vid värdepapperslån och repor, vilken godkändes av G20-ledarna i september 2013.
- (3) Den 14 oktober 2014 offentliggjorde FSB ett regelverk för värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt. Utan clearing förorsakar sådana transaktioner stora risker om det inte ställs tillräckliga säkerheter. Ökad transparens i fråga om återanvändning av kunders tillgångar blir till ett första steg mot att förbättra motparternas kapacitet att analysera och förebygga risker, men det förväntas att FSB senast 2016 avslutar sitt arbete med en rad rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt, så en alltför stor förekomst av lånefinansierade placeringar kan undvikas och koncentrationsriskerna och riskerna för fallissemang minskar.
- (4) Den 19 mars 2012 offentliggjorde kommissionen en grönbok om skuggbankverksamhet. Utifrån de omfattande synpunkter som inkommit och med beaktande av den internationella utvecklingen utfärdade kommissionen den 4 september 2013 ett meddelande till rådet och Europaparlamentet, med titeln *Skuggbanksverksamhet – hantering av risker i den finansiella sektorn*. Kommissionen betonade att transaktioner för värdepappersfinansiering är komplexa och oöverskådliga, vilket gör det svårt att identifiera motparter och övervaka riskkoncentrationen och leder även till uppbyggnaden av en alltför stor andel lånefinansierade placeringar i det finansiella systemet.
- (5) I oktober 2012 antog en högnivågrupp under ledning av Erkki Liikanen en rapport om reformering av banksektorns struktur i unionen. Den diskuterade bland annat samspelet mellan det traditionella banksystemet och skuggbanksystemen. I rapporten vidkändes riskerna med skuggbankverksamhet, exempelvis stor andel lånefinansierade placeringar och procyklikaltitet och den efterlyste en minskning av den sammankoppling mellan banker och skuggbanksystemet som varit en spridningskälla i den systemomfattande bankkrisen. I rapporten föreslogs också vissa strukturrättgärder som ska avhjälpa resterande brister i unionens banksektor.
- (6) Strukturella reformer inom unionens banksystem behandlas i ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om strukturella åtgärder för att förbättra motståndskraften hos EU:s kreditinstitut. Om strukturella åtgärder för banker införs, skulle detta emellertid kunna leda till att viss verksamhet flyttas till mindre reglerade områden som skuggbanksektorn. Det förslaget bör därför åtföljas av de bindande krav på transparens och rapportering avseende transaktioner för värdepappersfinansiering som fastställs i denna förordning. De transparensregler som fastställs i denna förordning kompletterar det förslaget.
- (7) Denna förordning tillgodoser behovet av ökad transparens på marknaderna för värdepappersfinansiering och därmed det finansiella systemet. För att säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor och internationell konvergens följer denna förordning FSB:s policyram. Den skapar en unionsram där uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering effektivt kan rapporteras till transaktionsregister och där information om transaktioner för värdepappersfinansiering samt totalavkastningssvappar lämnas ut till investerare i företag för kollektiva investeringar. I definitionen av transaktioner för värdepappersfinansiering i denna förordning ingår inte derivatkontrakt enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽²⁾. Däremot ingår sådana transaktioner som allmänt kallas likviditets- och säkerhetssvappar, som inte omfattas av definitionen av derivatkontrakt i förordning (EU) nr 648/2012. Behovet av internationell konvergens blir än mer angeläget i och med att en strukturell reform inom unionens banksektor sannolikt kommer att leda till att verksamheter som traditionella banker i dag bedriver flyttas till skuggbanksektorn – och det både för finansiella och icke-finansiella enheter. På så sätt kan reglerings- och tillsynsmyndigheter få ännu mindre transparens i dessa verksamheter och hindras från att få en god överblick över riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering. På vissa marknader skulle detta bara förstärka de redan väletablerade banden mellan den reglerade banksektorn och skuggbanksektorn.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

- (8) I och med utvecklingen av marknadspraxis och den tekniska utvecklingen kan marknadsaktörer använda andra transaktioner än transaktioner för värdepappersfinansiering som en finansieringskälla, för hantering av likviditet och säkerheter, som en strategi för ökad avkastning, för täckning av blankning eller för skattearbitrage i samband med vinstutdelningar. Sådana transaktioner kan få liknande ekonomisk verkan och utgöra risker liknande de i transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet procyklikaltitet till följd av fluktuerande tillgångsvärden och volatilitet, löptids- eller likviditetstransformering som härrör från finansiering av långfristiga eller illikvida tillgångar genom kortfristiga eller likvida tillgångar samt finansiella spridningseffekter till följd av sammankoppling av transaktionskedjor som omfattar återanvändning av säkerheter.
- (9) Som reaktion på de frågor som tas upp i FSB:s policyram och den väntade utvecklingen efter strukturella reformen av unionens banksektor kommer medlemsstaterna förmodligen att vidta olika nationella åtgärder som kan skapa hinder för en välfungerande inre marknad och skada marknadsaktörerna och den finansiella stabiliteten. Dessutom gör avsaknaden av harmoniserade regler om transparens att det är svårt för nationella myndigheter att jämföra detaljuppgifter från olika medlemsstater och, följaktligen, att uppfatta vilka faktiska risker som enskilda marknadsaktörer utsätter systemet för. Därför måste det ses till att sådan snedvridning och sådana hinder inte uppstår i unionen. Följaktligen är den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), tolkad i enlighet med Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis.
- (10) De nya reglerna om transparens bör därför föreskriva rapportering av detaljer om samtliga marknadsaktörers transaktioner för värdepappersfinansiering, både för finansiella och för icke-finansiella enheter, inbegripet säkerhetens struktur, om säkerheten kan återanvändas eller har återanvänts, ett utbyte av säkerheter vid dagens slut och de tillämpade värderingsavdragen. I syfte att minimera ytterligare operativa kostnader för marknadsaktörerna, bör de nya reglerna och standarderna bygga vidare på redan existerande infrastrukturer, operativa förfaranden och format som har införts för rapportering av derivatkontrakt till transaktionsregister. I den utsträckning det är genomförbart och relevant bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽¹⁾, i det sammanhanget minimera överlappningar och undvika inkonsekvenser mellan de tekniska standarder som antagits enligt denna förordning och de som antagits enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012. Den rättsliga ram som föreskrivs i den här förordningen bör i möjligaste mån överensstämma med förordning (EU) nr 648/2012 när det gäller rapportering av derivatkontrakt till transaktionsregister som registrerats för det ändamålet. Detta bör också göra det möjligt för transaktionsregister som registrerats eller godkänts i enlighet med den förordningen att fullgöra den registerfunktion de tilldelats genom den här förordningen, om de uppfyller vissa ytterligare kriterier och under förutsättning att en förenklad registreringsprocess har slutförts.
- (11) För att säkerställa att Esmas befogenheter att ålägga sanktioner är konsekventa och effektiva, bör de marknadsaktörer som omfattas av denna förordning, med hänvisning till förordning (EU) nr 648/2012, omfattas av de bestämmelser om Esmas befogenheter som fastställs i den förordningen, såsom de, vad gäller förfaranderegler, specificerats i de delegerade akter som antagits enligt artikel 64.7 i den förordningen.
- (12) Transaktioner med medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS) bör undantas från skyldigheten att rapportera transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregistren. För att säkerställa att reglerings- och tillsynsmyndigheterna får en god överblick över riskerna i samband med de transaktioner för värdepappersfinansiering som genomförs av de enheter som de reglerar eller utövar tillsyn över bör dock de relevanta myndigheterna och ECBS-medlemmarna ha ett nära samarbete. Sådant samarbete bör göra det möjligt för reglerings- och tillsynsmyndigheterna att fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag. Sådant samarbete bör vara förtroligt och avhängigt av en motiverad framställan från de relevanta behöriga myndigheterna, och bör endast genomföras för att göra det möjligt för dessa myndigheter att uppfylla sina respektive skyldigheter med iakttagande av principerna och kraven för oberoende för centralbankerna och utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter, vilket inbegriper utförandet av den penningpolitik, den växelkurspolitik och den politik för finansiell stabilisering som ECBS-medlemmarna enligt lag har befogenhet att utföra. ECBS-medlemmarna bör få vägra att lämna information om de transaktioner de genomför vid utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter. De bör underrätta den myndighet som lämnat begäran om vägran, åtföljt av motiveringen till detta.
- (13) Information om de inneboende riskerna på marknaderna för värdepappersfinansiering bör lagras centralt och vara lätt och direkt tillgänglig för bland annat Esma, den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten)

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

(EBA) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽¹⁾, den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽²⁾, de relevanta behöriga myndigheterna, ESRB och berörda centralbanker inom ECBS, inbegripet Europeiska centralbanken (ECB), då denna utför sina uppgifter inom en gemensam tillsynsmekanism enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ⁽³⁾. De kan då fastställa och övervaka de risker för den finansiella stabiliteten som reglerade och oreglerade enheters verksamhet inom skuggbanksystemet medför. Esma bör beakta de tekniska standarder som antagits enligt artikel 81 i förordning (EU) nr 648/2012 och som reglerar transaktionsregister för derivatkontrakt och den framtida utvecklingen av dessa tekniska standarder, när myndigheten utformar eller föreslår ändringar i de tekniska standarderna för tillsyn enligt denna förordning. Esma bör också sträva efter att säkerställa att de relevanta myndigheterna i fråga, ESRB och ECBS relevanta centralbanker, inbegripet ECB, har direkt och omedelbar tillgång till de uppgifter de behöver för att utföra sina uppgifter, inbegripet utformning och genomförande av penningpolitiken samt övervakning av finansmarknadsinfrastrukturer. För att säkerställa detta bör Esma fastställa villkoren för tillgång till sådana uppgifter i förslag till tekniska standarder för tillsyn.

- (14) Det är nödvändigt att införa bestämmelser om informationsutbyte mellan behöriga myndigheter samt att öka kraven på att de bistår varandra och samarbetar. Med anledning av den ökande gränsöverskridande verksamheten bör de behöriga myndigheterna förse varandra med den information de behöver för att kunna fullgöra sitt uppdrag, så att denna förordning genomförs på ett effektivt sätt, även i situationer där överträdelser eller misstänkta överträdelser kan beröra myndigheterna i två eller flera medlemsstater. Sträng tystnadsplikt måste iakttagas vid informationsutbytet, för att säkerställa att uppgifterna överförs på ett smidigt sätt och särskilda rättigheter skyddas. Utan att det påverkar nationell straff- eller skatterätt bör de behöriga myndigheterna, Esma, organ eller andra fysiska eller juridiska personer än behöriga myndigheter som tar emot konfidentiella uppgifter enbart använda dessa för att utföra sina uppgifter och fullgöra sitt uppdrag. Detta bör dock inte hindra nationella organ som ansvarar för att förebygga, utreda och vidta korrigeringar åtgärder mot administrativa missförhållanden från att, i enlighet med nationell rätt, fullgöra sitt uppdrag.
- (15) Transaktioner för värdepappersfinansiering används i stor utsträckning av förvaltare av företag för kollektiva investeringar för effektiv portföljförvaltning. Sådan användning kan få betydande konsekvenser för dessa företag för kollektiva investeringars resultat. Transaktioner för värdepappersfinansiering kan antingen användas för att uppfylla investeringsmål eller för att förbättra avkastningen. Förvaltare använder också totalavkastningssvappar som har effekter liknande dem som förekommer i fråga om transaktioner för värdepappersfinansiering. Transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar används i stor utsträckning av förvaltare av företag för kollektiva investeringar för att få exponering mot vissa strategier eller för att förbättra avkastningen. Användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar kan stegra den allmänna riskprofilen för företag för kollektiva investeringar, utan att investerarna får tillräcklig information om användningen. Det är viktigt att se till att investerare i sådana företag för kollektiva investeringar kan göra välgrundade val och bedöma den övergripande risk-/avkastningsprofilen för företag för kollektiva investeringar. Vid bedömningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör företagen för kollektiva investeringar överväga transaktionens substans utöver dess juridiska form.
- (16) Investeringar som grundar sig på ofullständig eller felaktig information om ett företag för kollektiva investeringars investeringsstrategi kan åsamka investerare betydande förluster. Det är därför viktigt att företag för kollektiva investeringar offentliggör alla relevanta närmare uppgifter om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Dessutom är fullständig transparens särskilt relevant för företag för kollektiva investeringar, eftersom det inte är förvaltarna av företag för kollektiva investeringar utan deras investerare som äger alla tillgångar som berörs av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Full transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar är därför ett viktigt redskap för att undvika eventuella intressekonflikter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (17) De nya bestämmelserna om transparens avseende transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar är nära kopplade till Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽¹⁾ och 2011/61/EU ⁽²⁾, eftersom de direktiven utgör den rättsliga ramen för hur företag för kollektiva investeringar etableras, förvaltas och marknadsförs.
- (18) Företag för kollektiva investeringar får bedriva verksamhet som företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (nedan kallade *fondföretag*), förvaltade av förvaltningsbolag för fondföretag eller av investeringsbolag som auktoriserats enligt direktiv 2009/65/EG, eller som alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-fonder*), förvaltade av förvaltare av sådana fonder (nedan kallade *AIF-förvaltare*) som auktoriserats eller registrerats enligt direktiv 2011/61/EU. De nya reglerna om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar som införs genom denna förordning kompletterar och bör tillämpas utöver reglerna enligt bestämmelserna i dessa direktiv.
- (19) För att göra investerare medvetna om riskerna med användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör förvaltare av företag för kollektiva investeringar i periodiska rapporter ge detaljerad information om sin eventuella användning av dessa finansieringstekniker. Befintliga periodiska rapporter som förvaltningsbolag eller investeringsbolag för fondföretag och AIF-förvaltare måste ta fram bör kompletteras med denna extra information om användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Vid den närmare utformningen av innehållet i dessa periodiska rapporter bör Esma ta hänsyn till den administrativa bördan och särdragen hos olika typer av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar.
- (20) Ett företag för kollektiva investeringars placeringsinriktning med avseende på transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör tydligt redovisas i handlingar före avtal, exempelvis prospektet för fondföretagets fonder och information före avtal till AIF-fondsinvesterare. Detta bör trygga att investerare förstår och kan bedöma de inneboende riskerna, innan de beslutar att investera i ett särskilt fondföretag eller en särskild AIF-fond.
- (21) Återanvändning av säkerheter skapar likviditet och gör det möjligt för motparter att minska finansieringskostnaderna. Emellertid tenderar detta att skapa komplicerade kedjor av säkerheter mellan traditionell bankverksamhet och skuggbankverksamhet, vilket innebär risker för den finansiella stabiliteten. Avsaknaden av transparens med avseende på i vilken utsträckning finansiella instrument som ställts som säkerhet har återanvänts och de motsvarande riskerna i händelse av konkurs kan undergräva förtroendet för motparter och öka riskerna för den finansiella stabiliteten.
- (22) För att transparensen avseende återanvändning ska kunna öka bör det införas minimikrav på information. Återanvändning bör endast ske med den säkerhetsställande motpartens uttryckliga kännedom och samtycke. Tillämpningen av en rätt till återanvändning bör därför avspeglas i den säkerhetsställande motpartens värdepapperskonto, såvida inte det kontot regleras av lagstiftningen i ett tredjeland som eventuellt föreskriver andra lämpliga sätt att avspegla återanvändning.
- (23) Även om tillämpningsområdet för bestämmelserna om återanvändning i denna förordning är mer omfattande än det i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG ⁽³⁾ bör denna förordning inte ändra tillämpningsområdet för det direktivet utan snarare betraktas som ett komplement till det direktivet. De villkor på vilka motparter har rätt till återanvändning och att utöva denna rätt bör inte på något sätt minska det skydd som ges för avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt direktiv 2002/47/EG. Mot den bakgrunden bör överträdelse av kraven på transparens i återanvändningen inte påverka nationell rätt angående en transaktions giltighet eller verkan.
- (24) I denna förordning fastställs strikta informationsbestämmelser för motparter vid återanvändning, vilket inte bör påverka tillämpningen av sektorsbestämmelser som är anpassade till särskilda aktörer, strukturer och situationer. Därför bör denna förordnings regler om återanvändning bara tillämpas på exempelvis företag för kollektiva investeringar och förvaringsinstitut eller investeringsföretags klienter när inte strängare regler om återanvändning föreskrivs enligt den rättsliga ramen för företag för kollektiva investeringar eller för skydd av kundernas tillgångar som utgör en *lex specialis*, med företräde framför reglerna i denna förordning. Denna förordning bör särskilt inte påverka tillämpningen av sådana regler enligt unionsrätten eller nationell rätt som begränsar motparter s möjligheter till återanvändning av finansiella instrument som tillhandahålls som säkerhet av motparter eller andra personer än motparter. Tillämpningen av kraven för återanvändning bör senareläggas med sex månader efter dagen för denna förordnings ikraftträdande i syfte att ge motparterna tillräckligt med tid för att anpassa sina kvarstående säkerhetsarrangemang, inbegripet ramavtal, och för att säkerställa att nya säkerhetsarrangemang är förenliga med denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

- (25) I syfte att främja internationell enhetlighet i fråga om terminologin är användningen av termen *återanvändning* i denna förordning i enlighet med FSB:s policyram. Detta bör emellertid inte medföra en bristande enhetlighet inom unionens regelverk och framför allt bör det inte påverka användningen av termerna *återanvändning* eller *förfogande* i direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU.
- (26) För att säkerställa att motparter uppfyller denna förordnings skyldigheter och att de behandlas lika i hela unionen, bör medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att lägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som föreskrivs enligt denna förordning bör därför uppfylla vissa grundläggande krav när det gäller adressater, kriterier för tillämpningen av en sanktion eller åtgärd, offentliggörande av sanktioner eller åtgärder, viktigare sanktionsbefogenheter och nivåer på administrativa sanktionsavgifter. Det är lämpligt att sanktioner och andra åtgärder enligt direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU tillämpas på överträdelser av företag för kollektiva investeringars skyldigheter gällande transparens enligt denna förordning.
- (27) De befogenheter att lägga sanktioner som tilldelas behöriga myndigheter bör inte påverka ECB:s exklusiva befogenhet att för tillsynsändamål återkalla kreditinstituts tillstånd enligt artikel 4.1 a i förordning (EU) nr 1024/2013.
- (28) Bestämmelser i denna förordning rörande ansökan om registrering av transaktionsregister och återkallande av registrering påverkar inte de möjligheter till överklagande som föreskrivs i kapitel V i förordning (EU) nr 1095/2010.
- (29) Tekniska standarder inom den finansiella tjänstesektorn bör trygga en konsekvent harmonisering och ett tillräckligt skydd för insättare, investerare och konsumenter i hela unionen. Då Esma är ett organ med stor sakkunskap på detta specifika område är det lämpligt och ändamålsenligt att anförtro Esma uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska val. Vid utarbetandet av tekniska standarder bör Esma se till att förvaltnings- och rapporteringsförfaranden är effektiva. Kommissionen bör ges befogenhet att, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010, genom delegerade akter anta tekniska standarder för tillsyn på följande områden: närmare uppgifter om de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering, om transaktionsregisters ansökningar om registrering eller utvidgning av registrering, om förfarandena som ska tillämpas av transaktionsregistren för att kontrollera detaljerna kring de transaktioner för värdepappersfinansiering som rapporteras till dem, om offentliggörandet av transaktionsregistrens uppgifter och hur ofta de offentliggörs och om kraven för tillgången till dem, samt vid behov om ytterligare specificering av innehållet i bilagan.
- (30) Kommissionen bör ges befogenhet att anta av Esma utarbetade tekniska standarder för genomförande genom genomförandakter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget och i enlighet med artikel 15 förordning (EU) nr 1095/2010, när det gäller rapporters form och frekvens, ansökningsformat för registrering av eller utvidgning av registreringen för ett transaktionsregister, samt förfaranden och former för informationsutbytet med Esma om sanktioner och andra åtgärder.
- (31) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av den förteckning över enheter som undantas från denna förordnings tillämpningsområde och avgifternas typ, i vilka fall avgifter ska betalas, avgiftsbeloppen och hur transaktionsregistren ska betala dem. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter att fatta beslut om bedömningen av tredjeländers regler, för erkännande av tredjelands transaktionsregister, samt för att undvika eventuellt överlappande eller motstridiga krav. Den bedömning som ligger till grund för beslut om rapporteringens likvärdighet i ett tredjeland bör inte inkräkta på rätten för ett transaktionsregister som inrättats i det tredjelandet och som godkänts av Esma att tillhandahålla rapporteringstjänster åt enheter som är etablerade i unionen, eftersom godkännandebeslutet bör vara oberoende av en sådan bedömning av ett beslut om likvärdighet.
- (33) Om en genomförandakt om likvärdighet dras tillbaka bör motparterna automatiskt på nytt omfattas av alla krav som fastställs i denna förordning.
- (34) Kommissionen bör när så är lämpligt samarbeta med myndigheter i tredjeländer i syfte att utforska lösningar som gynnar båda parter, för att säkerställa överensstämmelse mellan denna förordning och dessa tredjeländers krav och därigenom undvika eventuell överlappning i detta sammanhang.

- (35) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att förbättra transparensen för viss verksamhet på de finansiella marknaderna, såsom användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och återanvändning av säkerheter för att möjliggöra övervakning och kartläggning av de motsvarande riskerna, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av denna förordnings omfattning och verkningar kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (36) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheterna och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta gäller särskilt rätten till skydd av personuppgifter, rätten till respekt för privatliv och familjeliv, rätten till försvar och principen om *ne bis in idem*, näringsfriheten, rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol. Denna förordning måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (37) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹⁾ och avgav ett yttrande den 11 juli 2014 ⁽²⁾.
- (38) Varje utbyte eller överföring av personuppgifter som görs av medlemsstaternas behöriga myndigheter eller av transaktionsregister bör ske i enlighet med de bestämmelser om överföring av personuppgifter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽³⁾. Varje utbyte eller överföring av personuppgifter som görs av Esma, EBA eller Eiopa bör ske i enlighet med de bestämmelser om överföring av personuppgifter som fastställs i förordning (EG) nr 45/2001.
- (39) Med stöd av Esma bör kommissionen övervaka och utarbeta rapporter till Europaparlamentet och rådet om den internationella tillämpningen av den rapporteringsskyldighet som fastställs i denna förordning. Den tid som tillåts för överlämnandet av kommissionens rapporter bör tillåta föregående faktisk tillämpning av denna förordning.
- (40) När resultatet föreligger av det arbete som utförs inom relevanta internationella forum bör kommissionen med bistånd av Esma, EBA och ESRB till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om framstegen i det internationella arbetet med att minska riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet FSB:s rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt, och om lämpligheten av dessa rekommendationer för unionens marknader.
- (41) Tillämpningen av de krav på transparens som fastställs i denna förordning bör skjutas upp i syfte att ge transaktionsregistren tillräckligt med tid för att ansöka om auktorisering och godkännande av sin verksamhet som anges i denna förordning och motparter och företag för kollektiva investeringar tillräckligt med tid för att uppfylla dessa krav. Framför allt är det lämpligt att senarelägga tillämpningen av ytterligare krav på transparens för företag för kollektiva investeringar med hänsyn till de riktlinjer för behöriga myndigheter och fondföretags förvaltningsbolag som utfärdades av Esma den 18 december 2012, där det fastställs en frivillig ram för fondföretags förvaltningsbolag i fråga om skyldigheten att lämna ut uppgifter samt behovet av att minska den administrativa bördan för förvaltarna i företag för kollektiva investeringar. I syfte att sörja för effektiv tillämpning av rapporteringen av transaktioner för värdepappersfinansiering behövs det ett successivt genomförande av kraven per typ av motpart. Inom denna modell bör beaktas motpartens faktiska förmåga att uppfylla de rapporteringsskyldigheter som fastställs i denna förordning.
- (42) De nya enhetliga reglerna i fråga om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och vissa OTC-derivat, nämligen totalavkastningssvappar, som fastställs i denna förordning har nära koppling till de regler som fastställs i förordning (EU) nr 648/2012 eftersom dessa OTC-derivat omfattas av tillämpningsområdet för de rapporteringskrav som fastställs i den förordningen. I syfte att säkerställa ett enhetligt tillämpningsområde för

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 328, 20.9.2014, s. 3.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

både kraven i fråga om transparens och för rapportering behövs det en tydlig avgränsning mellan OTC-derivat och börshandlade derivat oberoende av om handel med dessa kontrakt bedrivs i unionen eller på tredjelandsmarknader. Definitionen av OTC-derivat i förordning (EU) nr 648/2012 bör därför ändras i syfte att säkerställa att en och samma typ av derivatkontrakt redovisas som antingen OTC-derivat eller börshandlade derivat oberoende av om handel med dessa kontrakt bedrivs i unionen eller på tredjelandsmarknader.

(43) Förordning (EU) nr 648/2012 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs bestämmelser om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering samt om återanvändning.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning tillämpas på:

- a) En motpart i en transaktion för värdepappersfinansiering som är etablerad
 - i) i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna,
 - ii) i ett tredjeland, om transaktionen för värdepappersfinansiering ingår i verksamheten vid den motpartens filial i unionen.
- b) Förvaltningsbolag och investeringsbolag för företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) i enlighet med direktiv 2009/65/EG.
- c) Förvaltare av alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-förvaltare*) som är auktoriserade i enlighet med direktiv 2011/61/EU.
- d) En motpart som återanvänder en säkerhet och som är etablerad
 - i) i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna,
 - ii) i ett tredjeland, om antingen
 - återanvändningen ingår i en verksamhet vid den motpartens filial i unionen, eller
 - återanvändningen avser finansiella instrument som tillhandahålls inom ramen för ett säkerhetsarrangemang av en motpart etablerad i unionen eller av en filial i unionen till en motpart etablerad i ett tredjeland.

2. Artiklarna 4 och 15 tillämpas inte på följande:

- a) Medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS), andra organ i medlemsstaterna som fyller likartade funktioner och andra offentliga organ inom unionen som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statsskulden.
- b) Banken för internationell betalningsutjämning.

3. Artikel 4 tillämpas inte på transaktioner där en ECBS-medlem är motpart.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 30 i syfte att ändra den förteckning som fastställs i punkt 2 i den här artikeln.

För detta ändamål ska kommissionen innan den antar sådana delegerade akter förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport, i vilken den internationella behandlingen av centralbanker och offentliga organ som förvaltar eller medverkar i förvaltningen av statsskulden bedöms.

Den rapporten ska inbegripa en jämförande analys av hur centralbanker och dessa organ behandlas i de rättsliga ramarna i ett antal tredjeländer. Om det av rapporten framgår, särskilt i fråga om den jämförande analysen och potentiella effekter, att det är nödvändigt att göra undantag från artikel 15 när det gäller det monetära ansvaret för dessa centralbanker och organ i ett tredjeländ ska kommissionen anta en delegerad akt samt lägga till dem i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *transaktionsregister*: en juridisk person som centralt samlar in och dokumenterar uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering.
2. *motpart*: en finansiell motpart eller en icke-finansiell motpart.
3. *finansiell motpart*:
 - a) Ett värdepappersföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU ⁽¹⁾.
 - b) Ett kreditinstitut som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾ eller förordning (EU) nr 1024/2013.
 - c) Ett försäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽³⁾.
 - d) Fondföretag och i relevanta fall, dess förvaltningsbolag, som auktoriserats i enlighet med direktiv 2009/65/EG.
 - e) En AIF-fond som förvaltas av AIF-förvaltare som auktoriserats eller registrerats i enlighet med direktiv 2011/61/EU.
 - f) Ett tjänstepensionsinstitut som auktoriserats eller registrerats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG ⁽⁴⁾.
 - g) En central motpart som auktoriserats i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 235, 23.9.2003, s. 10).

- h) En värdepapperscentral som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 ⁽¹⁾.
- i) En enhet i ett tredjeland som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med de lagstiftningsakter som avses i leden a–h om den var etablerad i unionen.
4. *icke-finansiell motpart*: ett i unionen eller i ett tredjeland etablerat annat företag än de enheter som avses i punkt 3.
5. *etablerad*:
- a) Om motparten är en fysisk person, där denne har sitt huvudkontor.
 - b) Om motparten är en juridisk person, där denne har sitt stadgeenliga säte.
 - c) Om motparten enligt nationell rätt saknar stadgeenligt säte, där denne har sitt huvudkontor.
6. *filial*: ett annat driftsställe än huvudkontoret som ingår i en motpart och som inte är en juridisk person.
7. *utlåning eller inlåning av värdepapper eller råvaror*: en transaktion där en motpart överför värdepapper eller råvaror mot ett åtagande om att låntagaren ska återlämna likvärdiga värdepapper eller råvaror vid en framtida tidpunkt eller vid överförarens anfordran, varvid transaktionen betraktas som utlåning av värdepapper eller råvaror för den motpart som överför dem och som inlåning av värdepapper eller råvaror för den motpart till vilka de överförs.
8. *köp- och återförsäljningstransaktion respektive sälj- och återköpstransaktion*: en transaktion där en motpart köper eller säljer värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till värdepapper eller råvaror och samtidigt kommer överens om att sälja respektive köpa tillbaka värdepapper, råvaror eller sådana garanterade rättigheter enligt samma specifikation till ett angivet pris vid en framtida tidpunkt; transaktionen utgör en köp- och återförsäljningstransaktion för den motpart som köper värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter och en sälj- och återköpstransaktion för den säljande motparten, utan att köp- och återförsäljningstransaktionen eller sälj- och återköpstransaktionen rör sig om ett återköpsavtal eller ett omvänt återköpsavtal i den mening som avses i punkt 9.
9. *återköpstransaktion*: en transaktion i enlighet med ett avtal enligt vilket en motpart överlåter värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter som avser äganderätt till värdepapper eller råvaror, om garantin har utfärdats av en erkänd börs som innehar rätten till värdepapperen eller råvarorna och avtalet inte ger motparten möjlighet att överlåta eller pantsätta ett enskilt värdepapper eller en enskild råvara till mer än en motpart åt gången, med förbehåll för förpliktelsen att återköpa dem, eller värdepapper eller råvaror enligt samma specifikation till ett angivet pris och vid en framtida tidpunkt som är fastställd eller ska fastställas av den som överlåter instrumentet, transaktionen utgör ett återköpsavtal för den motpart som säljer värdepapperen eller råvarorna och ett omvänt återköpsavtal för den motpart som köper dem.
10. *marginalutlåning*: en transaktion där en motpart lämnar kredit i samband med köp, försäljning och innehav av eller handel med värdepapper, men innefattar inte andra lån där värdepapper har ställts som säkerhet.
11. *transaktion för värdepappersfinansiering*:
- a) En återköpstransaktion.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).

- b) Utlåning och inlåning av värdepapper eller råvaror.
 - c) En köp- och återförsäljningstransaktion eller sälj- och återköpstransaktion.
 - d) Marginalutlåning.
12. *återanvändning*: en mottagande motparts användning, i eget namn och för egen eller annan motparts räkning, inbegripet eventuella fysiska personer, av finansiella instrument vilka mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, inbegripet överlåtelse av äganderätt eller utövande av en föfoganderätt i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG men inte inbegripet likvidation av ett finansiellt instrument om den lämnande motparten hamnar på obestånd.
13. *säkerhetsarrangemang i form av äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i direktiv 2002/47/EG, som ingåtts mellan motparter för att säkerställa att alla skyldigheter fullgörs.
14. *säkerhetsarrangemang i form av ställande av finansiell säkerhet*: avtal om finansiell säkerhet enligt definitionen i artikel 2.1 c i direktiv 2002/47/EG, som ingåtts mellan motparter för att säkerställa att alla skyldigheter fullgörs.
15. *säkerhetsarrangemang*: säkerhetsarrangemang i form av äganderättsöverföring och säkerhetsarrangemang i form av ställande av finansiell säkerhet.
16. *finansiellt instrument*: ett finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.15 i direktiv 2014/65/EU.
17. *råvara*: en råvara enligt definitionen i artikel 2.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 ⁽¹⁾.
18. *totalavkastningsswapp*: ett derivatkontrakt enligt artikel 2.7 i förordning (EU) nr 648/2012 genom vilken en motpart överför det totala ekonomiska resultatet, inbegripet inkomster från räntor och avgifter, vinster och förluster från prisförändringar och kreditförluster, för en referensförpliktelse till en annan motpart.

KAPITEL II

TRANSPARENS I TRANSAKTIONER FÖR VÄRDEPAPERSFINANSIERING

Artikel 4

Rapporteringskyldighet och skydd för transaktioner för värdepappersfinansiering

1. Motparter vid transaktioner för värdepappersfinansiering ska rapportera detaljer om transaktioner för värdepappersfinansiering som de har ingått samt om varje ändring eller avslutande av sådana till ett transaktionsregister som registrerats i enlighet med artikel 5 eller godkänts i enlighet med artikel 19. Dessa närmare uppgifter ska rapporteras in senast den första arbetsdagen efter det att transaktionen ingåtts, ändrats eller avslutats.

Det rapporteringskrav som föreskrivs i första stycket ska gälla för de transaktioner för värdepappersfinansiering som

- a) ingåtts före den relevanta tillämpningsdag som avses i artikel 33.2 a och som fortfarande är utestående vid den tidpunkten, om
 - i) den återstående löptiden för dessa transaktioner för värdepappersfinansiering den dagen överstiger 180 dagar, eller
 - ii) sådana transaktioner för värdepappersfinansiering har en obestämd löptid och alltså är utestående 180 dagar efter den dagen,

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 1).

b) ingås på den relevanta tillämpningsdag som avses i artikel 33.2 a eller därefter.

De transaktioner för värdepappersfinansiering som avses i andra stycket led a ska rapporteras inom 190 dagar efter den relevanta tillämpningsdag som avses i artikel 33.2 a.

2. En motpart som omfattas av rapporteringsskyldigheten får delegera rapporteringen av detaljer om transaktioner för värdepappersfinansiering.

3. Om en finansiell motpart ingår en transaktion för värdepappersfinansiering med en icke-finansiell motpart som på balansdagen inte överskrider gränsvärdena i fråga om åtminstone två av de tre kriterier som fastställs i artikel 3.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾ ska den finansiella motparten ansvara för rapporteringen för båda motparternas räkning.

Om ett fondföretag som förvaltas av ett förvaltningsbolag är motpart i transaktioner för värdepappersfinansiering ska förvaltningsbolaget vara ansvarigt för rapportering på fondföretagets vägnar.

Om en AIF-fond är motpart i transaktioner för värdepappersfinansiering ska dess AIF-förvaltare vara ansvarig för rapportering på AIF-fondens vägnar.

4. I minst fem år efter det att transaktionerna avslutats ska motparterna arkivera uppgifter om alla transaktioner för värdepappersfinansiering som de har ingått, ändrat eller avslutat.

5. Om transaktionsregister saknas för registrering av uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering, ska motparterna se till att de uppgifterna rapporteras till den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma).

I dessa fall ska Esma säkerställa att alla relevanta enheter enligt artikel 12.2 har tillgång till alla uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering som de behöver för att kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag.

6. För information som mottas enligt denna artikel ska transaktionsregister och Esma iakttä de relevanta bestämmelser om konfidentialitet, tillförlitlighet och skydd i fråga om uppgifterna och uppfylla de skyldigheter som särskilt föreskrivs i artikel 80 i förordning (EU) nr 648/2012. Vid tillämpning av den här artikeln ska hänvisningar i artikel 80 i förordning (EU) nr 648/2012 till artikel 9 i den förordningen och till derivatkontrakt tolkas som hänvisningar till den här artikeln respektive till "transaktioner för värdepappersfinansiering".

7. En motpart som rapporterar in uppgifter om en transaktion för värdepappersfinansiering till ett transaktionsregister eller till Esma, eller en enhet som gör det på en motparts vägnar, ska inte anses överträda eventuella sekretessförpliktelser enligt avtal eller enligt lagar och andra författningar.

8. Den rapporterande enheten, dess ledning eller anställda är befriade från ansvar för detta utlämnande av uppgifter.

9. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av den här artikeln och för att säkerställa samstämmighet med rapporteringen enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012 och internationellt överenskomna standarder ska Esma, i nära samarbete med och med hänsyn till ECBS behov, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med specifikationer av uppgifterna i de rapporter som avses i punkterna 1 och 5 i den här artikeln om de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering, som ska innefatta minst följande:

a) Transaktionens parter och förmånstagaren till de rättigheter och skyldigheter som följer av transaktionen, i de fall denna inte är någon av parterna.

b) Det säkerställda beloppet, valutan, vilka tillgångar som används som säkerhet samt typ av dessa, dess kvalitet och värde, metoden för ställandet av säkerhet, huruvida säkerheten kan återanvändas, om säkerheten har återanvänts i fall då den är urskiljbar från andra tillgångar, alla byten av säkerheten, reporänta, låneavgift eller marginalutlåningsränta, värderingsavdrag, valuteringsdag, förfallodag, första uppsägningsdatum och marknadssegment:

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

c) Beroende på vilken transaktion för värdepappersfinansiering som avses ska följande detaljer ingå:

- i) Återinvestering av kontantsäkerhet.
- ii) Värdepapper eller råvaror som lånas in eller lånas ut.

Vid utarbetande av dessa förslag till tekniska standarder ska Esma även beakta de tekniska särdragen hos tillgångsgrupper och ska om så är lämpligt ge möjlighet till rapportering av uppgifter om säkerheten på positionsnivå.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

10. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för punkt 1 i denna artikel och, i den utsträckning det är möjligt, samstämmighet med rapporteringen enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012 samt harmonisering av formaten mellan transaktionsregister ska Esma, i nära samarbete med och med hänsyn till ECBS behov, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med specificering av formen och frekvensen för de rapporter som avses i punkterna 1 och 5 i den här artikeln för de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering.

Formatet ska särskilt omfatta följande:

- a) Globala identifieringskoder för juridiska personer (LEI), eller pre-LEI-koder fram till dess att det globala systemet med identifieringskod för juridiska personer är helt infört.
- b) Internationella standardnummer för värdepapper (ISIN).
- c) Unika transaktionskoder.

Vid utarbetandet av dessa förslag till tekniska standarder ska Esma ta hänsyn till internationellt överenskomna utvecklingssteg och standarder om vilka enighet nåtts på unionsnivå eller globalt.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

KAPITEL III

REGISTRERING AV OCH TILLSYN ÖVER TRANSAKTIONSREGISTER

Artikel 5

Registrering av ett transaktionsregister

1. Vid tillämpning av artikel 4 ska ett transaktionsregister registreras hos Esma på de villkor och enligt de förfaranden som anges i den här artikeln.

2. För att få registreras enligt den här artikeln ska ett transaktionsregister vara en i unionen etablerad juridisk person, tillämpa förfaranden för kontroll av att de uppgifter som rapporteras till det enligt artikel 4.1 är fullständiga och korrekta och uppfylla de krav som föreskrivs i artiklarna 78, 79 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012. Vid tillämpning av den här artikeln ska hänvisningar i artiklarna 78 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012 till artikel 9 i den förordningen tolkas som hänvisningar till artikel 4 i den här förordningen.

3. Registreringen av ett transaktionsregister ska gälla inom hela unionens territorium.

4. Ett registrerat transaktionsregister ska alltid uppfylla registreringsvillkoren. Ett transaktionsregister ska utan onödigt dröjsmål underrätta Esma om varje väsentlig ändring av registreringsvillkoren.

5. Ett transaktionsregister ska till Esma överlämna något av följande:

a) En ansökan om registrering.

b) För transaktionsregister som redan har registrerats i enlighet med avdelning VI kapitel 1 i förordning (EU) nr 648/2012, en ansökan om utvidgning av registrering vid tillämpningen av artikel 4 i den här förordningen.

6. Inom 20 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan ska Esma bedöma om ansökan är fullständig.

Om ansökan inte är fullständig ska Esma ange en tidsfrist inom vilken transaktionsregistret ska lämna ytterligare information.

När Esma finner att ansökan är fullständig ska Esma underrätta transaktionsregistret om detta.

7. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med specificering av uppgifter om

a) de förfaranden som avses i punkt 2 i denna artikel och som transaktionsregistret ska tillämpa i syfte att kontrollera om de uppgifter som rapporteras till dem enligt artikel 4.1 är fullständiga och korrekta,

b) den ansökan om registrering som avses i punkt 5 a,

c) en förenklad ansökan om utvidgning av registrering enligt punkt 5 b i syfte att undvika överlappande krav.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

8. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkterna 1 och 2 ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med närmare uppgifter om formatet för båda följande fall:

a) Registreringsansökan enligt punkt 5 a.

b) Ansökan om utvidgning av registrering enligt punkt 5 b.

Med avseende på första stycket led b ska Esma ta fram ett förenklat format för att undvika överlappande förfaranden.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

Artikel 6

Underrättande av och samråd med behöriga myndigheter före registreringen eller utvidgning av registreringen

1. Om ett transaktionsregister ansöker om registrering eller utvidgning av registrering och är en enhet som auktoriserats eller registrerats av en behörig myndighet i den medlemsstat där enheten är etablerad, ska Esma utan onödigt dröjsmål underrätta och samråda med den behöriga myndigheten före registreringen av transaktionsregistret.
2. Esma och den relevanta behöriga myndigheten ska utbyta all information som krävs för registrering av transaktionsregistret eller för utvidgning av registrering samt för övervakning av huruvida enheten uppfyller villkoren för registrering eller auktorisation i den medlemsstat där den är etablerad.

Artikel 7

Granskning av ansökan

1. Inom 40 arbetsdagar från underrättelsen enligt artikel 5.6 ska Esma granska registreringsansökan, eller en utvidgning av registrering, med utgångspunkt i hur transaktionsregistret uppfyller kraven i detta kapitel och ska anta ett fullständigt motiverat beslut om att godkänna eller avslå registrering eller en utvidgning av registrering.
2. Ett beslut utfärdat av Esma enligt punkt 1 ska få verkan fem arbetsdagar efter det att beslutet antas.

Artikel 8

Meddelande av Esmas registreringsbeslut eller utvidgning av registrering

1. När Esma antar ett beslut enligt artikel 7.1 eller återkallar registreringen enligt artikel 10.1, ska myndigheten inom fem arbetsdagar meddela transaktionsregistret sitt beslut med fullständig motivering.

Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndighet som avses i artikel 6.1 om sitt beslut.

2. Esma ska underrätta kommissionen om alla beslut som fattats i enlighet med punkt 1.
3. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över transaktionsregister som registrerats i enlighet med denna förordning. Denna förteckning ska uppdateras inom fem arbetsdagar efter antagandet av ett beslut enligt punkt 1.

Artikel 9

Esmas befogenheter

1. De befogenheter som tilldelas Esma enligt artiklarna 61–68, 73 och 74 i förordning (EU) nr 648/2012, jämförda med bilagorna I och II, ska även gälla med avseende på den här förordningen. Hänvisningar till artikel 81.1 och 81.2 i förordning (EU) nr 648/2012 i bilaga I till den förordningen ska tolkas som hänvisningar till artikel 12.1 respektive 12.2 i den här förordningen.
2. De befogenheter som enligt artiklarna 61, 62 och 63 i förordning (EU) nr 648/2012 tilldelats Esma, dess tjänstemän eller andra av Esma bemyndigade personer får inte användas för att kräva röjande av information eller handlingar som omfattas av tystnadsplikt.

Artikel 10

Återkallande av registrering

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 73 i förordning (EU) nr 648/2012 ska Esma återkalla ett transaktionsregisters registrering, om transaktionsregistret
 - a) uttryckligen avstår från registreringen eller inte har tillhandahållit några tjänster under de senaste sex månaderna,

- b) har beviljats registrering efter att ha lämnat osanna uppgifter eller på annat sätt ha använt otillbörliga metoder,
- c) inte längre uppfyller de villkor som gällde för registreringen.

2. Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den relevanta behöriga myndighet som avses i artikel 6.1 om ett beslut att återkalla ett transaktionsregisters registrering.

3. Om den behöriga myndigheten i en medlemsstat där transaktionsregistret tillhandahåller sina tjänster och är verksamt anser att något av villkoren i punkt 1 har uppfyllts, får den begära att Esma ska granska om villkoren för att återkalla registreringen av det berörda transaktionsregistret är uppfyllda. Om Esma beslutar att inte återkalla det berörda transaktionsregistrets registrering, ska Esma lämna en fullständig motivering för beslutet.

4. Den behöriga myndighet som avses i punkt 3 i den här artikeln ska vara den myndighet som utsetts i enlighet med artikel 16.1 a och b i denna förordning.

Artikel 11

Tillsynsavgifter

1. Esma ska av transaktionsregistren ta ut avgifter i enlighet med denna förordning och med de delegerade akter som antas enligt punkt 2 i denna artikel. Avgifterna ska stå i proportion till transaktionsregistrets omsättning och helt täcka Esmas nödvändiga kostnader för registrering, erkännande och tillsyn av transaktionsregister och för att ersätta alla kostnader som de behöriga myndigheterna kan åsamkas som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1 i denna förordning. I den mån artikel 9.1 i denna förordning hänvisar till artikel 74 i förordning (EU) nr 648/2012, ska hänvisningar till artikel 72.3 i den förordningen tolkas som hänvisningar till punkt 2 i den här artikeln.

Om ett transaktionsregister redan har registrerats i enlighet med avdelning VI kapitel 1 i förordning (EU) nr 648/2012 ska de avgifter som avses i första stycket i denna punkt endast anpassas för att avspegla ytterligare nödvändiga kostnader och kostnader för registrering, erkännande och tillsyn av transaktionsregister enligt den här förordningen.

2. Kommissionen ska i enlighet med artikel 30 ges befogenhet att anta en delegerad akt som närmare anger vilka typer av avgifter som ska betalas, vad de ska avse, hur stora avgiftsbeloppen ska vara och hur de ska erläggas.

Artikel 12

Transparens och tillgång till transaktionsregistrets uppgifter

1. Ett transaktionsregister ska regelbundet och på ett lättillgängligt sätt offentliggöra aggregerade positioner per typ av transaktion för värdepappersfinansiering som inrapporterats till det.

2. Ett transaktionsregister ska samla in och dokumentera uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering och säkerställa att följande enheter ges direkt och omedelbar tillgång till dessa uppgifter för att kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag:

- a) Esma.
- b) Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA).
- c) Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa).
- d) ESRB.
- e) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatserna för de transaktioner som inrapporterats.
- f) Relevanta medlemmar i ECBS, inbegripet Europeiska centralbanken (ECB) när banken utför sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt förordning (EU) nr 1024/2013.

- g) Relevanta myndigheter i ett tredjeland med avseende på vilka en genomförandeakt har antagits enligt artikel 19.1.
- h) Tillsynsmyndigheter som utsetts enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG ⁽¹⁾.
- i) Relevanta värdepappers- och marknadsmyndigheter i unionen, vars respektive tillsynsskyldigheter och uppdrag omfattar transaktioner, marknader, aktörer och tillgångar som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
- j) Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 ⁽²⁾.
- k) De resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽³⁾.
- l) Den gemensamma resolutionsnämnd som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 ⁽⁴⁾.
- m) De myndigheter som avses i artikel 16.1.

3. För att säkra en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esma, i nära samarbete med ECBS och med beaktande av behoven hos de enheter som avses i punkt 2, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om

- a) frekvens för och närmare uppgifter om de aggregerade positioner som avses i punkt 1 samt närmare uppgifter om de transaktioner för värdepappersfinansiering som avses i punkt 2,
- b) de operativa standarder som krävs för att möjliggöra snabb, strukturerad och uttömmande
 - i) insamling av uppgifter av transaktionsregister,
 - ii) aggregering och jämförande av uppgifter mellan olika transaktionsregister.
- c) vilka uppgifter de enheter som avses i punkt 2 ska ha tillgång till med beaktande av deras uppdrag och specifika behov,
- d) de villkor enligt vilka de enheter som avses i punkt 2 ska ha direkt och omedelbar tillgång till uppgifter i transaktionsregister.

Dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn ska säkerställa att ingen part i transaktioner för värdepappersfinansiering kan identifieras genom de uppgifter som offentliggörs enligt punkt 1.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 av den 13 juli 2009 om inrättande av en byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 211, 14.8.2009, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

KAPITEL IV

TRANSPARENS GENTEMOT INVESTERARE

Artikel 13

Transparens beträffande företag för kollektiva investeringar i periodiska rapporter

1. Fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag samt AIF-förvaltare ska informera investerare om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar på följande sätt:

a) För fondföretags förvaltningsbolag eller investeringsbolag i de halvårs- och årsrapporter som avses i artikel 68 i direktiv 2009/65/EG.

b) För AIF-förvaltare i den årsredovisning som avses i artikel 22 i direktiv 2011/61/EU.

2. Informationen om transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar ska innehålla de uppgifter som anges i avsnitt A i bilagan.

3. För att säkerställa ett enhetligt utlämnande av uppgifter och för att ta hänsyn till särdragen hos de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar, får Esma med beaktande av de befintliga krav som fastställs i direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU liksom marknadspraxis som håller på att etableras utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med mer ingående beskrivningar av innehållet i avsnitt A i bilagan.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

Artikel 14

Transparens beträffande företag för kollektiva investeringar i dokumentation före avtal

1. I fondföretags prospekt enligt artikel 69 i direktiv 2009/65/EG och i AIF-förvaltares information till investerare enligt artikel 23.1 och 23.3 i direktiv 2011/61/EU ska det anges vilka transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar som fondföretags förvaltningsbolag eller investeringsbolag respektive AIF-förvaltare har tillstånd att använda samt tydligt anges att sådana transaktioner och instrument används.

2. Prospektet och informationen till investerare enligt punkt 1 ska innehålla de uppgifter som anges i avsnitt B i bilagan.

3. För att återspegla marknadspraxis som håller på att etableras eller säkerställa ett enhetligt utlämnande av uppgifter, får Esma med beaktande av befintliga krav enligt direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med mer ingående beskrivningar av innehållet i avsnitt B i bilagan.

Vid utarbetandet av de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket ska Esma beakta behovet av att tillräcklig tid avsätts före tillämpningen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

KAPITEL V

TRANSPARENS I ÅTERANVÄNDNING

Artikel 15

Återanvändning av finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

1. Alla motparters rätt att återanvända finansiella instrument som mottagits som säkerhet ska åtminstone omfattas av båda följande villkor:

a) Den säkerhetsställande motparten har av den mottagande motparten skriftligen underrättats om de möjliga riskerna med och konsekvenserna av att

i) ge sitt samtycke till förfoganderätt över en säkerhet som lämnats inom ramen för ett avtal om finansiell säkerhet i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG,

ii) ingå ett avtal om finansiell äganderättsöverföring.

b) Den säkerhetsställande motparten har gett sitt uttryckliga förhandssamtycke, vilket styrks av dennes skriftliga eller på annat rättsligt likvärdigt sätt undertecknande av ett avtal om finansiell säkerhet, enligt vilket förfoganderätt ges i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG, eller har uttryckligen samtyckt till att ställa en säkerhet i form av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring.

Vad gäller första stycket led a, ska den motpart som ställer säkerheten åtminstone informeras skriftligen om vilka risker och konsekvenser som kan uppstå om den mottagande motparten råkar i obestånd.

2. Alla motparters rätt att återanvända en säkerhet ska åtminstone omfattas av båda av följande villkor:

a) Återanvändning sker i enlighet med villkoren i säkerhetsarrangemanget enligt punkt 1 b.

b) De finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang överförs från den säkerhetsställande motpartens konto.

Genom undantag från led b i första stycket ska återanvändningen styrkas antingen genom en överföring från den lämnande motpartens konto eller på annat lämpligt sätt om en motpart i ett säkerhetsarrangemang är etablerad i ett tredjeland och kontot tillhörande den motpart som lämnar säkerheten förs i och omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland.

3. Denna artikel påverkar inte strängare sektorsspecifik lagstiftning, särskilt inte direktiven 2009/65/EG och 2014/65/EU, och nationell rätt som syftar till att säkerställa en högre skyddsnivå för lämnande motparter.

4. Denna artikel ska inte påverka nationell rätt om en transaktions giltighet eller verkan.

KAPITEL VI

TILLSYN OCH BEHÖRIGA MYNDIGHETER

Artikel 16

Utseende av behöriga myndigheter och deras befogenheter

1. Vid tillämpning av denna förordning ska de behöriga myndigheterna omfatta följande:

- a) För finansiella motparter, behöriga myndigheter eller nationella behöriga myndigheter enligt förordningarna (EU) nr 648/2012, (EU) nr 1024/2013 och (EU) nr 909/2014 samt direktiven 2003/41/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU och 2014/65/EU samt tillsynsmyndigheter enligt direktiv 2009/138/EG.
 - b) För icke-finansiella motparter: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 10.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - c) Vid tillämpning av artiklarna 13 och 14 i denna förordning rörande fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 97 i direktiv 2009/65/EG.
 - d) Vid tillämpning av artiklarna 13 och 14 i denna förordning rörande AIF-förvaltare: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 44 i direktiv 2011/61/EU.
2. De behöriga myndigheterna ska utöva de befogenheter som tilldelats dem genom de bestämmelser som avses i punkt 1 och övervaka företagets efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i denna förordning.
3. De behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 c och d i denna artikel ska övervaka fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag samt AIF-fonder som är etablerade på deras territorier för att kontrollera att de inte använder transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar, utan att följa artiklarna 13 och 14.

Artikel 17

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. De behöriga myndigheterna enligt artikel 16 och Esma ska ha ett nära samarbete och utbyta information för att utföra sina uppgifter enligt denna förordning, särskilt för att identifiera och avhjälpa överträdelser av denna förordning.
2. En behörig myndighet får vägra att tillmötesgå en begäran om samarbete och utbyte av information i enlighet med punkt 1 endast under någon av följande exceptionella omständigheter:
- a) Rättsliga förfaranden i fråga om samma handlingar och personer har redan inletts inför myndigheterna i medlemsstaten för den behöriga myndighet som mottagit begäran, eller
 - b) ett slutligt avgörande har redan meddelats beträffande samma handlingar och personer i medlemsstaten för den behöriga myndighet som mottagit begäran.

I händelse av en sådan vägran ska den behöriga myndigheten underrätta den myndighet som lämnat begäran och Esma om detta och lämna så fullständiga uppgifter som möjligt.

3. De enheter som avses i artikel 12.2 och relevanta ECBS-medlemmar ska ha ett nära samarbete i enlighet med de villkor som fastställs i denna punkt.

Sådant nära samarbete ska vara konfidentiellt och vara avhängigt av en berättigad begäran från de relevanta behöriga myndigheterna, och endast syfta till att göra det möjligt för dessa myndigheter att fullgöra sina respektive skyldigheter.

Utan hinder av vad som sägs i första och andra styckena kan ECBS-medlemmar emellertid vägra att lämna information om de ingått transaktionerna i samband med utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter.

I händelse av en vägran enligt tredje stycket ska den relevanta ECBS-medlemmen underrätta den myndighet som lämnat begäran om vägran och om grunderna för denna.

*Artikel 18***Tystnadsplikt**

1. Villkoren för tystnadsplikt i punkterna 2 och 3 ska gälla för all konfidentiell information som mottas, utbyts eller förmedlas i enlighet med denna förordning.
2. Tystnadsplikt ska gälla för alla personer som arbetar eller har arbetat för de enheter som avses i artikel 12.2, de behöriga myndigheter som avses i artikel 16, för Esma, EBA och Eiopa samt för revisorer och experter som agerar eller har agerat på uppdrag av de behöriga myndigheterna eller Esma, EBA och Eiopa. Utan att det påverkar fall som omfattas av nationell straff- eller skatterätt eller denna förordning, får dessa personer inte till någon person eller myndighet röja konfidentiella uppgifter som de fått i tjänsten, utom i sammandrag eller i en sådan sammanställning som omöjliggör identifiering av enskilda motparter, transaktionsregister eller annan person.
3. Utan att det påverkar nationell straff- eller skatterätt får de behöriga myndigheterna, Esma, EBA, Eiopa, organ eller andra fysiska eller juridiska personer än behöriga myndigheter, som mottar konfidentiella uppgifter enligt denna förordning endast använda dessa uppgifter för att utföra sina uppgifter och fullgöra sitt uppdrag; i de behöriga myndigheternas fall, inom denna förordnings tillämpningsområde och i andra myndigheters, organs eller fysiska eller juridiska personers fall, i det syfte för vilket informationen lämnades till dem och/eller inom ramen för administrativa eller rättsliga förfaranden som har ett samband med fullgörandet av deras uppdrag. Om Esma, EBA, Eiopa, den behöriga myndigheten eller en annan myndighet, ett organ eller en person som lämnar information ger sitt samtycke, får den mottagande myndigheten använda informationen i andra, icke-kommersiella syften.
4. Punkterna 2 och 3 får inte hindra Esma, EBA, Eiopa, de behöriga myndigheterna eller de relevanta centralbankerna från att utbyta eller förmedla konfidentiella uppgifter, i enlighet med denna förordning och annan lagstiftning som är tillämplig på investeringsföretag, kreditinstitut, pensionsfonder, försäkrings- och återförsäkringsförmedlare, försäkringsföretag, reglerade marknader eller marknadsplatsoperatörer eller i övrigt med medgivande av den behöriga myndighet eller annan myndighet eller ett organ eller en fysisk eller juridisk person som meddelat informationen.
5. Punkterna 2 och 3 får inte hindra de behöriga myndigheterna från att i enlighet med nationell rätt utbyta eller förmedla konfidentiella uppgifter som inte har mottagits från en annan medlemsstats behöriga myndighet.

KAPITEL VII

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER*Artikel 19***Likvärdighet och godkännande av transaktionsregister**

1. Kommissionen får anta genomförandeakter som anger att den rättsliga och tillsynsmässiga ramen i ett tredjeland säkerställer att
 - a) transaktionsregister som auktoriserats i detta tredjeland följer rättsligt bindande krav som är likvärdiga med dem som fastställs i denna förordning,
 - b) effektiv tillsyn av transaktionsregister och effektivt verkställande av deras förpliktelser löpande förekommer i detta tredjeland,
 - c) garantier för tystnadsplikt finns, inklusive skydd för affärshemligheter som myndigheterna delar med tredje parter, och att dessa garantier åtminstone är likvärdiga med dem som föreskrivs i denna förordning, och att
 - d) det föreligger en rättsligt bindande och verkställbar förpliktelse för transaktionsregister som auktoriserats i det tredjelandet att ge de enheter som avses i artikel 12.2 direkt och omedelbar tillgång till uppgifter.

I den genomförandeakt som avses i första stycket ska också anges de relevanta myndigheter i tredjeländer som har rätt att få tillgång till uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering i transaktionsregister som är etablerade i unionen.

Den genomförandeakt som avses i första stycket i denna punkt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 31.2.

2. I de fall då transaktionsregister som auktoriserats i ett tredjeland inte är föremål för en rättsligt bindande och verkställbar förpliktelse enligt det tredjelandets lagstiftning att ge de enheter som avses i artikel 12.2 direkt och omedelbar tillgång till uppgifter ska kommissionen överlämna rekommendationer till rådet om att förhandla med det tredjelandet om internationella avtal om ömsesidig tillgång till och utbyte av information om transaktioner för värdepappersfinansiering som förvaras i transaktionsregister som är etablerade i det tredjelandet, för att se till att alla enheter som avses i artikel 12.2 har direkt och omedelbar tillgång till all information som krävs för fullgörandet av deras uppgifter.

3. Ett transaktionsregister som är etablerat i ett tredjeland får vid tillämpning av artikel 4 tillhandahålla tjänster och aktiviteter till i unionen etablerade enheter endast om Esma har godkänt det i enlighet med de krav som uppställs i punkt 4 i den här artikeln.

4. Ett transaktionsregister som avses i punkt 3 ska till Esma överlämna endera av följande:

a) En ansökan om godkännande.

b) För transaktionsregister som redan godkänts i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012, en ansökan om utvidgning av sin registrering i enlighet med artikel 4 i den här förordningen.

5. En ansökan enligt punkt 4 ska åtföljas av all nödvändig information, inklusive åtminstone de uppgifter som krävs för att kontrollera om transaktionsregistret är auktoriserat och föremål för effektiv tillsyn i ett tredjeland som uppfyller alla följande kriterier:

a) Kommissionen har genom en genomförandeakt enligt punkt 1 fastställt att tredjelandet har ett likvärdigt och verkställbart ramverk för reglering och tillsyn.

b) De relevanta myndigheterna i tredjelandet har med Esma ingått samarbetsarrangemang som reglerar åtminstone följande:

i) En mekanism för informationsutbytet mellan Esma och varje annan unionsmyndighet som utövar ansvar som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1, å ena sidan, och de relevanta behöriga myndigheterna i det berörda tredjelandet, å andra sidan.

ii) Förfaranden för samordning av tillsynsverksamhet.

I fråga om överföring av personuppgifter till ett tredjeland ska Esma tillämpa förordning (EG) nr 45/2001.

6. Inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan ska Esma bedöma om den är fullständig. Om Esma beslutar att ansökan inte är fullständig ska Esma fastställa en tidsfrist inom vilken det ansökande transaktionsregistret ska lämna ytterligare information.

7. Inom 180 arbetsdagar efter inlämnandet av en fullständig ansökan ska Esma skriftligen, med fullständig motivering, underrätta det ansökande transaktionsregistret om huruvida ansökan har beviljats eller avslagits.

8. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över de transaktionsregister som godkänts i enlighet med denna artikel.

Artikel 20

Indirekt tillgång till uppgifter för myndigheter

Esma får ingå samarbetsarrangemang med relevanta myndigheter i tredjeländer som behöver fullgöra sina skyldigheter och uppdrag med avseende på ömsesidigt utbyte av den information om transaktioner för värdepappersfinansiering som

Esma har fått tillgång till genom unionens transaktionsregister i enlighet med artikel 12.2 och den information om transaktioner för värdepappersfinansiering som samlats in och sparats av myndigheter i tredjeländer, under förutsättning att det finns garantier för tystnadsplikt, inbegripet skydd för affärshemligheter som myndigheterna delat med tredje parter.

Artikel 21

Rapporteringens likvärdighet

1. Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer att de rättsliga, tillsynsmässiga och verkställighetsmässiga arrangemangen i ett tredjeland

a) är likvärdiga med de krav som fastställs i artikel 4,

b) säkerställer ett skydd av tystnadsplikten som är likvärdigt med det som fastställs i denna förordning,

c) tillämpas effektivt och verkställs på ett jämlikt och icke snedvridande sätt så att en effektiv tillsyn och verkställighet kan upprätthållas i det tredjelandet, och

d) säkerställer att de enheter som avses i artikel 12.2 antingen har direkt tillgång till detaljerade uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering enligt artikel 19.1 eller indirekt tillgång till detaljerade uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering enligt artikel 20.

2. När kommissionen har antagit en genomförandeakt om likvärdighet gällande ett tredjeland, enligt punkt 1 i denna artikel, ska motparter som ingår en transaktion som omfattas av denna förordning anses ha fullgjort de krav som fastställs i artikel 4 om åtminstone en av motparterna är etablerad i det tredjelandet och motparterna har efterlevt de relevanta skyldigheterna gällande den transaktionen i det tredjelandet.

Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 31.2.

Kommissionen ska i samarbete med Esma övervaka att de krav som är likvärdiga med kraven i artikel 4 genomförs på ett effektivt sätt av de tredjeländer för vilka en genomförandeakt om likvärdighet har antagits och regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet. Inom 30 kalenderdagar från det att rapporten har lagts fram ska kommissionen, om rapporten visar att myndigheterna i tredjelandet har tillämpat de likvärdiga kraven på ett ofullständigt eller inkonsekvent sätt, överväga huruvida erkännandet av det aktuella tredjelandets rättsliga ramar som likvärdiga ska återkallas.

KAPITEL VIII

ADMINISTRATIVA SANKTIONER OCH ANDRA ADMINISTRATIVA ÅTGÄRDER

Artikel 22

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 28 och medlemsstaternas rätt att besluta om och ålägga straffrättsliga påföljder ska medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder mot åtminstone överträdelse av artiklarna 4 och 15.

Om de bestämmelser som avses i första stycket tillämpas på juridiska personer ska medlemsstater vid en överträdelse se till att de behöriga myndigheterna i enlighet med nationell lagstiftning har befogenhet att ålägga sanktioner mot personer i ledningen och andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

2. De administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som vidtas vid tillämpningen av punkt 1 ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

3. Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 i denna artikel har valt att föreskriva straffrättsliga påföljder vid överträdelser av de bestämmelser som avses i den punkten, ska de se till att lämpliga åtgärder inrättats så att behöriga myndigheter har alla befogenheter som krävs för att samarbeta med de rättsliga myndigheterna, åklagarmyndigheterna eller de straffrättsliga myndigheterna inom sin jurisdiktion för att få särskild information om de brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden som inletts vid ett eventuellt åsidosättande av artiklarna 4 och 15, och att tillhandahålla andra behöriga myndigheter och Esma sådan information så att de kan fullgöra sin skyldighet att samarbeta med varandra, och vid behov med Esma, för tillämpningen av denna förordning.

Behöriga myndigheter kan samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater och relevanta myndigheter i tredjeländer för att utöva sina befogenheter att ålägga sanktioner.

Behöriga myndigheter kan också samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater för att underlätta indrivning av sanktionsavgifter.

4. Medlemsstaterna ska i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att tillgripa åtminstone följande administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder vid de överträdelser som avses i punkt 1:

- a) Ett föreläggande där den ansvariga personen åläggs upphöra med sin överträdelse och inte upprepa den.
- b) Ett offentligt meddelande som namnger ansvarig person och typen av överträdelse i enlighet med artikel 26.
- c) Återkallande eller tillfälligt indragande av tillstånd.
- d) Ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse.
- e) Maximala administrativa sanktionsavgifter på minst tre gånger de vinster som erhållits eller de förluster som undvikits genom överträdelser, om dessa kan fastställas av den relevanta myndigheten, även om sådana sanktioner överstiger beloppen i leden f och g.
- f) För fysiska personer, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016.
- g) För juridiska personer, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst
 - i) 5 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016, eller upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning enligt den senaste tillgängliga redovisning som ledningen godkänt för överträdelser av artikel 4,
 - ii) 15 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016, eller upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning enligt den senaste tillgängliga redovisning som ledningen godkänt för överträdelser av artikel 15.

Vid tillämpning av leden g i och ii i första stycket ska den relevanta totala årsomsättningen, om den juridiska personen är ett moderbolag eller dotterbolag till det moderbolag som ska upprätta sammanställd redovisning i enlighet med direktiv 2013/34/EU, vara den totala årsomsättningen eller motsvarande typ av inkomst enligt den relevanta redovisningsordningen i den senast tillgängliga sammanställda redovisning som godkänts av ledningen för det slutliga moderbolaget.

Medlemsstaterna får ge behöriga myndigheter fler befogenheter än dem som avses i denna punkt, medlemsstaterna får även föreskriva mer omfattande sanktioner och högre sanktionsnivåer än vad som fastställs i denna punkt.

5. Överträdelse av artikel 4 får inte påverka giltigheten av de villkor som gäller för en transaktion för värdepappersfinansiering eller parternas möjlighet att verkställa dess villkor. En överträdelse av artikel 4 får inte medföra rätt till ersättning från en part vid en transaktion för värdepappersfinansiering.

6. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa några regler om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder enligt punkt 1 om de överträdelser som avses i den punkten redan är föremål för straffrättsliga påföljder enligt nationell rätt före den 13 januari 2018. När medlemsstaterna beslutar att inte fastställa några regler om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder ska de i detalj underrätta kommissionen och Esma om de relevanta delarna av sin straffrätt.

7. Senast den 13 juli 2017 ska medlemsstaterna meddela kommissionen och Esma de regler som avses i punkterna 1, 3 och 4. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och Esma om eventuella ändringar av reglerna.

Artikel 23

Fastställande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fastställandet av de administrativa sanktionernas och de andra administrativa åtgärdernas typ och nivå beaktar alla relevanta omständigheter, vid behov även följande:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) I vilken utsträckning personen är ansvarig för överträdelsen.
- c) Den för överträdelsen ansvariga personens finansiella bärkraft, där faktorer som total omsättning, i händelse av en juridisk person, eller årsinkomst, i händelse av en fysisk person, ska beaktas.
- d) Omfattningen av de vinster som den ansvariga personen gjort eller de förluster som denne undvikit genom överträdelsen, om dessa kan fastställas.
- e) I vilken mån den för överträdelsen ansvariga personen samarbetar med den behöriga myndigheten, utan att detta påverkar behovet av att säkerställa återbetalning av de vinster som personen erhållit eller de förluster som denne undvikit.
- f) Tidigare överträdelser som den för överträdelsen ansvariga personen gjort sig skyldig till.

De behöriga myndigheterna får beakta fler faktorer än dem som anges i första stycket när de fastställer typ av och nivå på administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder.

Artikel 24

Rapportering av överträdelser

1. Den behöriga myndigheten ska införa effektiva system för rapporteringen till andra behöriga myndigheter av faktiska eller potentiella överträdelser av artiklarna 4 och 15.
2. Systemen enligt punkt 1 ska åtminstone inkludera:
 - a) Särskilda förfaranden för tillhandahållande av rapporter om överträdelser av artikel 4 eller 15 och dessas uppföljning, inklusive säkra kommunikationsvägar för sådana rapporter.

- b) Lämpligt skydd för personer med anställningsavtal som anmäler överträdelse av artikel 4 eller 15 eller som anklagas för överträdelse av dessa artiklar mot repressalier, diskriminering och andra typer av orättvis behandling.
- c) Skydd av personuppgifter både för den person som anmäler överträdelsen av artikel 4 eller 15 och den person som påstås ha begått överträdelsen, inklusive skydd av deras identitet under alla förfarandefaser, utan att det påverkar uppgiftslämnande enligt nationell rätt i samband med utredningar eller senare rättsliga förfaranden.
3. Motparterna ska ha infört lämpliga interna rutiner för att anställda ska kunna rapportera om överträdelse av artiklarna 4 och 15.

Artikel 25

Informationsutbyte med Esma

1. Behöriga myndigheter ska årligen förse Esma med sammanställda och detaljerade uppgifter om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som de ålagt i enlighet med artikel 22. Esma ska offentliggöra de sammanställda uppgifterna i en årsrapport.
2. Om medlemsstaterna har valt att föreskriva straffrättsliga påföljder för överträdelse av bestämmelserna enligt artikel 22 ska deras behöriga myndigheter årligen förse Esma med anonymiserade och sammanställda uppgifter om alla brottsutredningar och ålagda straffrättsliga påföljder. Esma ska i en årsrapport offentliggöra uppgifter om ålagda straffrättsliga påföljder.
3. Om den behöriga myndigheten har offentliggjort en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd, eller straffrättslig påföljd, ska den samtidigt lämna dessa uppgifter till Esma.
4. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa förfarandena och formerna för informationsutbytet enligt punkterna 1 och 2.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

Artikel 26

Offentliggörande av beslut

1. Om inte annat följer av punkt 4 i denna artikel ska medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter på sin webbplats offentliggör alla beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd vid överträdelse av artikel 4 eller 15, vilket ska ske omedelbart efter att den person som beslutet avser har underrättats därom.
2. De uppgifter som offentliggörs enligt punkt 1 ska åtminstone innehålla överträdelsens typ och art samt identiteten på den person som beslutet avser.
3. Punkterna 1 och 2 gäller inte beslut om åtgärder av utredningskaraktär.

Om en behörig myndighet efter en enskild bedömning finner att det skulle vara oproportionellt att offentliggöra identiteten på den juridiska person som beslutet avser eller en fysisk persons personuppgifter, eller att ett offentliggörande skulle kunna äventyra en pågående utredning eller de finansiella marknadernas stabilitet, ska den göra något av följande:

- a) Skjuta upp offentliggörandet av beslutet tills det att skälen för detta uppskov inte längre föreligger.

- b) Offentliggöra beslutet på anonym basis i enlighet med nationell rätt, om offentliggörandet erbjuder effektivt skydd av personuppgifterna, i förekommande fall skjuta upp offentliggörandet av relevanta uppgifter under en rimlig tidsperiod, om det kan förutses att skälen till ett anonymt offentliggörande kommer att bortfalla under den perioden.
- c) Ej offentliggöra beslutet, om den behöriga myndigheten finner att ett offentliggörande enligt a eller b inte är tillräckligt för att säkerställa att
- i) de finansiella marknadernas stabilitet inte äventyras, eller
- ii) offentliggörandet av sådana beslut är proportionellt, när det gäller åtgärder som bedöms vara av mindre vikt.

4. Om beslutet kan överklagas till en nationell domstol eller en administrativ eller annan myndighet ska de behöriga myndigheterna också omedelbart offentliggöra sådan information på sin webbplats samt all senare information om resultatet av ett sådant överklagande. Alla beslut om upphävande av beslut som kan överklagas ska också offentliggöras.

5. De behöriga myndigheterna ska informera Esma om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ålagts men inte offentliggjorts i enlighet med punkt 3 c, inbegripet alla överklaganden av dessa och resultatet av överklagandena. Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter får information och den slutliga domen när straffrättsliga påföljder ålagts och att de överlämnar denna information till Esma. Esma ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner, andra administrativa åtgärder och straffrättsliga påföljder som rapporterats till Esma med informationsutbyte mellan behöriga myndigheter som enda syfte. Databasen ska endast vara tillgänglig för de behöriga myndigheterna och den ska uppdateras på grundval av den information som lämnats av de behöriga myndigheterna.

6. Behöriga myndigheter ska se till att alla beslut som offentliggörs i enlighet med denna artikel finns tillgängliga på dess webbplats i minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter i dessa beslut ska lagras på den behöriga myndighetens webbplats så länge detta krävs i enlighet med gällande regler om uppgiftsskydd.

Artikel 27

Rätt att överklaga

Medlemsstaterna ska se till att beslut som fattas och åtgärder som vidtas enligt denna förordning är väl underbyggda och kan överklagas till domstol. Rätten att överklaga till domstol ska även finnas i det fall att beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in.

Artikel 28

Sanktioner och andra åtgärder vid tillämpningen av artiklarna 13 och 14

Sanktioner och andra åtgärder som fastställs i enlighet med direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU ska tillämpas på överträdelse av artiklarna 13 och 14 i denna förordning.

KAPITEL IX

ÖVERSYN

Artikel 29

Rapporter och översyn

1. Inom 36 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antagit enligt artikel 4.9 ska kommissionen efter samråd med Esma överlämna en rapport om ändamålsenlighet, effektivitet och proportionalitet när det gäller de skyldigheterna som är fastställda i denna förordning till Europaparlamentet och rådet, och lägga fram eventuella lämpliga förslag. Den rapporten ska särskilt innehålla en översikt över liknande rapporteringsskyldigheter fastställda i tredjeländer, med beaktande av arbete på internationell nivå. Den ska också vara inriktad på eventuella relevanta transaktioner som inte omfattas av denna förordning, med beaktande av all väsentlig utveckling av marknadspraxis, såväl som på de eventuella effekterna på graden av transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering.

Med anledning av den rapport som avses i första stycket, ska Esma inom 24 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och därefter vart tredje år, eller tidigare i händelse av väsentlig utveckling av marknadspraxis, överlämna en rapport och till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om rapporteringens ändamålsenlighet, med beaktande av lämpligheten i ensidig rapportering, särskilt vad gäller rapporteringens täckning och kvalitet samt minskning av rapporteringen till transaktionsregister, och om väsentlig utveckling av marknadspraxis med inriktning på transaktioner med syfte eller effekt motsvarande transaktioner för värdepappersfinansiering.

2. Efter färdigställande och beaktande av arbetet på internationell nivå ska också materiella risker i samband med kreditinstituts och listade företags användning av transaktioner för värdepappersfinansiering identifieras i den rapport som avses i punkt 1, och lämpligheten i att föreskriva att dessa enheter i sina periodiska rapporter ska ge ytterligare information ska analyseras.

3. Senast den 13 oktober 2017 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om framstegen i de internationella insatserna för att minska riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet FSB:s rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering som inte omfattas av central clearing, och om lämpligheten av dessa rekommendationer för unionens marknader. Kommissionen ska överlämna den rapporten tillsammans med eventuella lämpliga förslag.

I detta syfte ska Esma senast den 13 oktober 2016 i samarbete med EBA och ESRB och med vederbörlig hänsyn till internationella insatser överlämna en rapport till kommissionen, Europaparlamentet och rådet med en bedömning av

a) huruvida användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering leder till en betydande uppbyggnad av lånefinansierade placeringar som inte åtgärdas genom befintlig reglering,

b) de tillgängliga möjligheterna till att, om så krävs, åtgärda en sådan uppbyggnad, och

c) huruvida det krävs ytterligare åtgärder för att begränsa procyklikalteten i lånefinansierade placeringar.

I Esmas rapport ska också den kvantitativa effekten av FSB:s rekommendationer beaktas.

4. Inom 39 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och inom sex månader från överlämnandet av varje Esma-rapport som avses i andra stycket i denna punkt ska kommissionen, efter samråd med Esma, överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av artikel 11, särskilt om huruvida avgifter som har debiterats transaktionsregister är proportionella i förhållande till det berörda transaktionsregistrets omsättning och är begränsade till att helt täcka Esmas nödvändiga kostnader för registrering, godkännande och tillsyn av transaktionsregister samt ersättning av alla kostnader som de behöriga myndigheterna kan ådra sig vid arbete enligt denna förordning, särskilt som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1.

Med anledning av de rapporter från kommissionen som avses i första stycket ska Esma inom 33 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och därefter vart tredje år, eller oftare om avgifterna ändras väsentligt, överlämna en rapport till kommissionen om de avgifter som debiteras transaktionsregister i enlighet med denna förordning. Dessa rapporter ska fastställa åtminstone uppgifter om Esmas nödvändiga utgifter i samband med registrering, godkännande och tillsyn av transaktionsregister, de kostnader som behöriga myndigheter ådragit sig vid arbete enligt denna förordning, särskilt vad gäller delegering av uppgifter, samt de avgifter som debiteras transaktionsregister och deras proportionalitet i förhållande till transaktionsregistrens omsättning.

5. Esma ska efter samråd med ESRB offentliggöra en årsrapport om aggregerade volymer av transaktioner för värdepappersfinansiering enligt typ av motpart och transaktion på grundval av de uppgifter som rapporterats i enlighet med artikel 4.

KAPITEL X

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 30

Utövande av delegerade befogenheter

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Befogenheten att anta delegerade akter som avses i artiklarna 2.4 och 11.2 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 12 januari 2016.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 2.4 och 11.2 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut att återkalla innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 2.4 eller 11.2 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet före utgången av den perioden har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 31

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträddas av europeiska värdepapperskommittén, som inrättats genom kommissionens beslut 2001/528/EG ⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽²⁾.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 32

Ändringar av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2.7 ska ersättas med följande:

”7. OTC-derivat eller OTC-derivatkontrakt: derivatkontrakt vars handel inte genomförs på en reglerad marknad i den mening som avses i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG eller på en marknad i ett tredjeland som anses vara likvärdig med en reglerad marknad i enlighet med artikel 2a i denna förordning.”

2. Följande artikel ska införas:

”Artikel 2a

Beslut om likvärdighet för definition av OTC-derivat

1. Vid tillämpningen av artikel 2.7 i denna förordning ska en marknad i ett tredjeland anses vara likvärdig med en reglerad marknad i den mening som avses i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG när den uppfyller rättsligt bindande krav som är likvärdiga med de krav som fastställs i avdelning III i det direktivet och den löpande är föremål för effektiv tillsyn och efterlevnadskontroll i det tredjelandet, så som kommissionen har fastställt i enlighet med förfarandet i punkt 2 i den här artikeln.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2001/528/EG av den 6 juni 2001 om inrättande av en europeisk värdepapperskommitté (EGT L 191, 13.7.2001, s. 45).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa att en marknad i ett tredjeland uppfyller rättsligt bindande krav som är likvärdiga med de krav som fastställs i avdelning III i direktiv 2004/39/EG och den löpande är föremål för effektiv tillsyn och efterlevnadskontroll i det tredjelandet i enlighet med punkt 1.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 86.2 i denna förordning.

3. Kommissionen och Esma ska på sina webbplatser offentliggöra en förteckning över de marknader som ska anses vara likvärdiga i enlighet med den genomförandeakt som avses i punkt 2. Den förteckningen ska regelbundet uppdateras.”

3. Artikel 81.3 ska ersättas med följande:

”3. Ett transaktionsregister ska tillhandahålla nödvändiga uppgifter till följande enheter så att de ska kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag:

- a) Esma.
- b) EBA.
- c) Eiopa.
- d) ESRB.
- e) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över centrala motparter som utnyttjar transaktionsregistren.
- f) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatsen för de rapporterade kontrakten.
- g) Relevanta ECBS-medlemmar, inbegripet ECB när banken utför sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 (*).
- h) Relevanta myndigheter i ett tredjeland som har ingått en internationell överenskommelse med unionen enligt artikel 75.
- i) Tillsynsmyndigheter som utsetts enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG (**).
- j) Unionens relevanta värdepappers- och marknadsmyndigheter vars respektive tillsynsskyldigheter och uppdrag omfattar kontrakt, marknader, aktörer och underliggande tillgångar som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning.
- k) Relevanta myndigheter i ett tredjeland som har ingått ett samarbetsarrangemang med Esma enligt artikel 76.
- l) Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter som har inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 (**).

- m) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (****).
- n) Den gemensamma resolutionsnämnd som har inrättats genom förordning (EU) nr 806/2014.
- o) De behöriga myndigheter eller nationella behöriga myndigheter enligt förordningarna (EU) nr 1024/2013 och (EU) nr 909/2014 samt direktiven 2003/41/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU och 2014/65/EU liksom tillsynsmyndigheter enligt direktiv 2009/138/EG.
- p) De behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 10.5 i denna förordning.

-
- (*) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).
 - (**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).
 - (***) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 av den 13 juli 2009 om inrättande av en byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 211, 14.8.2009, s. 1).
 - (****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 33

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Denna förordning ska tillämpas från och med den 12 januari 2016, med undantag av följande:
 - a) Artikel 4.1 som ska börja tillämpas
 - i) 12 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen enligt artikel 4.9 antar för finansiella motparter enligt artikel 3.3 a och b och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 a och b om de var etablerade i unionen,
 - ii) 15 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för finansiella motparter enligt artikel 3.3 g och h och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 g och h om de var etablerade i unionen,
 - iii) 18 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för finansiella motparter enligt artikel 3.3 c–f och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 c–f om de var etablerade i unionen,
 - iv) 21 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för icke-finansiella motparter.
 - b) Artikel 13, som ska tillämpas från och med den 13 januari 2017.

- c) Artikel 14, som ska tillämpas från och med den 13 juli 2017 när det gäller företag för kollektiva investeringar som omfattas av direktiv 2009/65/EG eller direktiv 2011/61/EU och som bildats före den 12 januari 2016.
- d) Artikel 15, som ska tillämpas från och med den 13 juli 2016 inbegripet för befintliga säkerhetsarrangemang den dagen.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 november 2015.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

N. SCHMIT

Ordförande

BILAGA

Avsnitt A – Information som ska tillhandahållas i fondföretagens halvårs- och årsrapporter och AIF-fondernas årsrapport**Samlade uppgifter:**

- Volymen av utlånade värdepapper och råvaror, som andel av totala utlåningsbara tillgångar definierade som tillgångar exklusive likvida tillgångar.
- Volymen tillgångar som ingår i varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp uttryckta i absoluta tal (i företag för kollektiva investeringars valuta) och som andel av företag för kollektiva investeringars förvaltade tillgångar.

Uppgifter om koncentration:

- De tio största utfärdarna av säkerheter för alla transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp (uppdelade efter volymer säkerheter och råvaror som erhållits per emittents namn).
- De tio främsta motparterna per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp (motpartens namn och bruttovolymen utestående transaktioner).

Aggregerade uppgifter om transaktioner för varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp som ska fördelas på nedanstående kategorier:

- Typ av och kvalitet på säkerheten.
- Säkerhetens löptidsprofil fördelad på följande löptidsintervall: mindre än en dag, en dag till en vecka, en vecka till en månad, en till tre månader, tre månader till ett år, mer än ett år, obestämd löptid.
- Säkerhetens valuta.
- Löptidsprofilen för transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp fördelad på följande löptidsintervall: mindre än en dag, en dag till en vecka, en vecka till en månad, en till tre månader, tre månader till ett år, mer än ett år, obestämd löptid.
- Land där motparterna är etablerade.
- Avveckling och clearing (t.ex. med tre parter, central motpart, bilateralt).

Uppgifter om återanvändning av säkerhet

- Andelen erhållna säkerheter som återanvänds, jämfört med det högsta belopp som anges i prospektet eller i informationen till investerare.
- Avkastningen på återinvesterade kontanta medel ställda som säkerhet för företaget för kollektiva investeringar.

Förvaring av säkerheter som företagen för kollektiva investeringar erhållit som en del av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp.

Antal förvaringsinstitut och namnet på dem samt beloppet för tillgångar ställda som säkerheter som var och en av förvaringsinstituten förvarar.

Förvaring av säkerheter som företagen för kollektiva investeringar beviljat som en del av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp.

Andelen säkerheter som innehas på separerade konton eller omnibuskonton eller på andra konton.

Uppgifter om avkastning och kostnad per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp uppdelade mellan företagen för kollektiva investeringar, förvaltaren av företag för kollektiva investeringar och tredje parter (t.ex. ombud för långivaren) i absoluta tal och som en procentandel av den totala avkastning som genereras av denna typ av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar.

Avsnitt B – Uppgifter som ska anges i fondföretagets prospekt och AIF-fonders information till investerare:

- Allmän beskrivning av de transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar som används av företagen för kollektiva investeringar och motiven till deras användning.
 - Övergripande uppgifter som ska rapporteras per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp
 - Typer av tillgångar som kan bli föremål för dem.
 - Maximal andel förvaltade tillgångar som kan bli föremål för dem.
 - Förväntad andel förvaltade tillgångar som kommer att bli föremål för var och en av dem.
 - Kriterier som används för att välja motparter (inklusive rättslig ställning, ursprungsland och lägsta kreditbetyg).
 - Godtagbar säkerhet: beskrivning av godtagbar säkerhet vad avser tillgångstyper, emittent, löptid, likviditet samt riktlinjer för diversifiering av säkerheter och deras korrelation.
 - Värdering av säkerheter: beskrivning av metoden för värdering av säkerheter och dess motiv, och om daglig marknadsvärdering och dagliga tilläggsmarginälsäkerheter används.
 - Riskhantering: beskrivning av de risker som är förknippade med transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar samt risker i samband med hantering av säkerheter, exempelvis operationella risker, likviditetsrisker, motpartsrisker, förvaringsrisker och rättsliga risker och, i tillämpliga fall, de risker som härrör från deras återanvändning.
 - Specifikation av förvaringen av tillgångar som är föremål för transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar och mottagna säkerheter (t.ex. hos fondens depåbank).
 - Specifikation av eventuella (lagstiftningsmässiga eller frivilliga) begränsningar för återanvändning av säkerheter.
 - Riktlinjer för fördelning av avkastning som genereras av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar: beskrivning av proportionerna för den avkastning som genereras av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar och som återgår till företagen för kollektiva investeringar, och av de kostnader och avgifter som tillskrivs förvaltaren eller tredje parter (t.ex. ombud för långivaren). I prospektet ska det även anges om dessa har anknytning till förvaltaren.
-

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2366

av den 25 november 2015

om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) De senaste åren har stora framsteg gjorts med att integrera massbetalningar i unionen, särskilt inom unionsakter om betalningar, och särskilt genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG ⁽⁴⁾, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 ⁽⁵⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽⁶⁾ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 ⁽⁷⁾. Den rättsliga ramen för betaltjänster har ytterligare kompletterats genom att en uttrycklig gräns fastställs för näringsidkarnas möjligheter att ta ut tilläggsavgifter av sina kunder för användningen av vissa betalningsmedel, vilket skett genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT C 224, 15.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 170, 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 8 oktober 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 16 november 2015.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

- (2) Unionens rättsliga ram för betaltjänster kompletteras dessutom med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/751⁽¹⁾. Genom den förordningen införs i synnerhet regler för uttag av förmedlingsavgifter för kortbaserade transaktioner och den syftar till att ytterligare skynda på inrättandet av en effektiv integrerad marknad för kortbaserade betalningar.
- (3) Direktiv 2007/64/EG antogs i december 2007 på grundval av ett kommissionsförslag från december 2005. Sedan dess har betydande tekniska innovationer skett på marknaden för massbetalningar. Tillväxten har varit stark för antalet elektroniska betalningar och mobilbetalningar och nya typer av betaltjänster har uppkommit på marknaden, som utmanar det nuvarande ramverket.
- (4) Översynen av unionens rättsliga ram om betaltjänster, särskilt konsekvensbedömningen av direktiv 2007/64/EG och samrådet om kommissionens grönbok av den 11 januari 2012 med titeln *Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet- och mobilbetalningar*, har visat att utvecklingen har gett upphov till betydande utmaningar ur ett rättsligt perspektiv. Betydande områden av betalningsmarknaden, särskilt kort, internet- och mobilbetalningar, är fortfarande uppdelade efter nationsgränserna. Många innovativa betalningsprodukter eller tjänster omfattas inte av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG över huvud taget eller omfattas i mycket liten utsträckning. Tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG, och särskilt de delar som undantas från dess tillämpningsområde, exempelvis vissa betalningsrelaterade verksamheter, har i vissa fall visat sig vara för oklara, för allmänna eller helt enkelt för omoderna med hänsyn till marknadsutvecklingen. Detta har i sin tur gett upphov till rättsosäkerhet, eventuella säkerhetsrisker i betalningskedjan och bristande konsumentskydd på vissa områden. Det har visat sig svårt för betaltjänstleverantörer att lansera innovativa, säkra och lättanvända digitala betaltjänster och att erbjuda konsumenter och näringsidkare effektiva, säkra och bekväma betalningsmetoder inom unionen. Mot bakgrund av detta finns det en stor positiv potential som mer konsekvent måste undersökas.
- (5) Den fortsatta utvecklingen av en integrerad inre marknad för säkra elektroniska betalningar är avgörande för att främja tillväxt i unionens ekonomi och säkra att konsumenter, sälj företag och andra företag har valfrihet och insyn när det gäller betaltjänster så att de till fullo kan dra nytta av den inre marknaden.
- (6) Det behövs nya regler för att åtgärda dessa luckor i lagstiftningen, samtidigt som den rättsliga klarheten ökas och en enhetlig tillämpning av regelverket i unionen säkras. Likvärdiga driftsvillkor bör garanteras för befintliga och nya aktörer på marknaden genom åtgärder som möjliggör för nya betalningsmetoder att nå ut till en större marknad och säkerställer en hög konsumentskyddsnivå vid användningen av dessa betaltjänster i unionen som helhet. Detta bör öka effektiviteten inom betalningssystemet som helhet och leda till mer valfrihet och insyn när det gäller betaltjänster, och samtidigt stärka konsumenternas förtroende för en harmoniserad betalningsmarknad.
- (7) Säkerhetsrisker relaterade till elektroniska betalningar har ökat under de senaste åren. Detta beror på att elektroniska betalningar har blivit mer tekniskt komplicerade samtidigt som elektroniska betalningars globala volymer hela tiden har ökat och nya betaltjänster har uppkommit. Säkra och tillförlitliga betaltjänster är en grundläggande förutsättning för en välfungerande marknad för betaltjänster. Betaltjänstanvändarna bör därför skyddas väl mot sådana risker. Betaltjänster är viktiga för vitala ekonomiska och samhälleliga verksamheters funktion.
- (8) Bestämmelserna i detta direktiv om öppenhets- och informationskrav för betaltjänstleverantörer och om rättigheter och skyldigheter i samband med tillhandahållandet och användningen av betaltjänster bör även, när så är lämpligt, gälla för transaktioner där en av betaltjänstleverantörerna är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) för att undvika att olika metoder tillämpas i medlemsstaterna till nackdel för konsumenterna. När så är lämpligt bör dessa bestämmelser utvidgas till transaktioner i alla officiella valutor mellan betaltjänstleverantörer som är etablerade inom EES.
- (9) Penningöverföring är en enkel betaltjänst, som normalt grundas på att en betalare lämnar kontanter till en betaltjänstleverantör som överför motsvarande belopp, exempelvis via ett kommunikationsnät, till en betalningsmottagare eller en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar. I vissa medlemsstater erbjuder snabbköp, sälj företag och andra återförsäljare allmänheten en motsvarande tjänst, som innebär att räkningar från allmännyttiga företag och andra återkommande hushållsräkningar kan betalas. Sådana betaltjänster bör behandlas som penningöverföring, såvida inte de behöriga myndigheterna anser att verksamheten avser en annan betaltjänst.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/751 av den 29 april 2015 om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner (EUT L 123, 19.5.2015, s. 1).

- (10) Detta direktiv inför en neutral definition av inlösen av betalningstransaktioner i syfte att inte bara fånga upp de traditionella inlösenmodellerna som rör användningen av kontokort utan också olika affärsmodeller, inbegripet de modeller där mer än en inlösare medverkar. Detta bör säkerställa att sälj företag får samma skydd oavsett vilket betalningsinstrument som används om verksamheten är densamma som inlösen av korttransaktioner. Tekniska tjänster som tillhandahålls betaltjänstleverantörer, såsom renodlad bearbetning och lagring av uppgifter eller drift av terminaler, bör inte anses innebära inlösen. Vissa inlösenmodeller inbegriper dessutom inte någon faktisk överföring av medel från inlösaren till betalningsmottagaren eftersom parterna kan enas om andra typer av lösningar.
- (11) Undantaget från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG för betalningstransaktioner via ett handelsombud som agerar på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar tillämpas på mycket olika sätt i medlemsstaterna. Vissa medlemsstater tillåter att undantaget av e-handelsplattformar som agerar som mellanhänder på både enskilda köpare och säljares vägnar, utan att ha något verkligt utrymme för att förhandla om eller slutföra försäljning eller inköp av varor eller tjänster. En sådan tillämpning av undantaget går utöver det avsedda tillämpningsområdet som fastställs i det direktivet och kan öka riskerna för konsumenterna eftersom dessa leverantörer fortfarande inte omfattas av den rättsliga ramen. Olika tillämpning av reglerna leder också till snedvridningar på betalningsmarknaden. För att lösa dessa problem bör undantaget gälla när ombud agerar enbart för betalarens räkning eller enbart agerar för betalningsmottagarens räkning, oavsett om de är i besittning av kundens medel eller inte. När ombud agerar för både betalarens och betalningsmottagarens räkning (såsom vissa e-handelsplattformar) bör de undantas endast om de inte vid någon tidpunkt kommer i besittning eller kontroll av kundens medel.
- (12) Detta direktiv bör inte tillämpas på verksamhet som bedrivs av värdetransportföretag och kontanthanteringsföretag när verksamheten i fråga är begränsad till fysisk transport av sedlar och mynt.
- (13) Återkoppling från marknaden visar att de betalningsverksamheter som omfattas av undantaget för begränsade nätverk ofta handlar om betydande betalningsvolym och värden och erbjuder konsumenterna hundra- eller tusentals olika produkter och tjänster. Detta strider mot syftet med undantaget för begränsade nätverk som anges i direktiv 2007/64/EG och medför ökade risker och avsaknad av rättsligt skydd för betaltjänstanvändare, särskilt konsumenter, och innebär klara nackdelar för reglerade marknadsaktörer. För att bidra till att begränsa dessa risker bör det inte vara möjligt att använda samma instrument för att göra betalningstransaktioner för att förvärva varor och tjänster inom mer än ett begränsat nätverk eller för att förvärva ett obegränsat urval av varor och tjänster. Det bör anses att ett betalningsinstrument används inom ett sådant begränsat nätverk om det endast kan användas i följande fall: för det första, vid inköp av varor och tjänster hos en särskild detaljhandlare eller särskild detaljhandelskedja, om de berörda enheterna är direkt förbundna med varandra genom ett handelsavtal som exempelvis föreskriver användning av ett enda betalmärke och det betalmärket används vid försäljningsställena och förekommer – när så är möjligt – på det betalningsinstrument som kan användas där, för det andra, för inköp av ett mycket begränsat urval av varor eller tjänster som till exempel när användningsområdet effektivt avgränsas till ett begränsat antal funktionellt sammankopplade varor eller tjänster oavsett försäljningsställets geografiska läge, eller för det tredje, om betalningsinstrumentet regleras av en nationell eller regional offentlig myndighet för särskilda sociala eller skattemässiga ändamål för att förvärva särskilda varor eller tjänster.
- (14) Betalningsinstrument som omfattas av undantaget för begränsade nätverk kan inbegripa affärskort, bränslekort, medlemskort, kollektivtrafikskort, parkeringsbiljetter, rabattkuponger för måltider eller kuponger för särskilda tjänster som ibland omfattas av särskild beskattning eller en arbetsrättslig ram som utformats för att främja användningen av sådana instrument för att uppfylla målen i social lagstiftning. När ett sådant instrument för särskilda ändamål utvecklas till att bli ett allmänt instrument, bör det inte längre undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Instrument som kan användas för inköp i affärer hos sälj företag som är upptagna i en förteckning bör inte vara undantagna från direktivets tillämpningsområde, eftersom sådana instrument typiskt sett är utformade för ett nätverk av tjänstleverantörer som växer kontinuerligt. Undantaget för begränsade nätverk bör gälla i kombination med skyldigheten för potentiella betaltjänstleverantörer att anmäla sådan verksamhet som omfattas av detsamma.
- (15) Undantagna från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG är vissa betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller informationsteknisk utrustning där nätoperatören inte bara är en mellanhand vid digitala varors och tjänsters leverans genom utrustningen i fråga utan även tillför dessa varor eller tjänster ett mervärde. Genom undantaget tillåts särskilt s.k. operatörsfakturerings eller inköp där fakturerings sker direkt via telefonräkningen, vilket började med köp av ringsignaler och premium-sms-tjänster, och bidrar till utvecklingen av nya affärsmodeller som grundas på försäljning av digitalt innehåll till låga belopp och röstbaserade tjänster. Dessa tjänster omfattar underhållning, såsom chatt, nedladdningar såsom filmklipp, musik och spel, information såsom om vädret, nyheter, sportresultatuppdateringar, aktiekurser samt nummerupplysning, tv- och radiodeltagande såsom omröstningar, tävlingsbidrag och direkt återkoppling. Återkopplingen från marknaden visar inga tecken på att sådana betalningstransaktioner, som konsumenterna anser vara pålitliga och praktiska vid betalning av låga

belopp, skulle ha blivit en allmän betalningsförmedlingstjänst. Den oklara formuleringen av det berörda undantaget har dock medfört att det genomförts olika i medlemsstaterna, vilket har lett till att det inte föreligger någon rättslig förutsägbarhet för operatörer och konsumenter och att betalningsförmedlingstjänster ibland har kunnat åberopa obegränsat undantag från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG. Det är därför lämpligt att förtydliga och begränsa utrymmet för att kunna åberopa detta undantag för sådana tjänsteleverantörer genom att specificera de typer av betalningstransaktioner som det gäller för.

- (16) Undantaget för vissa betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teletrustning eller informationsteknisk utrustning bör särskilt inriktas på mikrobetalningar för digitalt innehåll och röstbaserade tjänster. En tydlig hänvisning till betalningstransaktioner för köp av elektroniska biljetter bör införas för att beakta utvecklingen när det gäller betalningar där kunderna framför allt kan beställa, betala för, erhålla och godkänna elektroniska biljetter med mobiltelefoner eller andra enheter när som helst oavsett var de befinner sig. Elektroniska biljetter möjliggör och underlättar tillhandahållandet av tjänster som konsumenterna annars skulle kunna köpa i form av pappersbiljetter och omfattar transporter, nöjen, bilparkering och inträde till lokaler men inte fysiska varor. De minskar produktions- och distributionskostnaderna i samband med traditionella pappersbaserade biljettkanaler och underlättar för kunderna i och med att nya och enkla sätt att köpa biljetter tillhandahålls. För att mildra bördan för enheter som samlar in välgörenhetsdonationer bör också sådana donationer undantas. Det bör vara medlemsstaterna, i enlighet med nationell rätt, fritt att begränsa undantaget till donationer som samlas in till förmån för registrerade välgörenhetsorganisationer. På det hela taget bör undantaget gälla endast när värdet av betalningstransaktionen understiger ett specifikt tröskelvärde, så att det tydligt begränsas till betalningar med låg riskprofil.
- (17) Det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) har underlättat inrättandet i hela unionen av *betalningsfabriker* och *inkassofabriker* som möjliggör centralisering av betalningstransaktioner inom en och samma koncern. I detta sammanhang bör betalningstransaktioner mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag till ett och samma moderföretag som tillhandahålls av en betaltjänstleverantör som tillhör samma koncern undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv. Om ett moderföretag eller dess dotterföretag samlar in betalningsorder för en koncerns räkning för att överföra dem vidare till en betaltjänstleverantör bör detta inte betraktas som en betaltjänst vid tillämpningen av detta direktiv.
- (18) Från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG undantas betaltjänster som tillhandahålls av uttagsautomatsaktörer som är oberoende av kontoförvaltande andra betaltjänstleverantörer. Det undantaget ledde till fler oberoende uttagsautomattjänster i många medlemsstater, framför allt i glesbefolkade områden. Att undanta denna snabbt växande del av uttagsautomatsmarknaden fullständigt från direktivets tillämpningsområde skulle dock leda till förvirring vad gäller uttagsavgifter. I gränsöverskridande situationer skulle detta kunna leda till dubbla avgifter för samma uttag av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och av uttagsautomatsaktören. För att upprätthålla tillhandahållandet av uttagsautomattjänster samtidigt som tydlighet säkerställs när det gäller uttagsavgifter är det följaktligen lämpligt att behålla undantaget, men kräva att uttagsautomatsaktörer följer särskilda bestämmelser om insyn enligt detta direktiv. Avgifter som tillämpas av uttagsautomatsaktörer bör inte påverka tillämpningen av förordning (EG) nr 924/2009.
- (19) Tjänsteleverantörer som ville utnyttja ett undantag från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG har inte frågat myndigheterna om deras verksamheter omfattades av, eller var undantagna från, det direktivet, utan har förlitat sig på sina egna bedömningar. Detta har lett till olika tillämpning av vissa undantag i medlemsstaterna. Betaltjänstleverantörer verkar även ha utnyttjat vissa undantag för att ändra affärsmodeller, så att betalningsverksamheter står utanför direktivets tillämpningsområde. Detta kan medföra ökade risker för användare av betaltjänster och olika villkor för betaltjänstleverantörer på den inre marknaden. Tjänsteleverantörerna bör därför vara skyldiga att anmäla relevanta verksamheter till de behöriga myndigheterna så att de behöriga myndigheterna kan bedöma om de krav som fastställs i de relevanta bestämmelserna är uppfyllda och för att säkra en enhetlig tolkning av reglerna på hela den inre marknaden. Framför allt bör ett anmälningsförfarande föreskrivas för alla undantagen som grundar sig på iakttagandet av ett tröskelvärde, i syfte att garantera efterlevnad av de särskilda kraven.
- (20) Vidare är det viktigt att inkludera ett krav för potentiella betaltjänstleverantörer att anmäla till de behöriga myndigheterna vilken verksamhet som de bedriver inom ramen för ett begränsat nätverk på grundval av kriterierna i detta direktiv om betalningstransaktionernas värde överstiger ett visst tak. De behöriga myndigheterna bör bedöma huruvida den verksamhet som anmäls kan betraktas som verksamhet som bedrivs inom ramen för ett begränsat nätverk.
- (21) Definitionen av betaltjänster bör vara teknikneutral och medge utveckling av nya typer av betaltjänster, samtidigt som likvärdiga driftsvillkor säkerställs för både befintliga och nya betaltjänstleverantörer.

- (22) Det här direktivet bör överensstämma med tillvägagångssättet i direktiv 2007/64/EG, som omfattar alla typer av elektroniska betaltjänster. Det skulle därför inte vara lämpligt att de nya reglerna är tillämpliga på tjänster där överföringen av medel från betalaren till betalningsmottagaren eller transport av dessa genomförs enbart i sedlar och mynt eller där överföringen är baserad på papperscheckar, pappersbaserade växlar, skuldebrev eller andra instrument, pappersbaserade kuponger eller kort vilka är dragna på en betaltjänstleverantör eller annan part i syfte att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande.
- (23) Detta direktiv bör inte tillämpas på betalningstransaktioner med kontanter, eftersom en gemensam betalningsmarknad för kontanter redan existerar. Direktivet bör inte heller tillämpas på sådana betalningstransaktioner som baseras på papperscheckar, eftersom papperscheckar på grund av sin karaktär inte kan behandlas lika effektivt som andra betalningsmedel. God praxis på detta område bör emellertid utgå från principerna i detta direktiv.
- (24) Det är nödvändigt att specificera de kategorier av betaltjänstleverantörer som lagligen får tillhandahålla betaltjänster inom unionen, dvs. kreditinstitut som från användare tar emot insättningar som kan användas för att finansiera betalningstransaktioner, vilka även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾, institut för elektroniska pengar som ger ut elektroniska pengar för finansiering av betalningstransaktioner och som även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven som fastställs i direktiv 2009/110/EG, och slutligen de betalningsinstitut och postgiroinstitut som har rätt till detta enligt nationell rätt. Tillämpningen av den rättsliga ramen bör begränsas till tjänstleverantörer som tillhandahåller betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet i enlighet med detta direktiv.
- (25) I det här direktivet fastställs bestämmelser för genomförande av betalningstransaktioner, där medlen är elektroniska pengar enligt definitionen i direktiv 2009/110/EG. I det här direktivet regleras dock inte utgivning av elektroniska pengar som anges i direktiv 2009/110/EG. Betalningsinstitut bör därför inte få ge ut elektroniska pengar.
- (26) Genom direktiv 2007/64/EG inrättades ett tillsynssystem, bland annat en enda auktorisation för alla betaltjänstleverantörer som inte tar emot insättningar eller ger ut elektroniska pengar. För detta ändamål infördes en ny kategori av betaltjänstleverantörer genom direktiv 2007/64/EG, nämligen "betalningsinstitut", genom att föreskriva att juridiska personer som faller utanför de befintliga kategorierna på stränga och heltäckande villkor får auktoriseras att tillhandahålla betaltjänster inom unionen. Således bör samma villkor gälla för sådana tjänster i hela unionen.
- (27) Sedan direktiv 2007/64/EG antogs har nya typer av betaltjänster uppkommit, särskilt på området internetbetalningar. Framför allt har betalningsinitieringstjänster inom e-handel utvecklats. Dessa betalningstjänster spelar en roll i e-handelsbetalningar genom att med hjälp av programvara skapa en "bro" mellan sälj företagets webbplats och internetbankplattformen för betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör för att via internet initiera betalningar.
- (28) Vidare har det i och med den tekniska utvecklingen under de senaste åren uppkommit ett utbud av kompletterande tjänster, såsom kontoinformationstjänster. Dessa tjänster förser betaltjänstanvändaren med samlad nätbaserad information om ett eller flera betalkonton som innehålls hos en eller flera andra betaltjänstleverantörer och som nås via den kontoförvaltande betaltjänstleverantörens webbaserade gränssnitt. Betaltjänstanvändaren har därmed möjlighet att omedelbart vid en viss tidpunkt få överblick över sin ekonomiska situation. Dessa tjänster bör också omfattas av direktivet, så att konsumenternas betalningar och kontouppgifter skyddas väl och det råder rättslig förutsägbarhet om ställningen för leverantörer av kontoinformationstjänster.
- (29) Dessa betalningsinitieringstjänster gör det möjligt för leverantören av betalningsinitieringstjänsten att försäkra en betalningsmottagare om att betalningen har initierats i syfte att ge ett incitament åt betalningsmottagaren att frigöra varan eller tillhandahålla tjänsten utan onödigt dröjsmål. Sådana tjänster är en billig lösning för både sälj företag och konsumenter och ger konsumenterna möjlighet att handla på nätet även om de inte har något kontokort. Eftersom betalningsinitieringstjänster inte för närvarande omfattas av tillämpningsområdet för direktiv

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

2007/64/EG, övervakas de inte nödvändigtvis av en behörig myndighet och behöver inte efterleva direktiv 2007/64/EG. Detta reser en rad rättsliga frågor, exempelvis konsumentskydds-, säkerhets- och ansvarsfrågor samt konkurrens- och uppgiftsskyddsfrågor, särskilt rörande skyddet av betaltjänstanvändares uppgifter i enlighet med unionens uppgiftsskyddsregler. Dessa problem bör därför åtgärdas genom de nya reglerna.

- (30) De personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används för säker kundautentisering av betaltjänstanvändaren eller leverantören av betalningsinitieringstjänster utfärdas vanligtvis av de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna. Leverantörerna av betalningsinitieringstjänster ingår inte nödvändigtvis en avtalsförbindelse med de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna och, oberoende av vilken affärsmodell som används av leverantörerna av betalningsinitieringstjänster, bör de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna möjliggöra för leverantörer av betalningsinitieringstjänster att förlita sig på de autentiseringsförfaranden som de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna tillhandahåller för att initiera en specifik betalning för betalarens räkning.
- (31) När en leverantör av betalningsinitieringstjänster uteslutande tillhandahåller betalningsinitieringstjänster, innehar denne inte användarens medel under något stadium i betalningskedjan. När en leverantör av betalningsinitieringstjänster avser att tillhandahålla betaltjänster, där vederbörande innehar användarens medel, bör denne erhålla full auktorisation för dessa tjänster.
- (32) Betalningsinitieringstjänster grundar sig på antingen direkt eller indirekt tillgång för leverantörerna av betalningsinitieringstjänster till betalarnas konton. En kontoförvaltande betaltjänstleverantör, som tillhandahåller en mekanism för indirekt tillgång, bör också ge direkt tillgång till leverantörerna av betalningsinitieringstjänster.
- (33) Detta direktiv bör syfta till att säkerställa kontinuitet på marknaden och göra det möjligt för befintliga och nya betaltjänstleverantörer att, oberoende av vilken affärsmodell de tillämpar, tillhandahålla sina tjänster inom ramen för ett tydligt och harmoniserat regelverk. I avvaktan på tillämpningen av dessa regler, och utan att det påverkar behovet av att säkerställa säkra betalningstransaktioner och konsumentskydd mot uppenbara risker för bedrägerier, bör medlemsstaterna, kommissionen, Europeiska centralbanken (ECB) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ (EBA) garantera rättvis konkurrens på denna marknad och undvika onödig diskriminering av befintliga aktörer på marknaden. Alla betaltjänstleverantörer, inklusive betaltjänstanvändarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör, bör kunna erbjuda betalningsinitieringstjänster.
- (34) Det här direktivet innebär ingen väsentlig förändring av villkoren för beviljande och behållande av auktorisation som betalningsinstitut. Precis som i direktiv 2007/64/EG innebär villkoren tillsynskrav som står i proportion till de operativa och finansiella risker som dessa institut ställs inför i sin verksamhet. I detta sammanhang behövs en sund ordning för startkapital i kombination med löpande kapitalkrav, i sinom tid med mer sofistikerad utformning alltefter marknadens behov. På grund av mångfalden på området för betaltjänster bör direktivet tillåta olika metoder i kombination med ett visst utrymme för valmöjligheter vid tillsynen, så att det säkerställs att samma risker behandlas på samma sätt för alla betaltjänstleverantörer. Kraven på betalningsinstituten bör avspegla det faktum att dessa ägnar sig åt mer specialiserad och begränsad verksamhet, som skapar risker som är mer begränsade och lättare att övervaka och kontrollera än de risker som uppstår inom kreditinstitutens bredare verksamhetsutbud. Betalningsinstitut bör i synnerhet förbjudas att ta emot insättningar från användare och de bör få tillåtelse att utnyttja medel som de tagit emot från användare endast för att genomföra betaltjänster. Tillsynskraven, inklusive kraven för startkapital, bör stå i proportion till risken med betalningsinstitutets respektive betaltjänst. Betaltjänstleverantörer av enbart betalningsinitieringstjänster bör anses innebära en medelhög risk vad gäller startkapital.
- (35) När leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster uteslutande tillhandahåller dessa tjänster, innehar de inte kundmedel. Därför vore det oproportionerligt att lägga dessa nya marknadsaktörer kapitalbaskrav. Det är dock viktigt att de har möjlighet att fullgöra sina betalningsskyldigheter i samband med den verksamhet som de bedriver. De bör därför vara skyldiga att inneha antingen ansvarsförsäkring eller annan jämförbar garanti. EBA bör utarbeta riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för de kriterier som medlemsstaterna ska använda för att fastställa minimibeloppet för ansvarsförsäkring eller jämförbar garanti. EBA bör inte göra åtskillnad mellan ansvarsförsäkring och jämförbara garantier, då dessa bör vara utbytbara.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (36) För att undvika missbruk av etableringsrätten är det nödvändigt att kräva att det betalningsinstitut som begär auktorisation i en viss medlemsstat bedriver åtminstone en del av sin betaltjänstverksamhet i den medlemsstaten.
- (37) Det bör införas bestämmelser om att betaltjänstanvändarens medel ska hållas åtskilda från betalningsinstitutens medel. Skyddskraven är nödvändiga när betalningsinstitutet är i besittning av betaltjänstanvändarens medel. Där samma betalningsinstitut genomför en betalningstransaktion för både betalaren och betalningsmottagaren och betalaren ges ett kreditutrymme kan det vara lämpligt att skydda medlen till förmån för betalningsmottagaren när de utgör betalningsmottagarens fordran gentemot betalningsinstitutet. Betalningsinstitutet bör också omfattas av effektiva krav på förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (38) Det här direktivet medför inte ändringar av betalningsinstitutens redovisningsskyldigheter eller deras skyldigheter att utföra granskning av deras årsbokslut och sammanställda redovisningar. Betalningsinstitutet är skyldiga att upprätta sina årsbokslut och sammanställda redovisningar i enlighet med rådets direktiv 86/635/EEG⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽²⁾. Årsboksluten och de sammanställda redovisningarna bör granskas, såvida institutet inte är undantaget från den skyldigheten enligt dessa direktiv.
- (39) När betaltjänstleverantörer ägnar sig åt att tillhandahålla en eller flera av de betaltjänster som omfattas av detta direktiv bör de alltid ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner. För att möjliggöra för betaltjänstleverantörerna att kunna tillhandahålla betaltjänster måste de ha möjlighet att öppna och inneha konton i kreditinstitut. Medlemsstaterna bör se till att tillträde till sådana konton ges på ett sätt som inte är diskriminerande och att det är i proportion till det berättigade syftet som det beviljats för. Tillträdet kan vara av grundläggande karaktär, men bör alltid vara tillräckligt omfattande för att betalningsinstitutet ska kunna tillhandahålla sina tjänster på ett obehindrat och effektivt sätt.
- (40) I det här direktivet bör betalningsinstitutens beviljande av kredit, nämligen beviljande av kreditutrymmen och utgivande av kreditkort, endast regleras när det är nära kopplat till betaltjänster. Endast om en kredit beviljas för att underlätta betaltjänster och den krediten är kortfristig och beviljas för en period som inte överskrider tolv månader, inklusive revolverande kredit, är det lämpligt att tillåta betalningsinstitutet att bevilja sådan kredit för sin gränsöverskridande verksamhet, samt att den huvudsakligen refinansieras ur betalningsinstitutets egen kapitalbas och andra medel från kapitalmarknaderna, och inte ur de kundmedel som innehas för betaltjänster. Sådana regler bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG⁽³⁾ eller annan tillämplig unionsrätt eller nationella bestämmelser om villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom det här direktivet.
- (41) Samarbetet mellan de nationella behöriga myndigheter som auktoriserar betalningsinstitut, utför kontroller och beslutar om återkallande av auktorisationerna har generellt visat sig fungera tillfredsställande. Samarbetet mellan behöriga myndigheter bör emellertid förbättras både med avseende på den information som utbyts och en konsekvent tillämpning och tolkning av detta direktiv, när en auktoriserad betalningsinstitution vill tillhandahålla betaltjänster i andra medlemsstater än i sin hemmedlemsstat genom att utnyttja etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster (nedan kallade *passförfaranden*), inbegripet via internet. EBA bör bistå med att lösa tvister mellan de behöriga myndigheterna inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010. Myndigheten bör också utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn om samarbete och informationsutbyte.
- (42) För att öka insynen i verksamhet som bedrivs av betalningsinstitut som är auktoriserade eller registrerade av behöriga myndigheter i sin hemmedlemsstat, inklusive deras ombud, och för att säkerställa ett starkt konsumentskydd i unionen är det nödvändigt att säkerställa att förteckningen över de enheter som tillhandahåller betaltjänster är lättillgänglig för allmänheten. EBA bör därför utveckla och föra ett centralt register där EBA offentliggör en förteckning med namnen på de enheter som tillhandahåller betaltjänster. Medlemsstaterna bör säkerställa att de uppgifter som de tillhandahåller hålls uppdaterade. Dessa åtgärder bör också bidra till att stärka samarbetet mellan de behöriga myndigheterna.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut (EGT L 372, 31.12.1986, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 22.5.2008, s. 66).

- (43) Tillgången till korrekt och uppdaterad information bör ökas genom att betalningsinstitutet förpliktigas att utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar som påverkar för auktorisationen lämnad information och uppgifter, inklusive ytterligare ombud eller enheter till vilka verksamheter utkontrakterats. Behöriga myndigheter ska också i tveksamma fall kontrollera att den mottagna informationen är korrekt.
- (44) Medlemsstaterna bör kunna kräva att betalningsinstitut som är verksamma på deras territorium, vars huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat, lämnar periodiska rapporter till dem om sin verksamhet på deras territorium för informations- eller statistikändamål. När dessa betalningsinstitut är verksamma enligt etableringsrätten, bör det vara möjligt att använda denna information även för att övervaka efterlevnaden av avdelningarna III och IV i detta direktiv, och medlemsstaterna bör kunna kräva att dessa betalningsinstitut utnämner en central kontaktpunkt på deras territorium för att underlätta de behöriga myndigheternas övervakning av nätverk av ombud. EBA bör utarbeta ett förslag till standarder för tillsyn som innehåller kriterier för att fastställa om utnämningen av en central kontaktpunkt är lämplig och vilka dess funktioner bör vara. Kravet på att utnämna en central kontaktpunkt bör stå i proportion till uppnåendet av målet om tillräcklig kommunikation och informationsrapportering om efterlevnaden av avdelningarna III och IV i värdmedlemsstaten.
- (45) I krissituationer, där det krävs omedelbar åtgärd för att ta itu med ett allvarligt hot mot de kollektiva intressena för betaltjänstanvändarna i värdmedlemsstaten, såsom storskaligt bedrägeri, bör det vara möjligt för de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten att vidta säkerhetsåtgärder parallellt med det gränsöverskridande samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten och hemmedlemsstaten och i avvaktan på att den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten vidtar åtgärder. Dessa åtgärder bör vara lämpliga, stå i proportion till sitt syfte samt vara icke-diskriminerande och tillfälliga. Alla åtgärder bör vara väl motiverade. De behöriga myndigheterna i det berörda betalningsinstitutets hemmedlemsstat och andra berörda myndigheter, såsom kommissionen och EBA, bör ha informerats i förväg eller, om detta med tanke på krissituationen inte är möjligt, utan onödigt dröjsmål.
- (46) I detta direktiv anges de minimibefogenheter som behöriga myndigheter bör ha vid övervakning av betalningsinstitutens efterlevnad, men dessa befogenheter ska utövas med respekt för de grundläggande rättigheterna, bl.a. rätten till ett privatliv. Utan att det påverkar en oberoende myndighets (nationella dataskyddsmyndigheten) kontroll och i enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör medlemsstaterna införa lämpliga och effektiva skyddsåtgärder när det är möjligt att utövandet av dessa befogenheter skulle kunna leda till missbruk eller godtycklighet som innebär allvarliga inskränkningar av dessa rättigheter, exempelvis genom ett förhandsgodkännande från den berörda medlemsstatens rättsliga myndighet, när så är lämpligt.
- (47) Det är viktigt att säkerställa att alla personer som tillhandahåller betaltjänster omfattas av vissa rättsliga minimikrav. Det är därför önskvärt att kräva registrering av namn och adress på alla fysiska och juridiska personer som tillhandahåller betaltjänster inklusive personer som inte kan uppfylla alla villkor för auktorisation som betalningsinstitut. Ett sådant tillvägagångssätt är i linje med specialrekommendation VI från Finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt som ger en möjlighet för betaltjänstleverantörer som inte kan uppfylla alla villkor i rekommendationen att trots allt kunna behandlas som betalningsinstitut. I detta syfte bör medlemsstaterna, även när personerna är undantagna från alla eller delar av villkoren för auktorisation, föra in dem i registret över betalningsinstitut. Denna möjlighet till undantag måste dock förenas med stränga krav på betalningstransaktionernas värde. Betalningsinstitut som omfattas av ett undantag bör inte ha etableringsrätt eller frihet att tillhandahålla tjänster och bör inte indirekt utöva dessa rättigheter när de blir medlemmar i ett betalningssystem.
- (48) Med tanke på den särskilda arten hos den verksamhet som bedrivs och riskerna i samband med tillhandahållandet av kontoinformationstjänster är det lämpligt att inrätta ett särskilt tillsynssystem för leverantörer av kontoinformationstjänster. Leverantörer av kontoinformationstjänster bör kunna tillhandahålla gränsöverskridande tjänster inom ramen för reglerna om *passförfaranden*.
- (49) För alla betaltjänstleverantörer är det av avgörande betydelse att ha tillträde till betalningssystemens tekniska infrastruktur. Tillträdet bör dock vara underställt lämpliga krav, så att systemens integritet och stabilitet garanteras. Varje betaltjänstleverantör som ansöker om att få delta i ett betalningssystem bör bära risken i det system den själv har valt och för systemet styrka att dess interna organisation har tillräcklig motståndskraft mot alla former av risker. I dessa betalningssystem ingår ofta fyrpartsbetalningsordning samt andra större system för behandling av

betalningar och autogirering. För att i hela unionen säkerställa lika behandling av de olika kategorierna av auktoriserade betaltjänstleverantörer enligt villkoren i deras auktorisation, är det nödvändigt att klargöra reglerna för tillträde till betalningssystem.

- (50) Åtgärder bör vidtas för att förhindra diskriminering av auktoriserade betalningsinstitut och kreditinstitut, så att alla betaltjänstleverantörer som konkurrerar på den inre marknaden kan använda tjänsterna i dessa betalningssystem tekniska infrastruktur på lika villkor. Eftersom deras respektive verksamhetsramar är olika, bör olika behandling föreskrivas för auktoriserade betaltjänstleverantörer och de betaltjänstleverantörer som omfattas av undantaget enligt det här direktivet och undantaget i artikel 3 i direktiv 2009/110/EG. Under alla förhållanden bör skiljaktiga prisvillkor endast tillåtas när detta motiveras av skillnader mellan betaltjänstleverantörernas kostnader. Detta bör inte påverka medlemsstaternas rätt att begränsa åtkomsten till systemviktiga system i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG ⁽¹⁾ eller ECB:s och Europeiska centralbankssystemets behörighet vad gäller tillträde till betalningssystem.
- (51) Det här direktivet påverkar inte tillämpningsområdet för direktiv 98/26/EG. I syfte att säkerställa rättvis konkurrens mellan betaltjänstleverantörerna bör dock en deltagare i ett betecknat betalningssystem som är föremål för villkoren i direktiv 98/26/EG, och som tillhandahåller tjänster med anknytning till ett sådant system till en auktoriserad eller registrerad betaltjänstleverantör, på begäran också ge tillträde till sådana tjänster på ett objektivt, proportionerligt och icke-diskriminerande sätt för andra auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer. Betaltjänstleverantörer som beviljas sådant tillträde bör dock inte anses vara deltagare enligt definitionen i direktiv 98/26/EG och bör följaktligen inte åtnjuta det skydd som beviljas enligt det direktivet.
- (52) Bestämmelserna om tillträde till betalningssystem bör inte tillämpas på system som inrättas och drivs av en enda betaltjänstleverantör. Sådana betalningssystem kan drivas antingen i direkt konkurrens med betalningssystem eller, vilket är vanligare, i en marknadsnisch som inte täcks helt av betalningssystem. Till sådana system hör treparts-betalningsordningar, såsom trepartsbetalningsordningar, i den utsträckning som de aldrig fungerar som faktiska fyrapartsbetalningsordningar, exempelvis genom att använda sig av licensinnehavare, ombud eller co-brandingpartner. Sådana system omfattar också vanligen betaltjänster som tillhandahålls av teleoperatörer där systemets operatör är både betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, samt bankgruppers interna system. För att stimulera den konkurrens som sådana slutna betalningssystem kan bjuda de etablerade välkända betalningssystemen, är det inte lämpligt att bevilja tredje part tillträde till dessa slutna privata betalningssystem. Sådana slutna system bör emellertid alltid omfattas av unionens konkurrensregler och nationella konkurrensregler, enligt vilka det kan krävas att tillträde beviljas till dessa system för att effektiv konkurrens på betalningsmarknaderna ska upprätthållas.
- (53) Eftersom konsumenter och företag inte är i samma situation, behöver de inte samma skyddsnivå. Trots att det är viktigt att sörja för konsumenternas rättigheter genom att införa bestämmelser där det inte är möjligt att avtala om undantag, är det rimligt att låta företag och organisationer avtala om andra villkor när de inte har kontakt med konsumenter. Medlemsstaterna bör emellertid ha möjligheten att föreskriva att mikroföretag, enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG ⁽²⁾, behandlas på samma sätt som konsumenter. Under alla förhållanden bör vissa centrala bestämmelser i detta direktiv dock alltid vara tillämpliga, oavsett användarens ställning.
- (54) Detta direktiv bör specificera betaltjänstleverantörernas skyldigheter att lämna information till betaltjänstanvändarna, som bör få lika klar information om betaltjänster, så att de kan fatta välgrundade beslut och fritt välja bland erbjudanden inom unionen. För att insynen ska värnas, fastställs i direktivet harmoniserade krav, vilka behövs för att säkerställa att nödvändig, tillräcklig och omfattande information lämnas till betaltjänstanvändarna om betaltjänstavtalet och betalningstransaktionerna. För en väl fungerande inre marknad för betaltjänster bör medlemsstaterna endast anta de bestämmelserna om information som fastställs i detta direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring och betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

- (55) Konsumenterna bör skyddas mot otillbörliga och vilseledande metoder i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG ⁽¹⁾ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG ⁽²⁾, 2002/65/EG ⁽³⁾, 2008/48/EG, 2011/83/EU ⁽⁴⁾ och 2014/92/EU ⁽⁵⁾. Bestämmelserna i de direktiven är tillämpliga även i fortsättningen. Förhållandet mellan de krav på att lämna information innan ett avtal ingås som föreskrivs i det här direktivet och de som föreskrivs i direktiv 2002/65/EG bör dock särskilt klargöras.
- (56) I syfte att öka effektiviteten bör den begärda informationen stå i proportion till användarnas behov och bör meddelas i standardiserad form. Informationskraven på enstaka betalningstransaktioner bör dock skilja sig från kraven på ramavtal om en serie betalningstransaktioner.
- (57) I praktiken är ramavtal och betalningstransaktioner som omfattas av sådana mycket vanligare och ekonomiskt betydande än enstaka betalningstransaktioner. Om det finns ett betalkonto eller ett särskilt betalningsinstrument, ska det finnas ett ramavtal. Kraven på förhandsinformation om ramavtal bör därför vara omfattande och informationen bör alltid lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, exempelvis kontoutdragsskrivare, cd-romskivor, dvd-skivor, hårddiskar i persondatorer på vilka e-post kan lagras och webbplatser, såvida de är tillgängliga för användning i framtiden under en tid som är tillräcklig för syftet med informationens tillgänglighet och förutsatt att dessa webbplatser möjliggör att återge den informationen som lagras där i ett oförändrat format. Det bör dock vara möjligt för betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren att i ramavtalet själva komma överens om på vilket sätt information om genomförda betalningstransaktioner därefter ska lämnas, exempelvis att all information om betalkontot vid internetbanktjänster ska tillhandahållas online.
- (58) Vid enstaka betalningstransaktioner bör endast den viktigaste informationen ges på betaltjänstleverantörens eget initiativ. I och med att betalaren vanligtvis är närvarande när betalningsordern ges, bör det inte vara nödvändigt att information i varje enskilt fall ska lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium. Betaltjänstleverantören bör kunna lämna muntlig information vid betjäningen eller göra informationen åtkomlig på annat sätt, exempelvis genom att anslå villkoren i lokalerna. Det bör också informeras om var närmare övriga upplysningar finns att tillgå, exempelvis på en webbplats. Den viktigaste informationen bör dock även lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, om konsumenten så begär.
- (59) I detta direktiv bör det föreskrivas att konsumenterna har rätt till kostnadsfri relevant information innan denne binds av ett betaltjänstavtal. När som helst under avtalsförhållandet bör konsumenterna också kunna begära att få förhandsinformation och ramavtalet på papper kostnadsfritt för att göra det möjligt att jämföra de tjänster och villkor som betaltjänstleverantörerna erbjuder och vid tvist kontrollera sina avtalade rättigheter och skyldigheter, så att ett starkt konsumentskydd upprätthålls. Dessa bestämmelser bör vara förenliga med direktiv 2002/65/EG. De specifika bestämmelserna om kostnadsfri information i det här direktivet bör inte medföra att avgifter kan tas ut för information till konsumenter enligt andra tillämpliga direktiv.
- (60) Det sätt på vilket betaltjänstleverantören ska ge betaltjänstanvändaren erforderlig information bör beakta såväl betaltjänstanvändarens behov som praktiska tekniska aspekter och kostnadseffektivitet och baseras på vad som överenskommit i avtalet om betaltjänster. I detta direktiv bör därför två metoder särskiljas för informationen som ska lämnas av betaltjänstleverantörens: antingen bör informationen lämnas, dvs. aktivt lämnas av betaltjänstleverantören vid lämplig tidpunkt enligt detta direktiv utan att betaltjänstanvändaren så begär, eller bör informationen göras tillgänglig för betaltjänstanvändaren på grundval av en begäran om ytterligare information. I det senare fallet bör betaltjänstanvändaren vidta aktiva åtgärder för att få informationen, exempelvis genom att uttryckligen begära

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenterna och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG (EGT L 271, 9.10.2002, s. 16).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU av den 23 juli 2014 om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner (EUT L 257, 28.8.2014, s. 214).

den från betaltjänstleverantören, logga in till en bankkontobrevlåda eller föra in ett bankkort i en kontoutdrags-skrivare. Betaltjänstleverantören bör i detta syfte garantera åtkomst till informationen och att informationen är tillgänglig för betaltjänstanvändaren.

- (61) Konsumenten bör utan extra avgift få grundinformation om genomförda betalningstransaktioner. Vid enstaka betalningstransaktioner bör betaltjänstleverantören inte ta ut en särskild avgift för den informationen. Den efterföljande informationen om betalningstransaktioner enligt ett ramavtal bör likaså lämnas månatligen utan kostnad. Med hänsyn till vikten av insyn i prissättningen och kunders olika behov, bör parterna kunna avtala om avgifter för information som lämnas oftare eller som komplettering. Med tanke på skillnader i nationell praxis bör medlemsstaterna kunna begära att månatliga kontoutdrag för betalkonton i pappersform eller annat varaktigt medium alltid ska lämnas kostnadsfritt.
- (62) För att underlätta kundernas rörlighet bör konsumenterna kunna avsluta ett ramavtal utan att debiteras avgifter. För avtal som avslutas av konsumenten mindre än sex månader efter deras ikraftträdande bör betaltjänstleverantörerna dock tillåtas att ta ut avgifter i samma storleksordning som de kostnader som uppstått på grund av att konsumenten avslutat ramavtalet. För konsumenter bör den avtalade uppsägningstiden inte vara längre än en månad och för betaltjänstleverantörer inte kortare än två månader. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörens skyldighet att enligt annan relevant unionsrätt eller nationell rätt avsluta ett betaltjänstavtal vid extraordinära omständigheter, såsom regelverket om penningtvätt eller finansiering av terrorism, åtgärder för att frysa tillgångar eller varje annan särskild åtgärd i samband med förebyggande och utredning av brott.
- (63) För att säkerställa ett starkt konsumentskydd bör medlemsstaterna i konsumenternas intresse kunna behålla eller införa restriktioner eller förbud mot ensidiga ändringar av villkoren i ett ramavtal, till exempel om det inte finns något motiverat skäl till en sådan ändring.
- (64) Avtalsbestämmelser bör inte, som syfte eller effekt, diskriminera konsumenter som är lagligen bosatta i unionen på grund av deras nationalitet eller bosättningsort. När t.ex. ett ramavtal föreskriver rätten att av objektivet betingade skäl blockera betalningsinstrumentet bör betaltjänstleverantören inte ha möjlighet att återropa denna rätt endast på grund av att betaltjänstanvändaren har bytt bosättningsort inom unionen.
- (65) Erfarenheten visar att det effektivaste systemet är att avgifterna delas mellan betalare och betalningsmottagare, eftersom detta underlättar direkthantering av betalningarna. Det bör därför fastställas bestämmelser om att de respektive betaltjänstleverantörerna i normala fall bör ta ut avgifterna direkt av betalaren och betalningsmottagaren. De avgifter som tas ut kan också vara lika med noll, eftersom bestämmelserna i detta direktiv inte påverkar praxis enligt vilken betaltjänstleverantören inte tar ut någon avgift från konsumenterna för kreditering av deras konton. Beroende på avtalsvillkoren kan en betaltjänstleverantör på samma sätt ta ut en avgift för användning av betaltjänsten endast av betalningsmottagaren (sälj företaget), vilket medför att betalaren inte åläggs någon avgift. Det är möjligt att betalningssystemet tar ut avgifter i form av en abonnemangsavgift. Bestämmelserna om överfört belopp eller avgifter får inga direkta följder för prissättningen mellan betaltjänstleverantörer eller eventuella mellanhänder.
- (66) Olika nationell praxis för avgiftsuttag vid användning av ett visst betalningsinstrument (nedan kallat *tilläggsavgifter*) har lett till att unionens betalningsmarknad är ytterst heterogen. Detta har blivit en källa till förvirring för konsumenterna, särskilt när det gäller e-handel och i gränsöverskridande sammanhang. Sälj företag som är etablerade i medlemsstater där tilläggsavgifter är tillåtna erbjuder produkter och tjänster i medlemsstater där tilläggsavgifter är förbjudna, och tar ut tilläggsavgifter av konsumenterna. Det finns också många exempel på sälj företag som tagit ut mycket högre tilläggsavgifter än den kostnad som de haft för användningen av ett visst betalningsinstrument. Ett starkt skäl till att se över användningen av tilläggsavgifter är att regler om förmedlingsavgifter eller för kortbaserade betalningar fastställs i förordning (EU) 2015/751. Förmedlingsavgifter utgör den största delen av sälj företagets avgifter för kort och kortbaserade betalningar. Tilläggsavgifter är den styrpraxis som sälj företag ibland använder för att kompensera för merkostnader i samband med kortbaserade betalningar. Förordning (EU) 2015/751 begränsar nivån för tilläggsavgifternas storlek. Begränsningen kommer att tillämpas innan det förbud som föreskrivs i det här direktivet införs. Medlemsstaterna bör därför överväga att förhindra att betalningsmottagare tar ut avgifter för användning av betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordning (EU) 2015/751.

- (67) Även om betalningsinstitutens betydelse erkänns i detta direktiv utgör kreditinstituten fortfarande den främsta vägen för konsumenterna att erhålla betalningsinstrument. Om ett kortbaserat betalningsinstrument utges av en annan betaltjänstleverantör, oberoende av om det är ett kreditinstitut eller ett betalningsinstitut, än den som förvaltar kundens konto, kan det bidra till ökad konkurrens på marknaden och därmed till ett större urval och bättre erbjudanden för konsumenterna. Samtidigt som de flesta betalningar vid försäljningsstället i dag är kortbaserade kan den nuvarande graden av innovation på betalningsområdet leda till att nya betalningskanaler snabbt uppstår under de kommande åren. Det är därför lämpligt att kommissionen, vid sin översyn av detta direktiv, särskilt beaktar denna utveckling och huruvida tillämpningsområdet för bestämmelsen om bekräftelse av tillgängliga medel behöver revideras. Den betaltjänstleverantör som ger ut det kortbaserade betalningsinstrumentet, särskilt bankkort, skulle ha möjlighet att på ett bättre sätt hantera och begränsa utgivarens kreditrisk om bekräftelse erhöles från den kontoförvaltande betaltjänstleverantören av att medel finns tillgängliga på kundens konto. Samtidigt bör den bekräftelsen inte göra det möjligt för den kontoförvaltande betaltjänstleverantören att blockera medel på betalarens betalkonto.
- (68) Användandet av ett kort eller ett kortbaserat betalningsinstrument för en betalning kommer ofta att leda till att ett meddelande genereras i vilket medlens tillgänglighet bekräftas och två därav föranledda betalningstransaktioner. Den första transaktionen sker mellan utgivaren och sälj företagets kontoförvaltande betaltjänstleverantör, medan den andra, oftast en autogirering, sker mellan betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör och utgivaren. Båda transaktionerna bör behandlas på samma sätt som alla övriga likvärdiga transaktioner. Betaltjänstleverantörer som ger ut kortbaserade betalningsinstrument bör åtnjuta samma rättigheter och bör vara föremål för samma skyldigheter enligt detta direktiv, oavsett om de är betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör eller inte, framför allt när det gäller ansvarighet (t.ex. autentisering) och ansvar gentemot olika aktörer i betalningskedjan. Eftersom betaltjänstleverantörens begäran och bekräftelsen om medlens tillgänglighet kan framställas genom befintliga säkra kommunikationskanaler, tekniska förfaranden och infrastruktur för kommunikation mellan leverantörer av betalningsinitieringstjänster eller leverantörer av kontoinformationstjänster och kontoförvaltande betaltjänstleverantörer, samtidigt som nödvändiga säkerhetsåtgärder respekteras, bör inga ytterligare kostnader för betaltjänstleverantörer eller kortinnehavare förekomma. Dessutom bör den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, oavsett om betalningstransaktionen äger rum i en internetmiljö (återförsäljares webbplats) eller i detaljhandelslokaler, vara skyldig att tillhandahålla den bekräftelse som utgivaren begärt endast för kontoförvaltande betaltjänstleverantörers konton som är elektroniskt tillgängliga för denna bekräftelse åtminstone genom internetbank. Med hänsyn till elektroniska pengars egenart bör det inte vara möjligt att tillämpa den mekanismen på betalningstransaktioner som initieras genom kortbaserade betalningsinstrument på vilka elektroniska pengar enligt definitionen i direktiv 2009/110/EG lagras.
- (69) Skyldigheten att hålla personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter säkra är av allra största vikt för att skydda betaltjänstanvändarens medel och begränsa risker med avseende på bedrägeri och icke auktoriserad tillgång till betalkontot. De villkor eller andra skyldigheter som betaltjänstleverantörerna ålägger betaltjänstanvändarna när det gäller att hålla personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter säkra bör inte vara formulerade så att de hindrar betaltjänstanvändarna från att utnyttja tjänster som tillhandahålls av andra betaltjänstleverantörer, inbegripet betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster. Sådana villkor bör inte heller innehålla några bestämmelser som på något sätt gör det svårare att använda betaltjänster från andra betaltjänstleverantörer som är auktoriserade eller registrerade enligt detta direktiv.
- (70) För att minska riskerna med och konsekvenserna av icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner bör betaltjänstanvändaren så snart som möjligt informera betaltjänstleverantören om alla invändningar vad gäller påstått icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner, under förutsättning att betaltjänstleverantören har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt detta direktiv. Om tidsfristen för att underrätta betaltjänstleverantören respekteras av betaltjänstanvändaren, bör denne ha möjlighet att föra talan inom de nationella preskriptionstiderna. Detta direktiv bör inte påverka andra tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer.
- (71) I händelse av en icke auktoriserad betalningstransaktion bör betaltjänstleverantören omedelbart återbetala beloppet för den transaktionen till betalaren. Om det finns allvarig misstanke om att en icke auktoriserad transaktion är resultatet av betaltjänstanvändarens bedrägliga beteende och om den misstanken bygger på objektiva grunder som meddelats till den behöriga nationella myndigheten, bör betaltjänstleverantören ha möjlighet att, inom rimlig tid, genomföra en undersökning innan betalaren återbetalas. För att skydda betalaren från nackdelar bör valuteringsdagen för krediteringen av återbetalningen inte infalla senare än det datum då beloppet har debiterats. För att skapa incitament för betaltjänstanvändaren att utan onödigt dröjsmål underrätta sin betaltjänstleverantör om ett stulet eller förlorat betalningsinstrument och således minska risken för icke auktoriserade betalningstransaktioner, bör

användaren enbart vara ansvarig för ett mycket begränsat belopp, såvida inte denne har handlat bedrägligt eller visat grov vårdslöshet. I detta sammanhang förefaller ett belopp på 50 EUR vara lämpligt för att garantera ett harmoniserat och starkt skydd för användare inom unionen. Inget ansvar bör föreligga om betalaren inte kunnat känna till förlusten, stölden eller missbruket av betalningsinstrumentet. Så snart som en användare har underrättat en betaltjänstleverantör om att vederbörandes betalningsinstrument har kommit i orätta händer, bör betaltjänstanvändaren inte vara skyldig att stå för några ytterligare förluster till följd av icke auktoriserad användning av instrumentet. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörers ansvar för sina egna produkters tekniska säkerhet.

- (72) För att kunna bedöma eventuell vårdslöshet eller grov vårdslöshet från betaltjänstanvändarens sida, bör alla omständigheter beaktas. Bevis för och omfattningen av den påstådda vårdslösheten bör generellt prövas enligt nationell rätt. Medan begreppet vårdslöshet inbegriper ett åsidosättande av en aktsamhetsplikt, bör grov vårdslöshet emellertid betyda mer än ren vårdslöshet och omfatta ett uppträdande som uppvisar en betydande grad av oaktsamhet; till exempel att förvara de behörighetsuppgifter som används för auktorisering av en betalningstransaktion intill betalningsinstrumentet, i ett format som är öppet och lätt att upptäcka för tredje man. Som ogiltiga bör sådana avtalsbestämmelser och avtalsvillkor betraktas som för tillhandahållandet och användningen av ett betalningsinstrument innebär att bevisbördan ökar för konsumenten eller minskar för utgivaren. I vissa situationer, särskilt när betalningsinstrumentet saknas på försäljningsstället, exempelvis vid onlinebetalningar, förefaller det lämpligt att kräva att betaltjänstleverantören bevisar påstådd vårdslöshet, eftersom betalarens möjligheter att göra detta är mycket små i sådana fall.
- (73) Bestämmelser bör införas om fördelning av förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner. Olika bestämmelser kan gälla för betaltjänstanvändare som inte är konsumenter, eftersom sådana användare normalt har bättre förutsättningar att bedöma bedrägeririskerna och vidta motåtgärder. För att säkerställa ett starkt konsumentskydd bör betalarna alltid ha rätt att rikta sitt återbetalningskrav till sin kontoförvaltande betaltjänstleverantör även om en leverantör av betalningsinitieringstjänster deltar i betalningstransaktionen. Detta påverkar inte ansvarsfördelningen mellan betaltjänstleverantörerna.
- (74) När det gäller betalningsinitieringstjänster bör betaltjänstanvändarnas och de deltagande betaltjänstleverantörernas rättigheter och skyldigheter vara lämpliga för den tjänst som tillhandahålls. Närmare bestämt bör ansvarsfördelningen mellan den betaltjänstleverantör som förvaltar kontot och den leverantör av betalningsinitieringstjänster som deltar i transaktionen innebära att varje part tar ansvar för den del av transaktionen som de kontrollerar.
- (75) Detta direktiv syftar till att öka konsumentskyddet vid kortbaserade betalningstransaktioner där det exakta transaktionsbeloppet inte är känt vid tidpunkten när betalaren ger sitt medgivande till genomförandet av betalningstransaktionen, till exempel vid obemannade bensinstationer, i biluthyrningsavtal eller vid hotellbokningar. Betalarens betaltjänstleverantör bör endast kunna spärra medel på betalarens betalkonto om betalaren har gett sitt medgivande till det exakta belopp som ska spärras och dessa medel bör frigöras utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av uppgifterna om det exakta beloppet för betalningstransaktionen och allra senast omedelbart efter mottagandet av betalningsordern.
- (76) Sepa-projektet syftar till att vidareutveckla gemensamma unionsomfattande betaltjänster för att ersätta nuvarande nationella tjänster när det gäller betalningar som är denominerade i euro. I syfte att säkerställa en fullständig övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar fastställs i förordning (EU) nr 260/2012 tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro. När det gäller autogireringar förutses i den förordningen att betalaren ger sitt samtycke till både betalningsmottagaren och betalarens betaltjänstleverantör (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren) och att medgivandena, tillsammans med senare ändringar eller annulleringar, sparas av betalningsmottagaren eller av en tredje part för betalningsmottagarens räkning. Det nuvarande och, än så länge, enda alleuropeiska autogirosystemet för konsumentbetalningar i euro som utvecklats av Europeiska betalningsrådet är baserat på principen att medgivandet om att genomföra en autogirering ges av betalaren till betalningsmottagaren och sparas av betalningsmottagaren, tillsammans med senare ändringar eller annulleringar. Medgivandet kan också lagras av en tredje part för betalningsmottagarens räkning. För att säkerställa ett brett stöd bland allmänheten för Sepa och för att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå inom Sepa ger det befintliga alleuropeiska autogirosystemet ovillkorlig rätt till återbetalning för auktoriserade betalningar. Som en återspeglning av denna verklighet syftar detta direktiv till att fastställa en ovillkorlig rätt till återbetalning, som ett allmänt krav för alla eurodenominerade autogireringstransaktioner i unionen.

Parallellt med Sepa finns dock fortfarande äldre autogirosystem för icke eurodenominerade transaktioner i medlemsstater som inte har euron som valuta. Dessa system har visat sig vara effektiva och säkerställer samma höga nivå av skydd för betalaren genom andra skyddsmedel, som inte alltid utgår från en ovillkorlig rätt till återbetalning. I detta fall bör betalaren skyddas genom den allmänna regeln om en återbetalning när den genomförda betalningstransaktionen överstiger det belopp som rimligen kunde ha förväntats. Dessutom bör det vara möjligt för medlemsstaterna att fastställa regler om återbetalningsrättigheter som är mer fördelaktiga för betalaren. Det finns en genuin efterfrågan på specifika eurodenominerade autogiroprodukter inom Sepa, vilket framgår av att vissa äldre betalningssystem i euro finns kvar i några medlemsstater. Det skulle vara rimligt att tillåta att betalaren och dennes betaltjänstleverantör i ett ramavtal enas om att betalaren inte har rätt till återbetalning, i situationer där betalaren är skyddad antingen eftersom betalaren direkt till sin betaltjänstleverantör givit sitt godkännande till att en transaktion genomförs, inbegripet när den senare handlar för betalningsmottagarens räkning eller eftersom, i förekommande fall, betaltjänstleverantören eller betalningsmottagaren på överenskommet sätt lämnat betalaren information om den framtida betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig för denne minst fyra veckor före sista betalningsdagen. I varje fall bör betalaren alltid vara skyddad genom den allmänna återbetalningsregeln i händelse av icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner.

- (77) För att kunna planera sin ekonomi och fullgöra sina betalningsförpliktelser i tid måste konsumenter och företag vara säkra på hur lång tid det tar att genomföra en betalningsorder. Detta direktiv bör därför fastställa när rättigheter och skyldigheter börjar gälla, dvs. då betaltjänstleverantören tar emot betalningsordern, inbegripet den tidpunkt då betaltjänstleverantören hade möjlighet att ta emot den genom de kommunikationsmedel om vilka överenskommelse träffats i betaltjänstavtalet, oaktat eventuellt tidigare deltagande i det förfarande som leder fram till upprättandet och överföringen av betalningsordern, exempelvis säkerhets- och täckningskontroller, information om användningen av det personliga identifieringsnumret eller utfärdande av ett betalningslöfte. Vidare bör mottagande av en betalningsorder inträffa när betalarens betaltjänstleverantör tar emot den betalningsorder som ska debiteras betalarens konto. Ingen relevans i detta avseende bör den dag eller tidpunkt ha då en betalningsmottagare till sin betalningstjänstleverantör överför betalningsorder för inkassering av exempelvis kortbetalning eller autogireringar eller då betalningsmottagaren beviljas en förskottsfinansiering av de aktuella beloppen av sin betaltjänstleverantör (genom en kredit kopplad till sitt konto). Användarna bör kunna lita på att en betalningsorder genomförs korrekt och fullständigt, om inte betaltjänstleverantören har avtalad eller laga grund för vägran. Om betaltjänstleverantören avvisar en betalningsorder, bör betaltjänstanvändaren snarast möjligt underrättas om detta och om orsaken till avvisandet, om inte annat följer av unionsrätten och nationell rätt. Om ramavtalet innefattar villkor som innebär att betaltjänstleverantören får ta ut en avgift för avvisande bör den avgiften vara objektivt motiverad och bör hållas så låg som möjligt.
- (78) Med tanke på hur snabbt moderna helautomatiserade betalningssystem hanterar betalningstransaktioner, vilket gör att betalningsorder inte kan återkallas efter en viss tidpunkt utan höga kostnader för manuella insatser, är det nödvändigt att ange en klar tidsgräns för återkallelse av betalningen. Alltefter typen av betaltjänst och betalningsorder bör det dock vara möjligt att variera tidpunkten för betalning genom ett avtal mellan parterna. Återkallelse bör i detta sammanhang endast vara tillämplig på förhållandet mellan betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören och påverkar således inte det faktum att betalningstransaktioner i betalningssystem är oåterkalleliga och definitiva.
- (79) Sådan oåterkallelighet bör inte påverka en betaltjänstleverantörs rättigheter eller skyldigheter enligt lagarna i vissa medlemsstater att på grundval av betalarens ramavtal eller nationella lagar och andra författningar eller riktlinjer återbetala den genomförda betalningstransaktionens belopp till betalaren vid tvist mellan betalaren och betalningsmottagaren. En sådan återbetalning bör betraktas som en ny betalningsorder. Utom i dessa fall bör rättsliga tvister som uppstår inom det förhållande som ligger bakom betalningsordern avgöras endast mellan betalaren och betalningsmottagaren.
- (80) Att hela det belopp som betalaren överför krediteras betalningsmottagarens konto är av avgörande betydelse för en helt integrerad direkthantering av betalningar, och för rättssäkerheten vad gäller underliggande inbördes skyldigheter mellan betaltjänstanvändare. Det bör därför inte vara möjligt för någon av de mellanhänder som deltar i genomförandet av betalningstransaktioner att göra avdrag från det överförda beloppet. Det bör dock vara möjligt för betalningsmottagaren att ingå ett avtal med sin betaltjänstleverantör som ger den senare möjlighet att dra av sina egna avgifter. För att betalningsmottagaren ska kunna kontrollera att det utestående beloppet betalas korrekt, bör det emellertid i den efterföljande informationen om betalningstransaktionen lämnas uppgift inte bara om hela det överförda beloppet, utan även om storleken på eventuella avgifter som har dragits av.

- (81) Betalningsinstrument för låga belopp bör vara ett billigt alternativ som är lätt att använda för varor och tjänster till låga priser och bör inte överbelastas med överdrivna krav. De tillhörande informationskraven och genomförandereglererna bör därför begränsas till väsentlig information, men även beakta de tekniska möjligheter som på goda grunder kan förväntas av instrument som är avsedda för betalning av låga belopp. Trots de mindre omfattande bestämmelserna bör betaltjänstanvändarna ha ett adekvat skydd med tanke på de begränsade riskerna med dessa betalningsinstrument, särskilt vad gäller förskottsbetalade betalningsinstrument.
- (82) För effektivare betalningar inom unionen bör en maximal tid på en dag tillämpas för alla betalningsorder som initierats av betalaren i euro eller valutan i en medlemsstat som inte har euron som valuta, inbegripet betalningar och penningöverföringar. För alla övriga betalningar, exempelvis betalningar som initierats av eller via en betalningsmottagare, däribland autogireringar och kortbetalningar, bör samma genomförandetid på en dag tillämpas om det inte föreligger ett uttryckligt avtal mellan betaltjänstleverantören och betalaren om längre genomförandetid. Det bör vara möjligt att förlänga ovannämnda tider med ytterligare en bankdag om betalningsordern görs på papper, för att göra det möjligt att fortsätta att tillhandahålla betaltjänster till kunder som endast är vana vid pappersdokument. Om autogirossystem används, bör betalningsmottagarens betaltjänstleverantör överföra inkasseringsordern inom de tidsgränser som har överenskommit mellan denne och betalningsmottagaren, så att betalning sker på överenskommen dag. Med tanke på att infrastrukturerna för betalningar ofta är mycket effektiva, bör medlemsstaterna dock, för att förhindra att de nuvarande servicenivåerna försämrats, när så är lämpligt få behålla eller fastställa bestämmelser om kortare genomförandetider än en bankdag.
- (83) Bestämmelserna om betalning av beloppet i dess helhet och om genomförandetid bör ses som god praxis när någon av betaltjänstleverantörerna inte är etablerad inom unionen.
- (84) För att stärka konsumenternas förtroende för en harmoniserad betalningsmarknad är det viktigt att betaltjänstanvändarna känner till de faktiska kostnaderna och avgifterna för betaltjänster, så att de kan göra sitt val. I linje med detta bör otydligt redovisade prissättningsmetoder vara förbjudna, eftersom det är allmänt erkänt att sådana metoder gör det ytterst svårt för användarna att fastställa det faktiska priset för en betaltjänst. I synnerhet bör användning av valutadagar som missgynnar användarna inte tillåtas.
- (85) För att betalningssystemet ska fungera friktionsfritt och effektivt måste användaren kunna lita på att betaltjänstleverantören genomför betalningstransaktionen korrekt och inom avtalad tid. Betaltjänstleverantören har i regel förutsättningar att bedöma betalningstransaktionens risker. Det är betaltjänstleverantören som tillhandahåller betalningssystemet, vidtar åtgärder för att återkalla felaktigt placerade medel och i de flesta fall beslutar om vilka mellanhänder som ska bidra till att genomföra betalningstransaktionen. Mot denna bakgrund är det, utom under onormala och oförutsägbara förhållanden, lämpligt att betaltjänstleverantören åläggs att genomföra en betalningstransaktion som denne har tagit emot från användaren, utom när det gäller handlingar och försummelser som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, som är utvald endast av betalningsmottagaren, begår. För att betalaren inte ska vara skyddslös i fall av osannolika omständigheter där det inte är klart att betalningsbeloppet vederbörligen mottogs av betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, bör emellertid den motsvarande bevisbördan ligga på betalarens betaltjänstleverantör. Som regel kan det förväntas att det förmedlande institut, vanligtvis ett "neutralt" organ såsom en centralbank eller en clearingorganisation, som överför betalningsbeloppet från den sändande till den mottagande betaltjänstleverantören, kommer att lagra kontouppgifterna och kommer att kunna tillhandahålla dessa vid behov. När betalningsbeloppet har krediterats den mottagande betaltjänstleverantörens konto, bör betalningsmottagaren omedelbart ha en fordran på sin betaltjänstleverantör för kreditering på sitt konto.
- (86) Betalarens betaltjänstleverantör, närmare bestämt kontoförvaltande betaltjänstleverantör eller, i förekommande fall, leverantör av betalningsinitieringstjänster, bör ha ansvar för att betalningar utförs korrekt, särskilt vad gäller betalning av betalningstransaktionens hela belopp och tiden för utförandet, samt fullt ansvar om andra parter i betalningskedjan fram till betalningsmottagarens konto inte agerar på rätt sätt. Om hela beloppet inte krediteras eller krediteras för sent till betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, följer av detta ansvar att betalarens betaltjänstleverantör bör korrigera betalningstransaktionen eller utan onödigt dröjsmål återbetala den berörda delen av transaktionsbeloppet till betalaren, utan att detta påverkar eventuella andra anspråk som kan resas enligt nationell rätt. Till följd av betaltjänstleverantörens ansvar bör varken betalaren eller betalningsmottagaren behöva bära eventuella kostnader i samband med en felaktig betalning. I händelse av icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda betalningstransaktioner bör medlemsstaterna se till att valuteringsdagen för de korrigerande betalningar som görs av betaltjänstleverantören alltid är densamma som valuteringsdagen för en korrekt genomförd transaktion.

- (87) Detta direktiv bör endast gälla skyldigheter och ansvar enligt avtalet mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör. För att betalningar och andra betaltjänster ska fungera på rätt sätt fordras emellertid att betaltjänstleverantörerna och deras mellanhänder, exempelvis insamlare, har avtalat om sina ömsesidiga rättigheter och skyldigheter. Ansvarsfrågor utgör en väsentlig del av dessa enhetliga avtal. För att tillförlitligheten hos betaltjänstleverantörer och mellanhänder som deltar i betalningstransaktionen ska säkerställas, är det av rättssäkerhetsskäl nödvändigt att fastställa att icke ansvariga betaltjänstleverantörer ska kompenseras för uppkomna förluster eller belopp som utbetalats enligt bestämmelserna om ansvar i detta direktiv. Ytterligare rättigheter och detaljer om omfattningen av regress och hur anspråk på den betaltjänstleverantör eller mellanhand som orsakat en felaktig betalningstransaktion ska hanteras bör vara föremål för ett avtal.
- (88) Det bör vara möjligt för betaltjänstleverantören att entydigt ange vilken information som krävs för att genomföra betalningsordern korrekt. För att undvika uppsplittring och inte äventyra inrättandet av integrerade betalningssystem inom unionen bör medlemsstaterna dock inte kunna kräva att en särskild identifikationskod används för betalningstransaktioner. Det bör emellertid inte hindra medlemsstaterna från att kräva att betalarens betaltjänstleverantör iakttar tillbörlig försiktighet och, när det är tekniskt möjligt och inte kräver manuellt ingripande, kontrollerar att den unika identifikationskoden stämmer och, om så inte är fallet, vägrar att genomföra betalningsordern och informerar betalaren om detta. Betaltjänstleverantörens ansvar bör begränsas till att varje betalningstransaktion ska genomföras korrekt i enlighet med betaltjänstanvändarens betalningsorder. Om de medel som en betalningstransaktion avser hamnar hos fel mottagare på grund av att betalaren har lämnat en felaktig unik identifikationskod bör varken betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer vara ansvarig, men de bör samarbeta genom att vidta rimliga åtgärder för att återvinna medlen, även genom att lämna relevant information.
- (89) Vid betaltjänstleverantörernas tillhandahållande av betaltjänster kan behandling av personuppgifter förekomma. Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽¹⁾ och de nationella regler varigenom direktiv 95/46/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽²⁾ införlivas är tillämpliga på behandling av personuppgifter med avseende på detta direktiv. Särskilt när personuppgifter behandlas med avseende på det här direktivet bör det exakta syftet anges, relevant rättslig grund åberopas, relevanta säkerhetskrav i direktiv 95/46/EG följas och principerna om nödvändighet, proportionalitet, ändamålsbegränsning och proportionerlig lagringstid för uppgifter tillämpas. Dessutom bör inbyggt uppgiftsskydd och dataskydd som standard ingå i alla databehandlingsystem som utvecklas och används inom ramen för detta direktiv.
- (90) Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, däribland rätten till ett privatliv och familjeliv, rätten till skydd av personuppgifter, näringsfrihet, rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. Direktivet måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (91) Betaltjänstleverantörerna är ansvariga för säkerhetsåtgärder. Dessa åtgärder måste stå i proportion till de berörda säkerhetsriskerna. Betaltjänstleverantörer bör inrätta en ram för att minska riskerna och upprätthålla effektiva incidenthanteringsförfaranden. Ett system för regelbunden rapportering bör inrättas för att säkerställa att betaltjänstleverantörerna regelbundet förser de behöriga myndigheterna med en uppdaterad bedömning av deras säkerhetsrisker och om de åtgärder som de har vidtagit som svar på dessa risker. För att minimera skador för användarna, andra betaltjänstleverantörer eller betalningssystem, exempelvis allvarliga störningar i betalningssystemet, är det viktigt att betaltjänstleverantörerna är skyldiga att rapportera allvarliga säkerhetsincidenter utan onödigt dröjsmål till de behöriga myndigheterna. En samordnande roll bör fastställas för EBA.
- (92) Skyldigheten att rapportera säkerhetsincidenter bör inte påverka andra skyldigheter att rapportera incidenter som fastställs i andra unionsrättsakter, och kraven i detta direktiv bör anpassas och stå i proportion till de rapporteringsskyldigheter som föreskrivs i annan unionsrätt.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EUT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (93) Det är nödvändigt att fastställa en tydlig rättslig ram med villkor för när leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster ska kunna tillhandahålla sina tjänster med kontoinnehavarens medgivande utan att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören kräver att de ska använda en särskild affärsmodell, baserad på direkt eller indirekt tillträde, för tillhandahållandet av denna typ av tjänster. Leverantörerna av betalningsinitieringstjänster och leverantörerna av kontoinformationstjänster, å ena sidan, och den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, å andra sidan, bör iaktta nödvändiga dataskydds- och säkerhetskrav som fastställs eller som avses i detta direktiv eller som ingår i tekniska standarder för tillsyn. Dessa tekniska standarder för tillsyn bör vara förenliga med de olika tekniska lösningar som är tillgängliga. För att säkerställa säker kommunikation mellan de relevanta aktörerna inom ramen för dessa tjänster bör EBA också specificera kraven för de gemensamma och öppna kommunikationsstandarder som ska genomföras av alla kontoförvaltande betaltjänstleverantörer och som möjliggör tillhandahållandet av betaltjänster online. Detta innebär att dessa öppna standarder bör säkerställa driftskompatibilitet mellan olika tekniska kommunikationslösningar. Dessa gemensamma och öppna standarder bör också säkerställa att de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna är medvetna om att de kontaktas av leverantören av betalningsinitieringstjänster eller leverantören av kontoinformationstjänster och inte av kunden själv. Dessa standarder bör också säkerställa att leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster kommunicerar med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och de berörda kunderna på ett säkert sätt. Vid utarbetandet av dessa krav bör EBA ägna särskild uppmärksamhet åt det faktum att de standarder som ska tillämpas ska möjliggöra användning av alla vanliga typer av enheter (så som datorer, tabletter och mobiltelefoner) för genomförande av olika betaltjänster.
- (94) Vid utarbetandet av tekniska standarder för tillsyn för autentisering och kommunikation bör EBA systematiskt bedöma och beakta integritetsdimensionen för att identifiera de risker som är förknippade med vart och ett av de tillgängliga tekniska alternativen och de åtgärder som skulle kunna vidtas för att minimera hot mot dataskydd.
- (95) Säkerhet vid elektroniska betalningar är grundläggande för att säkerställa skydd för användarna och utveckling av en sund miljö för e-handel. Alla betaltjänster som tillhandahålls elektroniskt bör genomföras på ett säkert sätt med hjälp av teknik som kan garantera säker autentisering av användaren och i största möjliga mån minska risken för bedrägeri. Det verkar inte finnas något behov av att garantera samma skydd för betalningstransaktioner som initieras och genomförs på andra sätt än via elektroniska plattformar eller elektronisk utrustning, så som pappersbaserade betalningstransaktioner samt postorder eller beställningar per telefon. En stabil ökning av internet- och mobilbetalningar bör åtföljas av en generell förstärkning av säkerhetsåtgärder. Betaltjänster som tillhandahålls via internet eller på andra sätt på distans, vilkas funktion inte beror på var den enhet som används för att initiera betalningstransaktionen eller det betalningsinstrument som används är fysiskt belägen eller beläget, bör därför omfatta autentisering av transaktioner genom dynamiska koder, så att användarna alltid känner till beloppet och betalningsmottagaren för den transaktion som de auktoriserar.
- (96) Säkerhetsåtgärderna bör vara förenliga med den risknivå som betaltjänsten medför. För att möjliggöra utvecklingen av användarvänliga och tillgängliga betalningsmedel för lågriskbetalningar, såsom låga belopp som kontaktfria betalningar vid försäljningsställe oavsett om de görs från mobiltelefon eller inte, bör undantagen från tillämpningen av säkerhetskrav specificeras i tekniska standarder för tillsyn. För att begränsa riskerna för nätfiske och andra bedrägerier krävs det säker användning av personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. I det sammanhanget bör användarna kunna förlita sig på antagandet av åtgärder som skyddar konfidentialiteten och integriteten när det gäller deras personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Dessa åtgärder omfattar vanligtvis krypteringssystem som bygger på betalarens personliga anordningar, inbegripet kortläsare eller mobiltelefoner, eller som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören tillhandahåller betalaren via en annan kanal, till exempel sms eller e-post. Åtgärderna, som vanligen omfattar krypteringssystem och som kan resultera i autentiseringskoder, såsom engångslösenord, kan öka betalningstransaktionernas säkerhet. Betaltjänstanvändares användning av sådana autentiseringskoder bör anses vara förenlig med deras skyldigheter när det gäller betalningsinstrument och personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter även när leverantörer av betalningsinitieringstjänster eller leverantörer av kontoinformationstjänster deltar.
- (97) Medlemsstaterna bör avgöra om de behöriga myndigheter som utses för att auktorisera betalningsinstitut också kan vara behöriga myndigheter i samband med förfaranden för alternativ tvistlösning.
- (98) Medlemsstaterna bör, utan att det påverkar kunders rätt att väcka talan inför domstol, se till att det vid tvister mellan betaltjänstleverantörer och betaltjänstanvändare om de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv finns lättillgänglig, lämplig, oberoende, opartisk, öppen och effektiv alternativ tvistlösning. Genom

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008⁽¹⁾ fastställs att det skydd som tillförsäkras konsumenten enligt tvingande lagregler i det land där denne har sin hemvist inte får undergrävas genom avtalsbestämmelser om tillämplig lag för avtalet. För att ett effektivt och ändamålsenligt tvistlösningsförfarande ska kunna inrättas bör medlemsstaterna se till att betaltjänstleverantörerna inför ett effektivt klagomålsförfarande som betaltjänstanvändarna kan följa innan tvisten hänskjuts för lösning genom alternativ tvistlösning. Klagomålsförfarandet bör ha korta och tydligt angivna tidsfrister för betaltjänstleverantörens besvarande av klagomål. Medlemsstaterna bör säkerställa att alternativa tvistlösningsorgan har tillräcklig kapacitet för att på ett lämpligt och effektivt sätt delta i ett sådant gränsöverskridande samarbete med avseende på tvister som rör rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv.

- (99) Det är nödvändigt att se till att de bestämmelser i nationell lag som antas enligt detta direktiv genomförs effektivt. Därför bör lämpliga förfaranden inrättas så att klagomål kan resas mot betaltjänstleverantörer som inte iakttar bestämmelserna och så att det kan säkerställas att lämpliga, effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner vid behov kan påföras. För att säkerställa en effektiv efterlevnad av detta direktiv bör medlemsstaterna utse behöriga myndigheter som uppfyller villkoren som föreskrivs i förordning (EU) nr 1093/2010 och är självständiga i förhållande till betaltjänstleverantörerna. Av insynsskäl bör medlemsstaterna informera kommissionen om vilka myndigheter de har utsett, med en tydlig beskrivning av deras ansvarsuppgifter enligt detta direktiv.
- (100) Medlemsstaterna bör även, utan att det påverkar rätten att väcka talan inför domstol för att säkerställa att detta direktiv uppfylls, se till att behöriga myndigheter ges de befogenheter som krävs, däribland befogenheten att påföra sanktioner, om en betaltjänstleverantör inte följer de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv, i synnerhet om det föreligger risk för att återfall i brottslighet eller andra farhågor som rör kollektiva konsumentintressen.
- (101) Det är viktigt att konsumenterna får klar och lättbegriplig information om sina rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv. Kommissionen bör därför framställa en broschyr om dessa rättigheter och skyldigheter.
- (102) Detta direktiv påverkar inte bestämmelser i nationell rätt om ansvar för felaktiga formuleringar i eller brister i överföring av meddelanden.
- (103) Det här direktivet bör inte påverka bestämmelserna om mervärdesskattebehandling av betaltjänster i rådets direktiv 2006/112/EG⁽²⁾.
- (104) När det i detta direktiv hänvisas till belopp i euro bör dessa belopp anses vara motvärdet uttryckt i nationell valuta i enlighet med vad som fastställs av varje medlemsstat som inte har euron som valuta.
- (105) Med hänsyn till rättssäkerheten bör övergångsbestämmelser införas, så att personer under en fastställd tid kan fortsätta att bedriva en sådan verksamhet som betalningsinstitut i den berörda medlemsstaten som de inlett i enlighet med gällande nationell rätt redan innan direktiv 2007/64/EG trädde i kraft.
- (106) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bör delegeras till kommissionen med avseende på en anpassning av hänvisningen i rekommendation 2003/361/EG, om rekommendationen ändras och uppdateras, av den genomsnittsvolymen på betalningstransaktioner som betaltjänstleverantörer genomför och som används som en tröskel för de medlemsstater som utnyttjar möjligheten att göra undantag från (delar) av kraven på auktorisation för mindre betalningsinstitut för att ta hänsyn till inflationen. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

(²) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

- (107) För att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv bör kommissionen kunna förlita sig på EBA:s sakkunskap och stöd, och EBA bör få uppgiften att utarbeta riktlinjer och utforma förslag till tekniska standarder för tillsyn för betaltjänsters säkerhetsaspekter, särskilt när det gäller stark kundautentisering, och för medlemsstaternas samarbete kring tillhandahållande av tjänster och inrättande av auktoriserade betalningsinstitut i andra medlemsstater. Kommissionen bör ges befogenhet att anta detta förslag till tekniska standarder för tillsyn. Dessa särskilda uppgifter är helt förenliga med EBA:s funktion och ansvar i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.
- (108) Vid utarbetande av riktlinjer, förslag till tekniska standarder för tillsyn och förslag till tekniska standarder för genomförande enligt detta direktiv, och i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010, bör EBA se till att samråda med alla relevanta intressenter, även de på marknaden för betaltjänster, så att alla berörda intressen återspeglas. För att få en korrekt avvägning mellan synpunkterna bör EBA vid behov göra särskilda ansträngningar för att få in synpunkter från andra berörda aktörer än banker.
- (109) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen en ytterligare integrering av en inre marknad för betaltjänster, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, eftersom det krävs en harmonisering av ett stort antal skilda regler i de olika medlemsstaternas rättssystem, utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (110) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽¹⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att i berättigade fall låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella införlivandeinstrumenten. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är motiverat.
- (111) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och avgav ett yttrande den 5 december 2013 ⁽²⁾.
- (112) Direktiv 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (113) Mot bakgrund av antalet ändringar som måste göras i direktiv 2007/64/EG är det lämpligt att direktivet upphävs och ersätts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

1. I detta direktiv fastställs hur medlemsstaterna ska skilja mellan följande kategorier av betaltjänstleverantörer:

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EUT C 38, 8.2.2014, s. 14.

- a) Kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽¹⁾, inbegripet filialer till dessa enligt definitionen i artikel 4.1.17 i den förordningen, när dessa filialer är belägna inom unionen, antingen huvudkontoret för de filialerna är belägna inom unionen eller, i enlighet med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU och med nationell rätt, utanför unionen.
- b) Institut för elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 2009/110/EG, inbegripet, i enlighet med artikel 8 i det direktivet och med nationell rätt, filialer till dessa när dessa filialer är belägna inom unionen och deras huvudkontor är belägna utanför unionen, i den mån de betaltjänster som tillhandahålls av dessa filialer är knutna till utgivning av elektroniska pengar.
- c) Postgiroinstitut som enligt nationell rätt har rätt att tillhandahålla betaltjänster.
- d) Betalningsinstitut.
- e) ECB och nationella centralbanker, när de inte agerar i egenskap av monetär myndighet eller andra offentliga myndigheter.
- f) Medlemsstaterna eller deras regionala eller lokala myndigheter, när de inte agerar i egenskap av offentliga myndigheter.

2. I detta direktiv fastställs även bestämmelser om

- a) klara villkor och informationskrav för betaltjänster, och
- b) betaltjänstanvändares och betaltjänstleverantörers respektive rättigheter och skyldigheter vid tillhandahållande av betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv är tillämpligt på betaltjänster som tillhandahålls inom unionen.
2. Avdelningarna III och IV är tillämpliga på betalningstransaktioner i en medlemsstats valuta om såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, eller den ende betaltjänstleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad(e) i unionen.
3. Avdelning III, med undantag för artiklarna 45.1 b, 52.2 e och 56 a och avdelning IV, med undantag för artiklarna 81–86, med avseende på de delar av betalningstransaktionen som genomförs i unionen är tillämpliga på betalningstransaktioner i en valuta som inte är valuta i en medlemsstat om såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, eller den ende betaltjänstleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad(e) inom unionen.
4. Avdelning III, med undantag för artiklarna 45.1 b, 52.2 e, 52.5 g, och 56 a och avdelning IV, med undantag för artiklarna 62.2, 62.4, 76, 77, 81, 83.1, 89 och 92, med avseende på de delar av betalningstransaktionen som genomförs i unionen är tillämpliga på betalningstransaktioner i alla valutor om endast en av betaltjänstleverantörerna är etablerad i unionen.
5. Medlemsstaterna får undanta de institut som avses i artikel 2.5.4–2.5.23 i direktiv 2013/36/EU från tillämpningen av alla eller vissa bestämmelser i det här direktivet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

Artikel 3

Undantag

Detta direktiv är inte tillämpligt på följande:

- a) Betalningstransaktioner direkt från betalaren till betalningsmottagaren vilka uteslutande verkställs kontant utan medverkan av mellanhand.
- b) Betalningstransaktioner från betalaren till betalningsmottagaren genom en handelsagent som genom ett avtal auktoriserats att förhandla om eller slutföra försäljning eller köp av varor eller tjänster på endast betalarens eller endast betalningsmottagarens vägnar.
- c) Yrkesmässig fysisk transport av sedlar och mynt, inbegripet insamling, hantering och leverans av dessa.
- d) Betalningstransaktioner som består av ej yrkesmässig insamling och leverans av kontanter inom ramen för ideell verksamhet eller välgörenhet.
- e) Tjänster som innebär att betalningsmottagaren förser betalaren med kontanter som en del av en betalningstransaktion efter uttrycklig begäran av betaltjänstanvändaren omedelbart före genomförandet av betalningstransaktionen avseende betalning för inköp av varor eller tjänster.
- f) Valutaväxling genom utbyte av kontanter, om medlen inte innehas på ett betalkonto.
- g) Betalningstransaktioner baserade på följande handlingar, dragna på betaltjänstleverantören för att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande:
 - i) Papperscheckar som regleras av Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om gemensam checklag.
 - ii) Papperscheckar som liknar dem som avses i led i och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om enhetlig checklag.
 - iii) Dragna pappersväxlar enligt Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - iv) Dragna pappersväxlar som liknar dem som avses i led iii och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - v) Pappersbaserade kuponger.
 - vi) Pappersbaserade resecheckar.
 - vii) Pappersbaserade postanvisningar enligt Världspostunionens definition.
- h) Betalningstransaktioner som genomförs inom ett system för avveckling av betalningar eller värdepapper mellan avvecklingsagenter, centrala motparter, clearingorganisationer och/eller centralbanker och andra deltagare i systemet, samt betaltjänstleverantörer, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 35.

- i) Betalningstransaktioner som avser förvaltning av värdepapper, inbegripet utdelningar, inkomst eller annan fördelning, eller inlösen eller försäljning, vilka genomförs av de personer som avses i led h eller av värdepappersföretag, kreditinstitut, fondbolag eller kapitalförvaltningsbolag som tillhandahåller investeringstjänster samt andra enheter som har tillstånd att förvara finansiella instrument.
- j) Tjänster som tillhandahålls av leverantörer av tekniska tjänster som stöder tillhandahållandet av betaltjänster, utan att de vid någon tidpunkt kommer i besittning av de medel som ska överföras, inklusive behandling och lagring av uppgifter, förtroendeskapande tjänster och integritetsskydd, autentisering av uppgifter och enheter, tillhandahållande av nät för informationsteknik (IT) och kommunikationsnät samt tillhandahållande och underhåll av terminaler och utrustning för betaltjänster, med undantag för tjänster för betalningsinitiering och kontoinformationstjänster.
- k) Tjänster som baseras på särskilda betalningsinstrument som endast kan användas i begränsad omfattning och som ingår i en av följande kategorier:
 - i) Instrument som gör det möjligt för innehavaren att förvärva varor eller tjänster endast i utgivarens lokaler eller inom ett begränsat nätverk av tjänsteleverantörer enligt ett direkt kommersiellt avtal med en professionell utgivare.
 - ii) Instrument som endast kan användas för att förvärva ett mycket begränsat urval varor eller tjänster.
 - iii) Instrument som endast är giltiga i en enda medlemsstat, som tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt organ och som regleras av en nationell eller regional myndighet av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för att förvärva särskilda varor eller tjänster från leverantörer som har ett kommersiellt avtal med utgivaren.
- l) Betalningstransaktioner från en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster som utöver elektroniska kommunikationstjänster tillhandahålls för den som abonnerar på nätverket eller tjänsten
 - i) för inköp av digitalt innehåll och röstbaserade tjänster, oavsett vilken anordning som används för inköp eller konsumtion av det digitala innehållet och som faktureras på den dithörande fakturan, eller
 - ii) som genomförs från eller via elektronisk utrustning och som faktureras på den dithörande fakturan inom ramen för välgörenhet eller för inköp av biljetter,förutsatt att värdet på den enskilda betalningstransaktion som avses i leden i och ii inte överstiger 50 EUR och där— betalningstransaktionernas sammanlagda värde för en abonnent inte överstiger 300 EUR per månad eller— betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 300 EUR under en månad om en abonnent betalar in pengar i förskott på sitt konto hos leverantören av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster.
- m) Betalningstransaktioner för egen räkning som genomförs mellan betaltjänstleverantörer, deras ombud eller filialer.
- n) Betalningstransaktioner och tillhörande tjänster mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag inom ett och samma moderföretag, utan medverkan av någon annan betaltjänstleverantör än ett företag inom koncernen.
- o) Uttag av kontanter med hjälp av uttagsautomater som tillhandahålls av leverantörer som agerar för en eller flera kortutgivare som inte är part(er) i ramavtalet med den kund som tar ut pengar från ett betalkonto, under förutsättning att dessa leverantörer inte tillhandahåller andra betaltjänster som avses i bilaga I. Kunden ska dock informeras om eventuella uttagsavgifter enligt artiklarna 45, 48, 49 och 59 innan uttaget görs samt vid mottagandet av kontanter i slutet av transaktionen efter uttaget.

Artikel 4

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *hemmedlemsstat*:
 - a) den medlemsstat där betaltjänstleverantörens säte är beläget, eller
 - b) om betaltjänstleverantören enligt nationell rätt saknar säte, den medlemsstat där dess huvudkontor är beläget.
2. *värmedlemsstat*: en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten där en betaltjänstleverantör har ett ombud eller en filial eller tillhandahåller betaltjänster.
3. *betaltjänst*: en eller flera av de affärsverksamheter som anges i bilaga I.
4. *betalningsinstitut*: en juridisk person som i enlighet med artikel 11 har auktoriserats att tillhandahålla och genomföra betaltjänster inom unionen.
5. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller av betalningsmottagaren på dennes vägnar vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
6. *betalningstransaktion på distans*: en betalningstransaktion som initieras via internet eller genom en anordning som kan användas för distanskommunikation.
7. *betalningssystem*: ett system för överföring av medel med formella och standardiserade rutiner och gemensamma regler för behandling, clearing och/eller avveckling av betalningstransaktioner.
8. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.
9. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.
10. *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller en juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare, betalningsmottagare eller båda.
11. *betaltjänstleverantör*: ett organ som avses i artikel 1.1 eller en fysisk eller juridisk person som omfattas av ett undantag enligt artiklarna 32 eller 33.
12. *betalkonto*: ett konto i en eller flera betaltjänstanvändares namn för användning vid genomförandet av betalningstransaktioner.
13. *betalningsorder*: en instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
14. *betalningsinstrument*: en personlig(a) anordning(ar) och/eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har träffat avtal om och som används för att initiera en betalningsorder.

15. *betalningsinitieringstjänst*: en tjänst för att initiera en betalningsorder på begäran av betaltjänstanvändaren med avseende på ett betalkonto hos en annan betaltjänstleverantör.
16. *kontoinformationstjänst*: en onlinetjänst för att tillhandahålla sammanställd information om ett eller flera betalkonton som betaltjänstanvändaren innehar hos antingen en annan betaltjänstleverantör eller hos fler än en betaltjänstleverantör.
17. *kontoförvaltande betaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör som tillhandahåller och förvaltar ett betalkonto för en betalare.
18. *leverantör av betalningsinitieringstjänster*: en betaltjänstleverantör som bedriver affärsverksamhet som avses i punkt 7 i bilaga I.
19. *leverantör av kontoinformationstjänster*: en betaltjänstleverantör som bedriver affärsverksamhet som avses i punkt 8 i bilaga I.
20. *konsument*: en fysisk person som enligt de betaltjänstavtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som ligger utanför hans eller hennes närings- eller yrkesverksamheten.
21. *ramavtal*: ett betaltjänstavtal som reglerar det kommande genomförandet av enskilda och successiva betalningstransaktioner och som kan innehålla skyldigheter och villkor för att öppna ett betalkonto.
22. *penningöverföring*: en betaltjänst där medel tas emot från en betalare, utan att något betalkonto öppnas i betalarens eller betalningsmottagarens namn, uteslutande i syfte att överföra motsvarande belopp till en betalningsmottagare eller en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar, och/eller där dessa medel tas emot på betalningsmottagarens vägnar och ställs till dennes förfogande.
23. *autogiro*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens medgivande till betalningsmottagaren, betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller betalarens egen betaltjänstleverantör.
24. *betalning*: en betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto, som utförs av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren.
25. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden eller elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.
26. *valuteringsdag*: den referenstidpunkt som en betaltjänstleverantör använder för beräkningen av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto.
27. *referensväxelkurs*: den växelkurs som ligger till grund för beräkningen av eventuell valutaväxling och som betaltjänstleverantören tillhandahåller eller som härrör från en offentligt tillgänglig källa.
28. *referensräntesats*: en räntesats som ligger till grund för beräkningen av eventuell tillämplig ränta och som härrör från en offentligt tillgänglig källa som kan kontrolleras av båda parterna i ett betaltjänstavtal.
29. *autentisering*: ett förfarande genom vilket en betaltjänstleverantör kan kontrollera en betaltjänstanvändares identitet eller giltighet när det gäller användningen av ett specifikt betalningsinstrument, inklusive användarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.

30. *stark kundautentisering*: en autentisering som grundas på användning av två eller flera element, kategoriserade som kunskap (något som bara användaren vet), innehav (något som bara användaren har) och unik egenskap (något som användaren är), som är fristående från varandra så att det faktum att någon har kommit över ett av elementen inte äventyrar de andra elementens tillförlitlighet, och som är utformad för att skydda autentiseringsuppgifternas sekretess.
31. *personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter*: personligt anpassade funktioner som betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren för autentiseringsändamål.
32. *känsliga betalningsuppgifter*: uppgifter, inbegripet personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter, som kan användas för bedrägerier. Vad beträffar verksamhet som bedrivs av leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster utgör kontoinnehavarens namn och kontonumret inte känsliga betalningsuppgifter.
33. *unik identifikationskod*: en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren och som denne ska uppge för att på ett otvetydigt sätt identifiera en annan betaltjänstanvändare och/eller dennes betalkonto för en betalningstransaktion.
34. *teknik för distanskommunikation*: en metod som kan användas för att ingå betaltjänstavtal, utan att betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats.
35. *varaktigt medium*: ett instrument som betaltjänstanvändaren kan använda för att lagra information som är riktad till den betaltjänstanvändaren personligen, på ett sådant sätt att informationen är tillgänglig för användning i framtiden under en tid som är lämplig för informationens syfte och som gör det möjligt att återge informationen oförändrad.
36. *mikroföretag*: företag som, när betaltjänstavtalet ingås, är ett företag enligt definitionen i artiklarna 1, 2.1 och 2.3 i bilagan till rekommendation 2003/361/EG.
37. *bankdag*: en dag på vilken betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, när denne medverkar till genomförandet av en betalningstransaktion, har öppet för verksamhet i den utsträckning som krävs för genomförande av en betalningstransaktion.
38. *ombud*: en fysisk eller juridisk person som agerar för ett betalningsinstituts räkning vid tillhandahållandet av betaltjänster.
39. *filial*: ett annat driftsställe än huvudkontoret, som utgör en del av ett betalningsinstitut och inte är en juridisk person och som självständigt genomför alla eller vissa av de transaktioner som hänför sig till betalningsinstitutets verksamhet. Alla de driftsställen i en medlemsstat som är inrättade av ett betalningsinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat ska anses utgöra en enda filial.
40. *koncern*: en grupp av företag som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 22.1, 22.2 eller 22.7 i direktiv 2013/34/EU eller företag enligt definitionen i artiklarna 4, 5, 6 och 7 i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 241/2014 ⁽¹⁾, som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 10.1 eller artikel 113.6 eller 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
41. *elektroniskt kommunikationsnät*: ett nät enligt definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG ⁽²⁾.
42. *elektronisk kommunikationstjänst*: en tjänst enligt definitionen i artikel 2 c i direktiv 2002/21/EG.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 241/2014 av den 7 januari 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 med avseende på tekniska tillsynsstandarder för kapitalbaskrav på institut (EUT L 74, 14.3.2014, s. 8).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, 24.4.2002, s. 33).

43. *digitalt innehåll*: varor eller tjänster som framställs och tillhandahålls i digital form, vars användning eller konsumtion är begränsad till en teknisk anordning och som inte på något sätt innefattar användning eller konsumtion av fysiska varor eller tjänster.
44. *inlösen av betalningstransaktioner*: en betaltjänst som tillhandahålls av en betaltjänstleverantör som har ingått avtal med en betalningsmottagare om att denne ska acceptera och behandla betalningsmottagarens betalningstransaktioner och som leder till överföring av medel till betalningsmottagaren.
45. *utgivning av betalningsinstrument*: en betaltjänst hos en betaltjänstleverantör som har ingått avtal om att tillhandahålla betalaren ett betalningsinstrument för att initiera och behandla betalarens betalningstransaktioner.
46. *kapitalbas*: en kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013 där åtminstone 75 % av primärkapitalet är i form av kärnprimärkapital enligt artikel 50 i den förordningen och supplementärkapitalet ska vara lika med eller mindre än en tredjedel av primärkapitalet.
47. *betalmärke*: varje namn, term, tecken eller symbol, oavsett om dessa är materiella eller digitala, eller kombination av dessa som kan ange inom vilken betalningsordning de kortbaserade betalningstransaktionerna genomförs.
48. *co-badging*: inbegripande av två eller flera betalmärken eller betalningsapplikationer som tillhör samma betalmärke på samma betalningsinstrument.

AVDELNING II

BETALTJÄNSTLEVERANTÖRER

KAPITEL 1

Betalningsinstitut

Avsnitt 1

Allmänna regler

Artikel 5

Ansökningar om auktorisation

1. För att ett betalningsinstitut ska kunna auktoriseras som sådant måste en ansökan inlämnas till de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillsammans med följande:
- a) En verksamhetsplan, där det särskilt anges vilka slag av betaltjänster som planeras.
 - b) En affärsplan med en budgetprognos för de tre första räkenskapsåren, där det visas att den sökande har förmåga att utnyttja system, resurser och förfaranden som är lämpliga och väl anpassade för en sund verksamhet.
 - c) Bevis för att betalningsinstitutet har det startkapital som anges i artikel 7.
 - d) För betalningsinstitut enligt artikel 10.1, en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att skydda betaltjänst användarnas medel i enlighet med artikel 10.
 - e) En beskrivning av den sökandes styrsystem och interna kontrollmekanismer, inklusive förvaltnings-, riskhanterings- och redovisningsförfaranden, vilken ska visa att dessa styrsystem, kontrollmekanismer och förfaranden är proportionella, lämpliga, sunda och tillräckliga.
 - f) En beskrivning av de förfaranden som finns för att övervaka, hantera och följa upp säkerhetsincidenter och säkerhetsrelaterade kundklagomål, inklusive en rapporteringsmekanism för incidenter som beaktar betalningsinstitutets informationsskyldigheter enligt artikel 96.

- g) En beskrivning av den process som har införts för att arkivera, övervaka, spåra och begränsa åtkomsten till känsliga betalningsuppgifter.
- h) En beskrivning av arrangemang för verksamhetens driftskontinuitet, inklusive en tydlig angivelse av kritiska verksamheter, effektiva beredskapsplaner och ett förfarande för att regelbundet kontrollera och se över dessa planers lämplighet och effektivitet.
- i) En beskrivning av de principer och definitioner som tillämpas på insamling av statistiska uppgifter om resultat, transaktioner och bedrägerier.
- j) Ett säkerhetspolicydokument, inbegripet en detaljerad riskbedömning av betaltjänsterna och en beskrivning av de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som vidtagits för att på lämpligt sätt skydda betaltjänstanvändarna mot de belagda riskerna, bland annat bedrägeri och olaglig användning av känsliga uppgifter och personuppgifter.
- k) För betalningsinstitut som ska uppfylla skyldigheterna i fråga om penningtvätt och finansiering av terrorism enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 ⁽²⁾, en beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som sökanden har infört för att uppfylla dessa skyldigheter.
- l) En beskrivning av sökandens organisationsstruktur, som i tillämpliga fall även ska omfatta en beskrivning av avsedd användning av ombud och filialer och de externa kontroller och kontroller på plats som sökanden förbinder sig att genomföra hos dessa minst en gång per år samt en beskrivning av lösningarna för utkontraktering och sökandens deltagande i ett nationellt eller internationellt betalningssystem.
- m) Identitetsuppgifter om personer som direkt eller indirekt har ett kvalificerat innehav i sökanden i den mening som avses i artikel 4.1.36 i förordning (EU) nr 575/2013, storleken på deras innehav och bevis på deras lämplighet med hänsyn till att en sund och ansvarsfull ledning av betalningsinstitutet ska garanteras.
- n) Identitetsuppgifter om personer i styrelsen och personer som leder betalningsinstitutet och i tillämpliga fall om personer som leder betalningsinstitutets betaltjänstverksamhet samt bevis på att dessa har gott anseende och enligt betalningsinstitutets hemmedlemsstat har den kunskap och erfarenhet som krävs för att tillhandahålla betaltjänster.
- o) I tillämpliga fall identitetsuppgifter om lagstadgade revisorer och revisionsföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG ⁽³⁾.
- p) Den sökandes rättsliga ställning och bolagsordning.
- q) Adressen till den sökandes huvudkontor.

Vid tillämpningen av leden d, e, f och l i första stycket ska sökanden tillhandahålla en beskrivning av sina revisionsarrangemang samt de organisatoriska arrangemangen för att alla rimliga åtgärder ska vidtas för att skydda användarnas intressen samt trygga kontinuitet och tillförlitlighet vid genomförandet av betaltjänsterna.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 av den 20 maj 2015 om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel och om upphävande av förordning (EG) nr 1781/2006 (EUT L 141, 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning, om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (EUT L 157, 9.6.2006, s. 87).

I samband med de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som avses i led j i första stycket ska det anges på vilket sätt de säkrar en hög teknisk säkerhet och dataskydd, däribland för de programvaru- och it-system som används av sökanden eller de företag till vilka denne utkontrakterar hela eller delar av sin verksamhet. Dessa åtgärder ska också omfatta de säkerhetsåtgärder som fastställs i artikel 95.1. I samband med dessa åtgärder ska hänsyn tas till EBA:s riktlinjer för säkerhetsåtgärder som avses i artikel 95.3 när dessa har införts.

2. Medlemsstaterna ska kräva att företag som ansöker om auktorisation för att tillhandahålla betaltjänster som avses i punkt 7 i bilaga I, som ett villkor för auktorisationen, innehar en ansvarsförsäkring för de territorier där de tillhandahåller tjänster, eller annan jämförbar garanti mot skadeståndsansvar som ska säkerställa att de kan täcka sitt skadeståndsansvar enligt artiklarna 73, 89, 90 och 92.

3. Medlemsstaterna ska kräva att företag som ansöker om registrering för att tillhandahålla betaltjänster som avses i punkt 8 i bilaga I, som ett villkor för registreringen, innehar en ansvarsförsäkring för de territorier där de tillhandahåller tjänster, eller annan jämförbar garanti mot skadeståndsansvar gentemot den kontoförvaltande betaltjänstleverantören eller betaltjänstanvändaren till följd av icke auktoriserat eller bedrägligt tillträde till eller icke auktoriserad eller bedräglig användning av betalkontoinformation.

4. Efter samråd med alla relevanta intressenter, inbegripet de inom marknaden för betaltjänster, varvid samtliga berörda intressen återspeglas, ska EBA senast den 13 januari 2017 utfärda riktlinjer riktade till de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för kriterierna för att fastställa ett minimibelopp för den ansvarsförsäkring eller annan jämförbar garanti som avses i punkterna 2 och 3.

Vid utarbetandet av de riktlinjer som avses i första stycket ska EBA beakta

- a) företagets riskprofil,
- b) huruvida företaget tillhandahåller andra betaltjänster som avses i bilaga I eller bedriver annan verksamhet,
- c) verksamhetens storlek,
 - i) för företag som ansöker om auktorisation att tillhandahålla betaltjänster som avses i punkt 7 i bilaga I, de initierade transaktionernas värde,
 - ii) för företag som ansöker om registrering för att tillhandahålla betaltjänster som avses i punkt 8 i bilaga I, antalet kunder som använder kontoinformationstjänsterna,
- d) särdragen hos jämförbara garantier och kriterierna för deras genomförande.

EBA ska regelbundet se över dessa riktlinjer.

5. Efter samråd med samtliga relevanta intressenter, inbegripet de inom marknaden för betaltjänster, varvid samtliga berörda intressen återspeglas, ska EBA senast den 13 juli 2017 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för de uppgifter som ska lämnas till de behöriga myndigheterna vid ansökan om auktorisation för betalningsinstitut, inbegripet de krav som fastställs i leden a, b, c, e och g-j i första stycket i punkt 1 i den här artikeln.

EBA ska regelbundet se över riktlinjerna, och under alla omständigheter minst vart tredje år.

6. Med beaktande, när så är lämpligt, av den erfarenhet som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 5, får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn, där den information som ska lämnas till de behöriga myndigheterna vid ansökan om auktorisation som betalningsinstitut anges, inbegripet de krav som fastställs i leden a, b, c, e och g-j i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Den information som avses i punkt 4 ska delges de behöriga myndigheterna i enlighet med punkt 1.

Artikel 6

Kontroll av aktieinnehav

1. Alla fysiska eller juridiska personer som har beslutat att direkt eller indirekt förvärva eller ytterligare öka ett kvalificerat innehav i enlighet med artikel 4.1.36 i förordning (EU) nr 575/2013 i ett betalningsinstitut, varigenom andelen av kapitalet eller röstetalet kommer att nå eller överstiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att betalningsinstitutet därigenom kommer att få ställning som dotterföretag, ska i förväg skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna om sina avsikter. Detta gäller även alla fysiska eller juridiska personer som har beslutat att direkt eller indirekt avyttra ett kvalificerat innehav eller minska sitt kvalificerade innehav så att andelen av kapitalet eller röstetalet understiger 20 %, 30 % eller 50 % eller så att betalningsinstitutets ställning som dotterföretag kommer att upphöra.

2. Den tilltänkte förvärvaren av ett kvalificerat innehav ska lämna uppgifter till den behöriga myndigheten om storleken på det tilltänkta innehavet samt relevanta uppgifter enligt artikel 23.4 i direktiv 2013/36/EU.

3. Om det inflytande som utövas av den tilltänkte förvärvaren som avses i punkt 2 sannolikt är till skada för en sund och ansvarsfull ledning av betalningsinstitutet, ska medlemsstaterna kräva att de behöriga myndigheterna motsätter sig detta eller vidtar andra lämpliga åtgärder för att förhållandet ska upphöra. Sådana åtgärder kan bestå av förelägganden, sanktioner för styrelsen eller de personer som leder verksamheten, eller upphävande av rösträtt som är knuten till de aktier som innehas av det berörda betalningsinstitutets aktieägare eller medlemmar.

Liknande åtgärder ska vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådan förhandsinformation som avses i denna artikel.

4. Om ett innehav har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna har motsatt sig förvärvet, ska medlemsstaterna, oavsett eventuella övriga sanktioner som åläggs, föreskriva antingen att sådana rösträtter inte får utövas eller att avgivna röster ska vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

Artikel 7

Startkapital

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet vid tidpunkten för auktorisationen har ett startkapital bestående av en eller flera av de poster som avses i artikel 26.1 a–e i förordning (EU) nr 575/2013 enligt följande:

- a) Om betalningsinstitutet endast tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 6 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 20 000 EUR.
- b) Om betalningsinstitutet tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 7 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 50 000 EUR.

- c) Om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av betaltjänsterna enligt punkterna 1–5 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 125 000 EUR.

Artikel 8

Kapitalbas

1. Betalningsinstitutens kapitalbas får inte underskrida det belopp för startkapitalet som avses i artikel 7 eller beloppet för kapitalbasen beräknat i enlighet med artikel 9 i detta direktiv, beroende på vilket som är högst.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra att de poster som får ingå i kapitalbasen används flera gånger, när betalningsinstitutet tillhör samma koncern som ett annat betalningsinstitut, kreditinstitut, värdepappersföretag, kapitalförvaltningsbolag eller försäkringsföretag. Denna punkt ska även tillämpas när betalningsinstitutet är av hybridkaraktär och bedriver annan verksamhet än att tillhandahålla betaltjänster.
3. Om villkoren enligt artikel 7 i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda, får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter välja att inte tillämpa artikel 9 i det här direktivet på betalningsinstitut som omfattas av den gruppbaseade tillsynen av moderkreditinstitutet enligt direktiv 2013/36/EU.

Artikel 9

Beräkning av kapitalbasen

1. Oaktat de inledande kapitalkrav som fastställs i artikel 7, ska medlemsstaterna kräva att betalningsinstitutet, med undantag för institut som endast tillhandahåller tjänster som avses i punkt 7 eller 8, eller båda, i bilaga I, alltid har en kapitalbas beräknad med en av följande tre metoder enligt vad de behöriga myndigheterna fastställt i enlighet med nationell rätt:

Metod A

Betalningsinstitutets kapitalbas ska uppgå till lägst 10 % av dess fasta omkostnader föregående år. De behöriga myndigheterna får justera detta krav om det har skett en väsentlig förändring av betalningsinstitutets verksamhet sedan föregående år. Om ett betalningsinstitut inte har fullföljt ett helt års affärsverksamhet vid tidpunkten för beräkningen, ska kravet vara att kapitalbasen ska uppgå till lägst 10 % av motsvarande fasta omkostnader enligt dess affärsplan, såvida inte de behöriga myndigheterna kräver en justering av planen.

Metod B

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till summan av följande poster, multiplicerad med den skalfaktor k som anges i punkt 2, där betalningsvolymen (BV) utgör en tolfedel av det sammanlagda beloppet av de betalningstransaktioner som betalningsinstitutet genomförde under föregående år:

- a) 4,0 % av den del av BV som inte överstiger 5 miljoner EUR

samt

- b) 2,5 % av den del av BV som överstiger 5 miljoner EUR men inte 10 miljoner EUR

samt

- c) 1 % av den del av BV som överstiger 10 miljoner EUR men inte 100 miljoner EUR

samt

d) 0,5 % av den del av BV som överstiger 100 miljoner EUR men inte 250 miljoner EUR

samt

e) 0,25 % av den del av BV som överstiger 250 miljoner EUR.

Metod C

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till den relevanta indikatorn enligt led a, multiplicerad med faktorn enligt led b och med skalfaktorn k enligt punkt 2:

a) Den relevanta indikatorn ska vara summan av

i) ränteinkomster,

ii) ränteutgifter,

iii) mottagen kommission och mottagna avgifter, och

iv) övriga rörelseintäkter.

Varje post ska summeras med sitt positiva eller negativa tecken. Inkomster från extraordinära eller irreguljära poster får inte tas med i beräkningen av den relevanta indikatorn. Kostnaderna för tjänster som utkontrakterats till tredje man får dras av från den relevanta indikatorn, om de härrör från ett företag som är föremål för tillsyn enligt detta direktiv. Den relevanta indikatorn ska beräknas på grundval av den tolv månaders observation som gjorts vid utgången av föregående räkenskapsår. Den relevanta indikatorn ska beräknas på det föregående räkenskapsåret. Kapitalbaser som beräknats enligt metod C får emellertid inte ligga under 80 % av den relevanta indikatorns medelvärde under de tre föregående räkenskapsåren. Om inga reviderade uppgifter finns tillgängliga får företagets egna skattningar användas.

b) Multiplikationsfaktorn ska vara

i) 10 % för den del av den relevanta indikatorn som inte överstiger 2,5 miljoner EUR,

ii) 8 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 2,5 miljoner EUR men inte 5 miljoner EUR,

iii) 6 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 5 miljoner EUR men inte 25 miljoner EUR,

iv) 3 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 25 miljoner EUR men inte 50 miljoner EUR,

v) 1,5 % över 50 miljoner EUR.

2. Den skalfaktor k som ska användas i metoderna B och C ska vara

a) 0,5, om betalningsinstitutet tillhandahåller endast den betaltjänst som avses i punkt 6 i bilaga I,

b) 1, om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av de betaltjänster som avses i någon av punkterna 1–5 i bilaga I.

3. De behöriga myndigheterna får, på grundval av en utvärdering av betalningsinstitutets riskhanteringsprocesser, förlustdatabas och interna kontrollmekanismer, kräva att det har en kapitalbas som är upp till 20 % högre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1 eller tillåta betalningsinstitutet att ha en kapitalbas som är upp till 20 % lägre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1.

Artikel 10

Skyddskrav

1. Medlemsstaterna eller de behöriga myndigheterna ska kräva att ett betalningsinstitut som tillhandahåller de betaltjänster som avses i punkterna 1–6 i bilaga I ska skydda alla medel som för genomförandet av betalningstransaktioner har tagits emot av betaltjänstanvändare eller genom en annan betaltjänstleverantör på något av följande sätt:

- a) Medlen ska inte vid någon tidpunkt sammanblandas med de medel som innehas för någon annan fysisk eller juridisk persons räkning än betaltjänstanvändarnas och ska, när medlen fortfarande innehas av betalningsinstitutet men ännu inte har sänts till betalningsmottagaren eller överförts till en annan betaltjänstleverantör vid slutet av bankdagen efter den dag då medlen mottogs, deponeras på ett särskilt konto hos ett kreditinstitut eller investeras i säkra, likvida lågrisktillgångar i enlighet med vad hemmedlemsstatens behöriga myndigheter fastställer, och i betaltjänstanvändarnas intresse hållas skyddade i enlighet med nationell rätt mot anspråk från betalningsinstitutets övriga kreditorer, särskilt vid insolvens.
- b) Medlen ska omfattas av en försäkring eller annan jämförlig garanti från ett försäkringsbolag eller ett kreditinstitut som inte tillhör samma koncern som betalningsinstitutet, uppgående till det belopp som skulle ha avskilts i avsaknad av en försäkring eller annan jämförbar garanti, vilket ska utbetalas om betalningsinstitutet inte kan uppfylla sina finansiella skyldigheter.

2. Om ett betalningsinstitut är skyldigt att skydda medel enligt punkt 1 och en andel av dessa medel ska användas för kommande betalningstransaktioner och det återstående beloppet ska användas för tjänster som inte är en betaltjänst, ska även den andel av medlen som ska användas för kommande betalningstransaktioner omfattas av punkt 1. Om denna andel är variabel eller okänd på förhand, får medlemsstaterna tillåta att betalningsinstitutet tillämpar denna punkt på grundval av en representativ andel som ska antas användas för betaltjänster, förutsatt att det på grundval av historiska uppgifter kan göras en rimlig uppskattning av denna representativa andel vilken godtas av de behöriga myndigheterna.

Artikel 11

Beviljande av auktorisation

1. Av företag som avser att tillhandahålla betaltjänster ska medlemsstaterna kräva att de har auktoriserats som betalningsinstitut innan de börjar tillhandahålla dessa tjänster, med undantag av de företag som avses i artikel 1.1 a, b, c, e och f och fysiska eller juridiska personer som utnyttjar ett undantag enligt artiklarna 32 eller 33. Auktorisation får endast beviljas en juridisk person som är etablerad i en medlemsstat.

2. Behöriga myndigheter ska bevilja auktorisation om den information och de bestyrkanden som åtföljer ansökan uppfyller alla krav som fastställs i artikel 5 och de behöriga myndigheterna efter att ha granskat ansökan gör en positiv sammanlagd bedömning. Innan auktorisation beviljas, får de behöriga myndigheterna vid behov höra den nationella centralbanken eller andra berörda offentliga myndigheter.

3. Ett betalningsinstitut som enligt den nationella rätten i sin hemmedlemsstat är skyldigt att ha ett säte ska ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det har sitt säte och ska bedriva åtminstone en del av sin betaltjänstverksamhet där.

4. De behöriga myndigheterna får bevilja auktorisation endast om betalningsinstitutet för tryggheten av en sund och ansvarsfull ledning har effektiva styrsystem för sin betaltjänstverksamhet, bl.a. en tydlig organisationsstruktur med en väl definierad, överblickbar och konsekvent ansvarsfördelning, effektiva förfaranden för att kartlägga, hantera, övervaka och rapportera de risker som betalningsinstitutet utsätts eller kan utsättas för och tillfredsställande rutiner för intern kontroll,

däribland sunda förfaranden för administration och redovisning; styrsystemen, förfarandena och rutinerna ska omfatta hela verksamheten och stå i proportion till arten och omfattningen av de betaltjänster som betalningsinstitutet tillhandahåller och till deras komplexitet.

5. Om ett betalningsinstitut tillhandahåller någon av de betaltjänster som avses i punkterna 1–7 i bilaga I och samtidigt bedriver annan affärsverksamhet får de behöriga myndigheterna kräva att det upprättas en separat enhet för betaltjänstverksamheten, om den verksamhet hos betalningsinstitutet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet eller de behöriga myndigheternas förmåga att övervaka att betalningsinstitutet iakttar alla sina skyldigheter enligt detta direktiv.

6. De behöriga myndigheterna ska neka auktorisation om de, med hänsyn till behovet av att försäkra sig om sund och ansvarsfull ledning av ett betalningsinstitut, inte är förvissade om att aktieägare eller andra medlemmar med kvalificerade innehav är lämpliga.

7. Om det dessutom finns nära förbindelser enligt definitionen i artikel 4.1.38 i förordning (EU) nr 575/2013 mellan betalningsinstitutet och andra fysiska eller juridiska personer, ska de behöriga myndigheterna bevilja auktorisation endast om dessa förbindelser inte hindrar ett effektivt utövande av deras tillsyn.

8. De behöriga myndigheterna får bevilja auktorisation endast om ett effektivt utövande av deras tillsyn inte hindras av lagar och andra författningar i ett tredjeland, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer till vilka betalningsinstitutet har nära förbindelser, eller hindras av svårigheter vid tillämpningen av dessa lagar och andra författningar.

9. Auktorisationen ska gälla i alla medlemsstater och göra det möjligt för det berörda betalningsinstitutet att tillhandahålla betaltjänster som omfattas av auktorisationen inom hela unionen med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster eller etableringsfriheten.

Artikel 12

Meddelande om beslut

Inom tre månader från mottagandet av en ansökan eller, om ansökan skulle vara ofullständig, från mottagandet av all den information som krävs för beslut, ska de behöriga myndigheterna underrätta sökanden om huruvida auktorisationen beviljas eller avslås. Om den behöriga myndigheten nekar auktorisation ska den ange skälen för detta.

Artikel 13

Återkallande av auktorisation

1. De behöriga myndigheterna får återkalla en auktorisation som beviljats ett betalningsinstitut endast om institutet:
 - a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från auktorisationen eller inte har bedrivit någon verksamhet på över sex månader, om den berörda medlemsstaten inte har infört bestämmelser om att auktorisationen ska upphöra att gälla i sådana fall,
 - b) har erhållit auktorisationen på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat sätt i strid mot gällande regler,
 - c) inte längre uppfyller villkoren för beviljande av auktorisation eller underlåter att underrätta den behöriga myndigheten om viktiga händelser i detta avseende,
 - d) skulle utgöra ett hot mot stabiliteten i eller förtroendet för betalningssystemet om det fortsatte att bedriva sin betaltjänstverksamhet, eller

e) omfattas av något annat fall där det i nationell rätt föreskrivs att auktorisationen ska återkallas.

2. Den behöriga myndigheten ska ange skälen för återkallandet av en auktorisation och underrätta de som berörs av beslutet om detta.

3. Den behöriga myndigheten ska offentliggöra återkallandet av en auktorisation, även i de register som avses i artiklarna 14 och 15.

Artikel 14

Registrering i hemmedlemsstaten

1. Medlemsstaterna ska upprätta ett offentligt register, i vilket följande förs in:

a) Auktoriserade betalningsinstitut och deras ombud.

b) Fysiska och juridiska personer som utnyttjar ett undantag enligt artiklarna 32 eller 33, och deras ombud och

c) de institut som avses i artikel 2.5 och som enligt nationell rätt har rätt att tillhandahålla betaltjänster.

Filialer till betalningsinstitut om dessa filialer tillhandahåller tjänster i en annan medlemsstat än sin hemmedlemsstat.

2. Det offentliga registret ska innehålla uppgift om de betaltjänster för vilka betalningsinstitutet är auktoriserat eller för vilka de fysiska eller juridiska personerna har registrerats. Auktoriserade betalningsinstitut ska upptas i en separat förteckning i registret och skiljas från de fysiska och juridiska personer som omfattas av ett undantag enligt artikel 32 eller 33. Registret ska vara allmänt tillgängligt, även online, och ska uppdateras utan dröjsmål.

3. Behöriga myndigheter ska föra in varje återkallande av en auktorisation och varje återkallande av ett undantag enligt artikel 32 eller 33 i det offentliga registret.

4. De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA om skälen till återkallandet av en auktorisation och ett undantag enligt artikel 32 eller 33.

Artikel 15

EBA:s register

1. EBA ska utveckla, driva och upprätthålla ett elektroniskt centralt register som innehåller den information som lämnas av de behöriga myndigheterna i enlighet med punkt 2. EBA ska svara för att denna information presenteras på ett korrekt sätt.

EBA ska på sin webbplats göra registret tillgängligt för allmänheten och ska möjliggöra enkel tillgång till och enkel sökning av den förtecknade informationen, utan kostnad.

2. De behöriga myndigheterna ska utan dröjsmål underrätta EBA om den information som förts in i deras offentliga register enligt artikel 14 på ett språk som är brukligt på det finansiella området.

3. De behöriga myndigheterna ska svara för att den information som anges i punkt 2 är korrekt och uppdateras regelbundet.

4. EBA ska utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn där tekniska krav anges för utveckling, drift och underhåll av det elektroniska centrala registret och tillgång till informationen i detta. De tekniska kraven ska säkerställa att ändring av informationen är möjlig endast för den behöriga myndigheten och för EBA.

EBA ska lägga fram detta förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 13 januari 2018.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta ett förslag till tekniska standarder för genomförande för detaljerna och strukturen i den information som ska lämnas enligt punkt 1, inklusive det gemensamma formatet och modellen för tillhandahållande av informationen.

EBA ska lägga fram detta förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 13 juli 2017.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 16

Upprätthållande av auktorisation

Varje förändring som påverkar riktigheten av den information och de uppgifter som tillhandahållits i enlighet med artikel 5 ska av betalningsinstitutet utan onödigt dröjsmål meddelas de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

Artikel 17

Redovisning och lagstadgad revision

1. Direktiv 86/635/EEG och 2013/34/EU samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 ⁽¹⁾ ska i tillämpliga delar vara tillämpligt på betalningsinstitut.

2. Om de inte är undantagna enligt direktiv 2013/34/EU och i tillämpliga fall direktiv 86/635/EEG, ska betalningsinstitutens årsbokslut och sammanställda redovisning revideras av lagstadgade revisorer eller revisionsföretag i den mening som avses i direktiv 2006/43/EG.

3. För tillsynsändamål ska medlemsstaterna ställa krav på att betalningsinstitut lämnar separata redovisningsuppgifter om betaltjänster och om verksamhet enligt artikel 18.1 för vilken en revisionsberättelse ska lämnas. Denna revisionsberättelse ska i tillämpliga fall sammanställas av lagstadgade revisorer eller ett revisionsföretag.

4. När det gäller betaltjänstverksamhet ska förpliktelser enligt artikel 63 i direktiv 2013/36/EU i tillämpliga delar också gälla betalningsinstitutens lagstadgade revisorer eller revisionsföretag.

Artikel 18

Verksamhet

1. Utöver tillhandahållande av betaltjänster ska betalningsinstitut ha rätt att utöva följande verksamhet:

a) Tillhandahållande av operativa och anknutna sidotjänster, exempelvis säkerställande av genomförandet av betalningstransaktioner, valutaväxlingstjänster, förvaringsverksamhet samt lagring och behandling av uppgifter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder (EGT L 243, 11.9.2002, s. 1).

- b) Drift av betalningssystem utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35.
- c) Annan verksamhet än tillhandahållandet av betaltjänster, med hänsyn till tillämplig unionsrätt och nationell rätt.
2. När betalningsinstitut tillhandahåller en eller flera av betaltjänsterna, får de endast ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner.
3. Eventuella medel som sådana betalningsinstitut tar emot från betaltjänstanvändare för att tillhandahålla betaltjänster ska inte betraktas som insättningar eller andra återbetalbara medel i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU eller elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.
4. Betalningsinstitut får bevilja kredit för betaltjänster som avses i punkterna 4 eller 5 i bilaga I endast om samtliga följande villkor är uppfylla:
- a) Kreditgivningen ska vara en sidoverksamhet och kredit ska beviljas endast i samband med genomförandet av en betalningstransaktion.
- b) Utan hinder av nationella bestämmelser om kreditgivning med kreditkort ska den kredit som beviljas i samband med en betalning och som genomförs i enlighet med artiklarna 11.9 och 28 återbetalas inom en kort tidsperiod som under inga omständigheter får överstiga tolv månader.
- c) En sådan kredit får inte beviljas ur medel som erhållits eller innehas för att genomföra en betalningstransaktion.
- d) Betalningsinstitutet ska alltid ha en för tillsynsmyndigheterna tillfredställande kapitalbas med hänsyn till det totala kreditbelopp som är beviljat.
5. Betalningsinstitut får inte bedriva verksamhet som består i att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Det här direktivet ska inte påverka direktiv 2008/48/EG, annan tillämplig unionsrätt- eller nationella bestämmelser avseende villkor för beviljande av konsumentkrediter, som inte harmoniseras genom det här direktivet, som överensstämmer med unionsrätten.

Avsnitt 2

Övriga krav

Artikel 19

Användning av ombud, filialer eller enheter till vilka verksamhet utkontrakteras

1. När ett betalningsinstitut avser att tillhandahålla betaltjänster via ett ombud ska det lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:
- a) Ombudets namn och adress.
- b) En beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som ombudet kommer att använda för att fullgöra skyldigheterna när det gäller penningtvätt och finansiering av terrorism enligt direktiv (EU) 2015/849, vilken ska uppdateras utan dröjsmål i händelse av betydande ändringar av de uppgifter som meddelades vid den ursprungliga anmälan.
- c) Identitetsuppgifter om direktörer och personer som svarar för ledningen av det ombud som ska användas för tillhandahållande av betaltjänster samt, för andra ombud än betaltjänstleverantörer, styrkande av deras lämplighet.
- d) De av betalningsinstitutets betaltjänster som ombudet har mandat för.

e) I tillämpliga fall ombudets unika identifikationskod eller identifikationsnummer.

2. Inom två månader efter mottagandet av den information som avses i punkt 1 ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten meddela betalningsinstitutet huruvida ombudet har förts in i registret enligt artikel 14 eller inte. Efter införandet i registret får ombudet börja tillhandahålla betaltjänster.

3. Innan ombudet förs in i registret får de behöriga myndigheterna, om de bedömer att den information som de fått är felaktig, vidta ytterligare åtgärder för att kontrollera informationen.

4. Om de behöriga myndigheterna efter kontroll av informationen inte är förvissade om att informationen som lämnats till dem enligt punkt 1 är korrekt, ska de vägra att införa ombudet i registret enligt artikel 14 och utan onödigt dröjsmål informera betalningsinstitutet om detta.

5. Om betalningsinstitutet vill tillhandahålla betaltjänster i en annan medlemsstat genom att anlita ett ombud eller inrätta en filial ska det tillämpa de förfaranden som föreskrivs i artikel 28.

6. Om ett betalningsinstitut avser att utkontraktera operativa betaltjänstfunktioner, ska det meddela detta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

Utkontraktering av viktiga operativa funktioner, inbegripet it-system, får inte ske på så sätt att det väsentligt försämrar kvaliteten på betalningsinstitutets interna kontroll och de behöriga myndigheternas möjligheter att övervaka och följa upp att betalningsinstitutet fullgör alla skyldigheter enligt detta direktiv.

Vid tillämpningen av andra stycket ska en operativ funktion betraktas som viktig om ett fel eller en brist vid utförandet av denna väsentligt skulle försämma ett betalningsinstituts förmåga att fortsätta uppfylla villkoren i dess enligt denna avdelning begärda auktorisation, iaktta andra skyldigheter enligt detta direktiv, dess finansiella resultat eller dess betaltjänsters sundhet eller kontinuitet. Om betalningsinstitut utkontrakterar viktiga operativa funktioner ska medlemsstaterna säkerställa att betalningsinstitutet uppfyller följande villkor:

a) Utkontraktering får inte leda till att den högsta ledningen delegerar sitt ansvar.

b) Betalningsinstitutets förhållande till och skyldigheter gentemot sina betaltjänstanvändare enligt detta direktiv får inte förändras.

c) De villkor som betalningsinstitutet ska uppfylla för att bli och förbli auktoriserat enligt denna avdelning får inte undergrävas.

d) Inget av de andra villkoren enligt vilka betalningsinstitutets auktorisation beviljades ska upphävas eller ändras.

7. Betalningsinstitut ska försäkra sig om att ombud eller filialer som agerar för deras räkning informerar betaltjänstanvändarna om detta.

8. Betalningsinstitut ska utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar i användningen av enheter till vilka verksamheter utkontrakterats i enlighet med det förfarande som anges i punkterna 2, 3 och 4, ombud, inbegripet ytterligare ombud.

*Artikel 20***Ansvar**

1. Medlemsstaterna ska försäkra sig om att ett betalningsinstitut som anlitar tredje man för genomförandet av operativa funktioner vidtar skäligen åtgärder för att säkerställa att kraven i detta direktiv är uppfyllda.
2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet har fullt ansvar för de anställdas agerande eller för alla ombud, filialer eller enheter till vilka verksamhet utkontrakterats.

*Artikel 21***Bevarande av uppgifter**

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstituten bevarar alla relevanta uppgifter enligt denna avdelning i minst fem år, utan att det påverkar tillämpningen av direktiv (EU) 2015/849 eller annan relevant unionsrätt.

*Avsnitt 3***Behöriga myndigheter och tillsyn***Artikel 22***Utseende av behöriga myndigheter**

1. Till behöriga myndigheter med ansvar för auktorisation och tillsyn av betalningsinstitut som ska utföra åliggandena enligt denna avdelning ska medlemsstaterna utse antingen offentliga myndigheter eller sådana organ som erkänns i nationell rätt eller av offentliga myndigheter som enligt nationell rätt uttryckligen har fått sådant bemyndigande, inklusive nationella centralbanker.

De behöriga myndigheterna ska se till att de är oberoende av ekonomiska organ och undvika intressekonflikter. Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket ska betalningsinstitut, kreditinstitut, institut för elektroniska pengar eller postgiroinstitut inte utses till behöriga myndigheter.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna ska se till att de enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheterna har alla befogenheter som de behöver för att fullgöra sina uppgifter.
3. Medlemsstater på vilkas territorium det finns mer än en behörig myndighet för frågor som omfattas av denna avdelning, ska försäkra sig om att dessa myndigheter har ett nära samarbete, så att de kan genomföra sina uppgifter på ett effektivt sätt. Detsamma ska gälla om myndigheterna med behörighet i frågor enligt denna avdelning inte är behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av kreditinstitut.
4. Ansvaret för de uppgifter som de enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheterna ska utföra ska ligga på hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.
5. Punkt 1 ska inte medföra att de behöriga myndigheterna måste övervaka någon annan del av betalningsinstitutens affärsverksamhet än tillhandahållande av betaltjänster och de verksamheter som avses i artikel 18.1 a.

*Artikel 23***Tillsyn**

1. Medlemsstaterna ska se till att de kontroller som de behöriga myndigheterna genomför för att kontrollera löpande efterlevnad av denna avdelning är proportionerliga, tillräckliga och motsvarar de risker som betalningsinstituten är exponerade för.

För att kontrollera att denna avdelning efterlevs ska de behöriga myndigheterna särskilt ha rätt att vidta följande åtgärder:

- a) Kräva att betalningsinstitutet tillhandahåller all information som krävs för att övervaka efterlevnaden, med angivande av syftet med begäran, när så är lämpligt, och av den tidsfrist inom vilken informationen ska lämnas.
- b) Genomföra inspektion på plats på betalningsinstitutet, hos ombud eller filialer som tillhandahåller betaltjänster under betalningsinstitutets ansvar eller hos enheter till vilka betaltjänstverksamhet har utkontrakterats.
- c) Utfärda rekommendationer och riktlinjer och, i tillämpliga fall, bindande administrativa bestämmelser.
- d) Tillfälligt upphäva eller återkalla en auktorisation enligt artikel 13.

2. Utan att det påverkar förfaranden för återkallande av auktorisationer och bestämmelser i straffrätt ska medlemsstaterna svara för att deras behöriga myndigheter mot betalningsinstitutet och mot dem som har ett bestämmande inflytande över betalningsinstitutets verksamhet, när dessa överträder bestämmelser i lagar och andra författningar om tillsyn av eller om verksamhet i form av betaltjänstverksamhet, kan besluta om sanktioner eller vidta åtgärder i syfte att särskilt avbryta observerade överträdelser eller orsakerna till sådana överträdelser.

3. Utan hinder av kraven i artiklarna 7, 8.1, 8.2 och 9 ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna har rätt att vidta de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel för att se till att det finns ett tillräckligt kapital för att kunna genomföra betaltjänster, särskilt i de fall när den del av betalningsinstitutets verksamhet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet.

Artikel 24

Tystnadsplikt

1. Medlemsstaterna ska se till att alla personer som arbetar eller har arbetat för de behöriga myndigheterna och experter som handlar på de behöriga myndigheternas vägnar är bundna av tystnadsplikt, utan att det påverkar fall som omfattas av straffrätt.
2. Vid informationsutbytet enligt artikel 26 ska tystnadsplikt tillämpas strikt för att säkerställa skyddet av enskildas och företags rättigheter.
3. Medlemsstaterna får tillämpa denna artikel med beaktande i tillämpliga delar av artiklarna 53–61 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 25

Rätt till domstolsprövning

1. Medlemsstaterna ska se till att beslut som fattats av de behöriga myndigheterna avseende ett betalningsinstitut med stöd av de lagar och andra författningar som antagits i enlighet med detta direktiv får prövas i domstol.
2. Punkt 1 ska även tillämpas på underlåtenhet att agera.

Artikel 26

Utbyte av information

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska samarbeta med varandra och, när så är lämpligt, med ECB och medlemsstaternas nationella centralbanker, EBA samt andra relevanta behöriga myndigheter som utsetts enligt unionsrätten eller nationell rätt som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.

2. Medlemsstaterna ska dessutom tillåta utbyte av information mellan sina behöriga myndigheter och följande organ:
- a) Andra medlemsstaters behöriga myndigheter som ansvarar för auktorisation av och tillsyn över betalningsinstitut.
 - b) ECB och medlemsstaternas nationella centralbanker i deras egenskap av monetära myndigheter och tillsynsmyndigheter och, i förekommande fall, andra offentliga myndigheter med ansvar för tillsyn av betalnings- och avvecklings-system.
 - c) Andra relevanta myndigheter som utses enligt detta direktiv, direktiv (EU) 2015/849 och annan unionsrätt som är tillämplig på betaltjänstleverantörer, exempelvis rätt avseende penningtvätt och finansiering av terrorism.
 - d) EBA, enligt dess uppdrag att bidra till att de tillsynsmekanismer som avses i artikel 1.5 a i förordning (EU) nr 1093/2010 fungerar enhetligt och konsekvent.

Artikel 27

Lösande av tvister mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater

1. Om en behörig myndighet i en medlemsstat anser att det gränsöverskridande samarbetet med de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat i ett visst ärende som avses i artiklarna 26, 28, 29, 30 eller 31 i detta direktiv inte överensstämmer med dessa bestämmelser, kan den hänskjuta ärendet till EBA och begära dess bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.
2. I fall där EBA:s bistånd har begärts, enligt punkt 1 i den här artikeln, ska EBA fatta ett beslut enligt artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 utan onödigt dröjsmål. EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen. I båda fallen ska de berörda behöriga myndigheterna avvakta med sina beslut i väntan på avgörande enligt artikel 19 i den förordningen.

Artikel 28

Ansökan om utövande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

1. Ett auktoriserat betalningsinstitut som önskar tillhandahålla betaltjänster för första gången i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten genom att utöva etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster ska lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:
- a) Betalningsinstitutets namn och adress samt, i tillämpliga fall, auktorisationsnummer.
 - b) I vilka medlemsstater det har för avsikt att bedriva verksamhet.
 - c) Vilka betaltjänster det kommer att tillhandahålla.
 - d) När betalningsinstitutet har för avsikt att använda ett ombud, den information som avses i artikel 19.1.
 - e) När betalningsinstitutet har för avsikt att använda en filial, den information som avses i artikel 5.1 b och e när det gäller betaltjänstverksamheten i värdmedlemsstaten, en beskrivning av filialens organisatoriska struktur och vilka som är ansvariga för ledningen av filialen.

När ett betalningsinstitut avser att utkontraktera operativa betaltjänstfunktioner till andra enheter i värdmedlemsstaten ska det meddela detta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

2. Inom en månad efter mottagandet av all information som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten skicka denna information till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

Inom en månad efter mottagandet av informationen från de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, efter en bedömning av denna information, förse de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten med relevant information i samband med det berörda betalningsinstitutets planerade tillhandahållande av betaltjänster inom ramen för etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska informera de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, särskilt om alla rimliga skäl till farhågor i samband med det avsedda anlitandet av ett ombud eller inrättandet av en filial, när det gäller penningtvätt eller finansiering av terrorism i den mening som avses i direktiv (EU) 2015/849.

När de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten inte instämmer i bedömningen från de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska de redogöra för skälen till sitt beslut för de sistnämnda.

Om bedömningen från de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, särskilt mot bakgrund av den information som erhållits från de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, inte är positiv ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten vägra att registrera ombudet eller filialen, eller återkalla registreringen om den redan har gjorts.

3. Inom tre månader efter mottagandet av den information som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten meddela sitt beslut till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten och till betalningsinstitutet.

Efter det att ombudet eller filialen har införts i registret som avses i artikel 14 kan de inleda sin verksamhet i den berörda värdmedlemsstaten.

Betalningsinstitutet ska underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om vilket datum det inleder sin verksamhet via ombudet eller filialen i den berörda värdmedlemsstaten. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om detta.

4. Betalningsinstitutet ska utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om alla relevanta ändringar av den information som meddelas i enlighet med punkt 1, inbegripet ytterligare ombud, filialer eller enheter till vilka verksamheter utkontrakteras i de värdmedlemsstater där det bedriver verksamhet. Det förfarande som anges i punkterna 2 och 3 ska tillämpas.

5. EBA ska utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange ramen för samarbete, och för utbyte av information, mellan hemmedlemsstatens och värdmedlemsstatens behöriga myndigheter i enlighet med denna artikel. Detta förslag till tekniska standarder för tillsyn ska specificera metoder, medel och detaljer rörande samarbetet vid underrättelse om gränsöverskridande betalningsinstitut och särskilt den utbytta informationens omfattning och behandling, däribland gemensam terminologi samt standardiserade underrättelsemallar för att säkra ett konsekvent och effektivt underrättelseförfarande.

EBA ska överlämna detta förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 13 januari 2018.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 29

Tillsyn av betalningsinstitut som utövar etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

1. För att kunna genomföra de kontroller och vidta de nödvändiga åtgärder som föreskrivs i denna avdelning och i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar avdelningarna III och IV, i överensstämmelse med artikel 100.4, beträffande i en annan medlemsstat etablerade ombud för eller filialer till ett betalningsinstitut ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten samarbeta med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

Genom samarbete enligt första stycket ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten när de avser att genomföra en kontroll på plats inom den senares territorium.

Uppgiften att genomföra kontroller på plats av de berörda instituten får de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten dock delegera till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

2. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten får kräva att betalningsinstitut som har ombud eller filialer inom deras territorier ska lämna periodiska rapporter om den verksamhet som bedrivs inom deras territorier.

Dessa rapporter ska krävas för informations- eller statistikändamål och, när ombuden och filialerna genomför betaltjänstverksamheten inom ramen för etableringsrätten, för att övervaka efterlevnaden av de bestämmelser i nationell rätt som införlivar avdelningarna III och IV. Sådana ombud och filialer ska omfattas av krav på tystnadsplikt som minst är likvärdiga med de som avses i artikel 24.

3. De behöriga myndigheterna ska till varandra överlämna all väsentlig och/eller relevant information, särskilt vad gäller överträdelser eller misstänkta överträdelser från ombud eller filialer, och om sådana överträdelser har inträffat inom ramen för utövandet av friheten att tillhandahålla tjänster. De behöriga myndigheterna ska i detta avseende på begäran lämna all relevant information och på eget initiativ all väsentlig information, inbegripet om betalningsinstitutets efterlevnad av kraven i artikel 11.3.

4. Medlemsstaterna får kräva att betalningsinstitut som är verksamma på deras territorium via ombud inom ramen för etableringsrätten, vars huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat ska utse en central kontaktpunkt på deras territorium för att säkerställa tillräcklig information om efterlevnaden av avdelningarna III och IV, utan att det påverkar några bestämmelser om förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism, samt förenkla tillsynen genom de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och i värdmedlemsstaterna, inbegripet genom att på begäran förse de behöriga myndigheterna med handlingar och information.

5. EBA ska utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier som ska tillämpas vid fastställandet, i överensstämmelse med proportionalitetsprincipen, av de omständigheter under vilka inrättande av en central kontaktpunkt är lämpligt och vilka funktioner dessa centrala kontaktpunkter ska ha, i enlighet med punkt 4.

Förslaget till tekniska standarder för tillsyn ska i synnerhet beakta

- a) den totala volymen och det totala värdet för transaktioner som genomförs av betalningsinstitutet i värdmedlemsstaten,
- b) den typ av betaltjänster som tillhandahålls, och
- c) det totala antalet ombud som är etablerade i värdmedlemsstaten.

EBA ska överlämna detta förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 13 januari 2017.

6. EBA ska utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange ramen för samarbete, och för utbyte av information, mellan hemmedlemsstatens och värdmedlemsstatens behöriga myndigheter i enlighet med denna avdelning samt övervaka efterlevnaden av de bestämmelser i den nationella rätten som införlivar avdelningarna III och IV. Förslaget till tekniska standarder för tillsyn ska specificera metoder, medel och detaljer rörande samarbetet vid tillsynen av gränsöverskridande betalningsinstitut och, särskilt, den utbytta informationens omfattning och behandling för att säkra en konsekvent och effektiv tillsyn över betalningsinstitut som tillhandahåller gränsöverskridande betaltjänster.

I förslaget till tekniska standarder för tillsyn ska även metoder och detaljer specificeras när det gäller all rapportering som värdmedlemsstaterna kräver från betalningsinstituten om de betaltjänstverksamheter som utförs på deras territorier i enlighet med punkt 2, inbegripet tidsintervallen för denna rapportering.

EBA ska överlämna detta förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 13 januari 2018.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkterna 5 och 6 i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 30

Åtgärder vid bristande efterlevnad, inbegripet säkerhetsåtgärder

1. Utan att det påverkar ansvaret för de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten om den konstaterar att ett betalningsinstitut med ombud eller filialer på dess territorium inte följer denna avdelning eller nationell lagstiftning som införlivar avdelning III eller IV utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten.

Efter att ha utvärderat den mottagna informationen enligt första stycket ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten utan onödigt dröjsmål vidta alla lämpliga åtgärder för att garantera att det berörda betalningsinstitutet upphör att bryta mot bestämmelserna. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i alla andra berörda medlemsstater om dessa åtgärder.

2. I krissituationer, där det krävs en omedelbar åtgärd för att ta itu med ett allvarligt hot mot de kollektiva intressena för betaltjänstanvändarna i värdmedlemsstaten, kan de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, parallellt med det gränsöverskridande samarbetet mellan de behöriga myndigheterna och i avvaktan på att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten vidtar åtgärder enligt artikel 29, vidta säkerhetsåtgärder.

3. Alla säkerhetsåtgärder enligt punkt 2 ska vara lämpliga och proportionella med tanke på syftet, nämligen att skydda de kollektiva intressena för betaltjänstanvändarna i värdmedlemsstaten mot ett allvarligt hot. De får inte leda till att betaltjänstinstitutets betaltjänstanvändare i värdmedlemsstaten ges företräde framför betaltjänstinstitutets betaltjänstanvändare i andra medlemsstater.

Säkerhetsåtgärder ska vara tillfälliga och avslutas när de allvarliga hot som upptäckts tas itu med, inbegripet med bistånd av eller i samarbete med de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller EBA som anges i artikel 27.1.

4. Om det är lämpligt mot bakgrund av krissituationen ska de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten informera de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och i alla andra berörda medlemsstater, kommissionen och EBA i förväg, och under alla omständigheter utan onödigt dröjsmål, om de säkerhetsåtgärder som vidtas enligt punkt 2 och om motiveringen till dem.

Artikel 31

Motivering och meddelande

1. Varje åtgärd som vidtas av de behöriga myndigheterna enligt artiklarna 23, 28, 29 eller 30 och som innebär sanktioner eller inskränkningar i rätten att tillhandahålla tjänster eller etableringsrätten ska vara väl motiverad och meddelas till det berörda betalningsinstitutet.

2. Artiklarna 28, 29 och 30 ska inte påverka de behöriga myndigheternas skyldighet enligt direktiv (EU) 2015/849 och förordning (EU) 2015/847, särskilt artikel 48.1 i direktiv (EU) 2015/849 och artikel 22.1 i förordning (EU) 2015/847, att utöva tillsyn över eller övervaka efterlevnaden av kraven enligt dessa rättsakter.

Avsnitt 4

Undantag

Artikel 32

Villkor

1. Medlemsstaterna får undanta eller tillåta sina behöriga myndigheter att undanta fysiska eller juridiska personer som tillhandahåller de betaltjänster som avses i punkterna 1–6 i bilaga I från tillämpningen av hela eller delar av de förfaranden och villkor som föreskrivs i avsnitten 1, 2 och 3, med undantag för artiklarna 14, 15, 22, 24, 25 och 26, om följande gäller:

a) Det månatliga genomsnittet av det totala värdet på de betalningstransaktioner under de föregående tolv månaderna som genomförts av den berörda personen, inklusive varje ombud som den tar fullt ansvar för, inte överstiger en gräns som fastställs av medlemsstaten, men som under alla omständigheter inte överstiger 3 miljoner EUR. Detta krav ska bedömas med hänsyn till de förväntade totala betalningstransaktionerna i den berörda personens affärsplan om inte de behöriga myndigheterna kräver en ändring i denna plan.

b) Ingen av de fysiska personer som ansvarar för ledningen eller driften av affärsverksamheten har dömts för brott som rör penningtvätt eller finansiering av terrorism eller annan ekonomisk brottslighet.

2. Alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 ska ha sitt huvudkontor eller sin hemvist i den medlemsstat där de faktiskt bedriver sin verksamhet.

3. De personer som avses i punkt 1 i den här artikeln ska behandlas på samma sätt som betalningsinstitut, men artiklarna 11.9, 28, 29 och 30 ska inte tillämpas på dem.

4. Medlemsstaterna får också föreskriva att alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 i den här artikeln endast får delta i vissa verksamheter enligt artikel 18.

5. De personer som avses i punkt 1 i den här artikeln ska underrätta de behöriga myndigheterna om alla förändringar som har betydelse för det villkor som anges i den punkten. Om villkoren i punkt 1, 2 eller 4 i den här artikeln inte längre uppfylls, ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de berörda personerna ansöker om auktorisation inom 30 kalenderdagar i enlighet med artikel 11.

6. Punkterna 1–5 i denna artikel ska inte tillämpas på direktiv (EU) 2015/849 eller på nationell rätt inom området bekämpning av penningtvätt.

Artikel 33

Leverantörer av kontoinformationstjänster

1. Fysiska eller juridiska personer som endast tillhandahåller de betaltjänster som avses i punkt 8 i bilaga I ska undantas från tillämpningen av det förfarande och de villkor som fastställs i avdelningarna 1 och 2, med undantag för artikel 5.1 a, b, e–h, j, l, n, p och q, artikel 5.3 och artiklarna 14 och 15. Avsnitt 3 ska tillämpas, med undantag för artikel 23.3.

2. De personer som avses i punkt 1 ska behandlas som betalningsinstitut, förutom att avdelningarna III och IV inte ska tillämpas på dem, med undantag för artiklarna 41, 45 och 52, i tillämpliga fall, samt artiklarna 67, 69 och 95–98.

Artikel 34

Anmälan och information

Om en medlemsstat tillämpar ett undantag enligt artikel 32 ska den underrätta kommissionen om sitt beslut senast den 13 januari 2018 samt genast underrätta kommissionen om varje senare förändring. Medlemsstaten ska dessutom underrätta kommissionen om hur många fysiska och juridiska personer som berörs och på årsbasis om det totala värdet för genomförda betalningstransaktioner per den 31 december varje kalenderår enligt vad som avses i artikel 32.1 a.

KAPITEL 2

Gemensamma bestämmelser

Artikel 35

Tillträde till betalningssystem

1. När det gäller auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer som är juridiska personer ska medlemsstaterna försäkra sig om att tillträdesreglerna till betalningssystem är objektiva, icke-diskriminerande och proportionella, och att de inte hindrar tillträde i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att skydda mot särskilda risker, som avvecklingsrisk, operativ risk och affärsrisk och för att skydda betalningssystemets finansiella och operativa stabilitet.

Betalningssystem får inte innebära något av följande krav på betaltjänstleverantörer, betaltjänstanvändare eller andra betalningssystem:

- a) Regler som begränsar faktiskt deltagande i andra betalningssystem.
- b) Regler som diskriminerar auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer i fråga om deltagarnas rättigheter, skyldigheter och befogenheter.
- c) Begränsningar på grundval av institutets status.

2. Punkt 1 ska inte gälla

- a) betalningssystem som betecknats enligt direktiv 98/26/EG,
- b) betalningssystem som uteslutande består av betaltjänstleverantörer som tillhör en koncern.

Vid tillämpning av första stycket led a ska medlemsstaterna säkerställa att, när en deltagare i ett betecknat system tillåter en auktoriserad eller registrerad betaltjänstleverantör som inte är deltagare i systemet att sända överföringsorder genom systemet, den deltagaren på begäran ska ge samma möjlighet på ett objektiva, proportionella och icke-diskriminerande sätt till andra auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer i överensstämmelse med punkt 1.

Deltagaren ska ge den begärande betaltjänstleverantören en fullständig motivering till ett eventuellt avslag.

Artikel 36

Tillträde till konton som hålls i ett kreditinstitut

Medlemsstaterna ska se till att betalningsinstitut får tillgång till kreditinstitutens betalkontotjänster på objektiva, icke-diskriminerande och proportionella grunder. Denna tillgång ska vara tillräckligt omfattande för att betalningsinstituten ska kunna tillhandahålla betaltjänster på ett obehindrat och effektivt sätt.

Kreditinstitutet ska ge den behöriga myndigheten vederbörligen motiverade skäl till ett eventuellt avslag.

Artikel 37

Förbud för andra än betaltjänstleverantörer att tillhandahålla betaltjänster och underrättelseskyldighet

1. Medlemsstaterna ska förbjuda fysiska eller juridiska personer som varken är betaltjänstleverantörer eller uttryckligen är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde från att tillhandahålla betaltjänster.

2. Medlemsstaterna ska kräva att tjänsteleverantörer som bedriver någon av verksamheterna som avses i artikel 3 k i och ii eller som bedriver båda, för vilka det sammanlagda värdet av de genomförda betalningstransaktionerna under de föregående 12 månaderna överstiger 1 miljon EUR, skickar en underrättelse till de behöriga myndigheterna med en beskrivning av de tillhandahållna tjänsterna och förtydligar inom ramen för vilket undantag som avses i artikel 3 k i och ii verksamheten anses bedrivas.

På grundval av den underrättelsen ska den behöriga myndigheten fatta ett väl motiverat beslut på grundval av de kriterier som avses i artikel 3 k när verksamheten inte kan betecknas som ett begränsat nätverk och underrätta tjänsteleverantören om detta.

3. Medlemsstaterna ska kräva att tjänsteleverantörer som bedriver verksamhet enligt artikel 3 l skickar en underrättelse till de behöriga myndigheterna och förser de behöriga myndigheterna med ett årligt revisionsuttalande i vilket det bekräftas att verksamheten är förenlig med de gränser som fastställs i artikel 3 l.

4. Trots vad som sägs i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna informera EBA om de tjänster som anmälts i enlighet med punkt 2 och 3 samt inom ramen för vilket undantag verksamheten genomförs.

5. Beskrivningen av de verksamheter som anmäls i enlighet med punkterna 2 och 3 i denna artikel ska offentliggöras i det register som avses i artiklarna 14 och 15.

AVDELNING III

KLARHET OM VILLKOREN OCH INFORMATIONSKRAVEN FÖR BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1

Allmänna regler

Artikel 38

Tillämpningsområde

1. Denna avdelning är tillämplig på enstaka betalningstransaktioner, ramavtal och sådana betalningstransaktioner som dessa omfattar. Parterna får avtala om att den helt eller delvis inte ska tillämpas, när betaltjänstanvändaren inte är en konsument.

2. Medlemsstaterna får tillämpa bestämmelserna i denna avdelning på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.

3. Det här direktivet ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/48/EG, annan tillämplig unionsrätt, eller nationella åtgärder avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter, som inte harmoniseras genom det här direktivet, som är i överensstämmelse med unionsrätten.

Artikel 39

Andra bestämmelser i unionsrätten

Bestämmelserna i denna avdelning ska inte påverka sådan unionsrätt som innehåller ytterligare krav på förhandsinformation.

Om direktiv 2002/65/EG också är tillämpligt ska emellertid de informationskrav som anges i artikel 3.1 i det direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b i den punkten, ersättas med artiklarna 44, 45, 51 och 52 i detta direktiv.

Artikel 40

Informationsavgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för tillhandahållande av information enligt denna avdelning.

2. Betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren får avtala om avgifter för extra eller frekventare information eller överföring med hjälp av andra kommunikationsmedel än dem som anges i ramavtalet, som tillhandahålls på betaltjänstanvändarens begäran.

3. När betaltjänstleverantören får ta ut avgifter för information i enlighet med punkt 2, ska avgifterna vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

Artikel 41

Bevisbörda för informationskrav

Medlemsstaterna ska föreskriva att bevisbördan ligger på betaltjänstleverantören när det gäller att visa att denne har uppfyllt informationskraven i denna avdelning.

Artikel 42

Undantag från informationskraven för betalningsinstrument som avser låga belopp och elektroniska pengar

1. När det gäller betalningsinstrument som enligt det berörda ramavtalet endast rör enskilda betalningstransaktioner på högst 30 EUR eller som har en utgiftströskel på 150 EUR eller lagrar medel som inte vid något tillfälle överstiger 150 EUR

- a) ska betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 51, 52 och 56 lämna betalaren information endast om betaltjänstens viktigaste kännetecken, inklusive hur betalningsinstrumentet kan användas, om ansvar, uttagna avgifter och annan väsentlig information som behövs för att fatta ett informerat beslut samt meddela var annan information och villkor enligt artikel 52 lätt kan hittas,
- b) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 54 inte behöver föreslå ändringar av villkoren i ramavtalet på det sätt som föreskrivs i artikel 51.1,
- c) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 57 och 58 efter genomförandet av en betalningstransaktion
 - i) endast tillhandahåller eller gör tillgänglig en hänvisning som gör det möjligt för betaltjänstanvändaren att identifiera betalningstransaktionen, dess belopp, eventuella avgifter och/eller vid flera betalningstransaktioner av samma typ till samma betalningsmottagare, information om betalningstransaktionernas totalbelopp och totala avgifter,
 - ii) inte behöver tillhandahålla eller göra tillgänglig information enligt led i om betalningsinstrumentet används anonymt eller om betaltjänstleverantören av andra skäl inte har tekniska möjligheter att tillhandahålla informationen. Betaltjänstleverantören ska emellertid ge betalaren möjlighet att kontrollera det lagrade beloppet.

2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. För förbetalda betalningsinstrument får medlemsstaterna höja dessa belopp till högst 500 EUR.

KAPITEL 2

Enstaka betalningstransaktioner

Artikel 43

Tillämpningsområde

1. Detta kapitel är tillämpligt på enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal.
2. När en betalningsorder för en enstaka betalningstransaktion överförs med ett betalningsinstrument som omfattas av ett ramavtal, ska betaltjänstleverantören inte vara skyldig att lämna eller tillhandahålla sådan information som redan ges till betaltjänstanvändaren enligt ramavtalet med en annan betaltjänstleverantör eller som kommer att ges till denna användare enligt det ramavtalet.

*Artikel 44***Allmän förhandsinformation**

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören innan betaltjänstanvändaren är bunden av ett avtal om en enstaka betaltjänst eller ett erbjudande om en sådan tjänst, ger betaltjänstanvändaren tillgång på ett lättåtkomligt sätt till den information och de villkor som närmare anges i artikel 45 med avseende på dennes egna tjänster. Betaltjänstleverantören ska på betaltjänstanvändarens begäran tillhandahålla informationen och villkoren på papper eller något annat varaktigt medium. Informationen och villkoren ska vara enkla att förstå och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.

2. Om avtalet om enstaka betaltjänst har ingåtts på betaltjänstanvändarens begäran med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska denne uppfylla sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att betalningstransaktionen har genomförts.

3. Skyldigheterna enligt punkt 1 i denna artikel får även fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till avtalet om enstaka betaltjänst eller utkastet till betalningsordern med information och villkor som närmare anges i artikel 45.

*Artikel 45***Information och villkor**

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantören lämnar eller gör följande information och villkor tillgängliga för betaltjänstanvändaren:

- a) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren ska ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.
- b) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra den betaltjänst som ska tillhandahållas.
- c) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till betaltjänstleverantören och, i tillämpliga fall, en specificering av dessa avgifter.
- d) I tillämpliga fall den faktiska växelkurs eller referensväxelkurs som ska gälla för betalningstransaktionen.

2. Dessutom ska medlemsstaterna se till att leverantörer av betalningsinitieringstjänster före initieringen till betalaren lämnar, eller gör tillgänglig, tydlig och utförlig information om följande:

- a) Namnet på leverantören av betalningsinitieringstjänster, den geografiska adressen till dess huvudkontor och, i tillämpliga fall, den geografiska adressen till dess ombud eller filial, etablerade i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, samt alla andra kontaktuppgifter, inbegripet e-postadress, som är relevanta för kommunikation med leverantören av betalningsinitieringstjänster.
- b) Kontaktuppgifter för den behöriga myndigheten.

3. I tillämpliga fall ska betaltjänstanvändaren lätt kunna få tillgång till all annan relevant information och de villkor som anges i artikel 52.

*Artikel 46***Information till betalaren och betalningsmottagaren efter initieringen av en betalningsorder**

När en betalningsorder initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska leverantör av betalningsinitieringstjänster, utöver den information och de villkor som anges i artikel 45, till betalaren och i tillämpliga fall till betalningsmottagaren omedelbart efter initieringen tillhandahålla eller tillgängliggöra samtliga följande uppgifter:

- a) En bekräftelse av att betalningsordern initierats med betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör.
- b) En referens som gör det möjligt för betalaren och betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och, i förekommande fall, för betalningsmottagaren att identifiera betalaren samt all information som överförts tillsammans med betalningstransaktionen.
- c) Betalningstransaktionens belopp.
- d) I tillämpliga fall alla avgiftsbelopp som ska betalas till leverantören av betalningsinitieringstjänster för transaktionen och i tillämpliga fall en specificering av beloppen för sådana avgifter.

Artikel 47

Information till betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör vid en betalningsinitieringstjänst

När en betalningsorder initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska denne göra referensen för betalningstransaktionen tillgänglig för betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör.

Artikel 48

Information till betalaren efter mottagande av betalningsordern

Omedelbart efter det att betalningsordern tagits emot ska betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 44.1 med avseende på sina egna tjänster lämna eller göra samtliga följande uppgifter tillgängliga för betalaren:

- a) En referens som gör det möjligt för betalaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i förekommande fall, information som avser betalningsmottagaren.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta som används i betalningsordern.
- c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av beloppen för sådana avgifter.
- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör använde vid betalningstransaktionen eller också en referens till denna, om den skiljer sig från den kurs som fastställs i enlighet med artikel 45.1 d, samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.
- e) Den dag då betalningsordern togs emot.

Artikel 49

Information till betalningsmottagaren efter genomförande

Omedelbart efter det att betalningstransaktionen genomförts ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 44.1 med avseende på sina tjänster lämna eller göra samtliga följande uppgifter tillgängliga för betalningsmottagaren:

- a) En referens som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i tillämpliga fall, betalaren och all information som överförts tillsammans med betalningstransaktionen.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken medlen står till betalningsmottagarens förfogande.
- c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av beloppen för sådana avgifter.

- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionen belopp före denna valutakonvertering.
- e) Krediteringens valuteringsdag.

KAPITEL 3

Ramavtal

Artikel 50

Tillämpningsområde

Detta kapitel ska tillämpas på betalningstransaktioner som omfattas av ett ramavtal.

Artikel 51

Allmän förhandsinformation

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören, på papper eller på något annat varaktigt medium, lämnar den information och de villkor som anges i artikel 52 till betaltjänstanvändaren, i god tid innan betaltjänstanvändaren binds av något ramavtal eller erbjudande. Informationen och villkoren ska vara enkla att förstå och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.
2. Om ramavtalet har ingåtts på begäran av betaltjänstanvändaren med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska betaltjänstleverantören fullgöra sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att ramavtalet har ingåtts.
3. Skyldigheterna enligt punkt 1 får också fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till ramavtal som innehåller den information och de villkor som anges i artikel 52.

Artikel 52

Information och villkor

Medlemsstaterna ska se till att följande information och villkor lämnas till betaltjänstanvändaren:

1. Om betaltjänstleverantören:
 - a) Namnet på betaltjänstleverantören, den geografiska adressen till dess huvudkontor och, i tillämpliga fall, den geografiska adressen till dess ombud eller filial, etablerade i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, samt alla andra adresser, inbegripet e-postadress, som är relevanta för kommunikation med betaltjänstleverantören.
 - b) Uppgifter om relevanta tillsynsmyndigheter och om det register som avses i artikel 14 eller annat relevant offentligt register med uppgift om betaltjänstleverantörens auktorisation samt registreringsnummer eller motsvarande uppgift för identifiering i det registret.
2. Om användning av betaltjänsten:
 - a) En beskrivning av huvuddragen i den betaltjänst som tillhandahålls.
 - b) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren måste ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.
 - c) Vilken form och vilket förfarande som används för att godkänna initiering av en betalningsorder eller genomföra en betalningstransaktion och återkallande av detta godkännande i enlighet med artiklarna 64 och 80.

- d) En hänvisning till tidpunkten för mottagande av en betalningsorder i enlighet med artikel 78 och den eventuella bryttidpunkt som betaltjänstleverantören fastställt.
- e) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra de betaltjänster som ska tillhandahållas.
- f) Om det finns möjlighet att avtala om utgiftströsklar för användningen av betalningsinstrumentet i enlighet med artikel 68.1.
- g) När det gäller kortbaserade betalningsinstrument med co-badging, betaltjänstanvändarens rättigheter enligt artikel 8 i förordning (EU) 2015/751.

3. Om avgifter, ränta och växelkurser:

- a) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till betaltjänstleverantören, inbegripet dem med anknytning till på vilket sätt och inom vilka intervall information enligt detta direktiv tillhandahålls eller görs tillgänglig och, i tillämpliga fall, en specificering av sådana avgiftsbelopp.
- b) I tillämpliga fall de räntesatser och växelkurser som ska tillämpas eller, om referensräntesatsen och referensväxelkursen ska användas, metoden för beräkning av den faktiska räntan samt relevant dag och index eller underlag för att bestämma en sådan referensräntesats eller referensväxelkurs.
- c) Omedelbar tillämpning, om sådan avtalats, av förändringar av referensräntesatsen eller referensväxelkursen samt informationskrav i samband med förändringarna i enlighet med artikel 54.2.

4. Om kommunikation:

- a) I tillämpliga fall den kommunikationsteknik som parterna kommit överens om för att överföra information eller underrättelser enligt detta direktiv, inbegripet de tekniska kraven på betaltjänstanvändarens utrustning och programvara.
- b) På vilket sätt och hur ofta information enligt detta direktiv ska lämnas eller göras tillgänglig.
- c) Det eller de språk som ramavtalet ska ingås på och på vilket eller vilka kommunikationen under detta avtalsförhållande ska ske.
- d) Betaltjänstanvändarens rätt att erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt information och villkor i enlighet med artikel 53.

5. Om skydds- och korrigeringsåtgärder:

- a) I tillämpliga fall en beskrivning av de åtgärder som betaltjänstanvändaren ska vidta för att skydda ett betalningsinstrument och av hur betaltjänstleverantören ska underrättas i enlighet med artikel 69.1 b.
- b) Ett säkert förfarande genom vilket betaltjänstanvändaren underrättas av betaltjänstleverantören i händelse av misstänkt eller faktiskt bedrägeri eller säkerhetshot.
- c) Om så avtalats, på vilka villkor betaltjänstleverantören förbehåller sig rätten att blockera ett betalningsinstrument i enlighet med artikel 68.

- d) Betalarens ansvar i enlighet med artikel 74, inbegripet information om det relevanta beloppet.
 - e) Hur och inom vilken tidsfrist betaltjänstanvändaren ska underrätta betaltjänstleverantören om icke auktoriserade eller felaktigt initierade eller genomförda betalningstransaktioner i enlighet med artikel 71 samt betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner i enlighet med artikel 73.
 - f) Betaltjänstleverantörens ansvar för initiering eller genomförande av betalningstransaktioner i enlighet med artikel 89.
 - g) Villkoren för återbetalning i enlighet med artiklarna 76 och 77.
6. Om ändringar i, och avslutande av, ramavtalet:
- a) Om så avtalats, information om att betaltjänstanvändaren ska anses ha godkänt de ändrade villkoren i enlighet med artikel 54, om betaltjänstanvändaren inte före den dag då de föreslås träda i kraft underrättar betaltjänstleverantören om att de inte godkänns.
 - b) Ramavtalets löptid.
 - c) Betaltjänstanvändarens rätt att avsluta ramavtalet och eventuella avtal som rör avslutandet i enlighet med artiklarna 54.1 och 55.
7. Om tvistlösning:
- a) Eventuella avtalsbestämmelser om tillämplig lag för ramavtalet och/eller behöriga domstolar.
 - b) Förfaranden för alternativ tvistlösning som betaltjänstanvändaren kan använda i enlighet med artiklarna 99–102.

Artikel 53

Tillgång till information och villkor i ramavtalet

Under avtalsförhållandet ska betaltjänstanvändaren när som helst ha rätt att på begäran erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt informationen och villkoren enligt artikel 52 på papper eller något annat varaktigt medium.

Artikel 54

Förändringar av villkoren i ramavtalet

1. Senast två månader före den dag som de föreslås börja tillämpas ska betaltjänstleverantören föreslå eventuella ändringar av ramavtalet eller av informationen och villkoren enligt artikel 52, på samma sätt som anges i artikel 51.1. Betaltjänstanvändaren kan antingen godkänna eller förkasta ändringarna före den dag då de föreslås träda i kraft.

I tillämpliga fall ska betaltjänstleverantören i enlighet med artikel 52.6 a meddela betaltjänstanvändaren att han eller hon anses ha godkänt dessa ändringar om han eller hon inte före den dag då de föreslås träda i kraft underrättar betaltjänstleverantören om att de inte godkänns. Betaltjänstleverantören ska också informera betaltjänstanvändaren om att ifall betaltjänstanvändaren förkastar dessa ändringar har betaltjänstanvändaren rätt att avgiftsfritt avsluta ramavtalet när som helst fram till den dag då ändringarna skulle ha tillämpats.

2. Ändringar av räntesatser eller växelkurser får tillämpas omedelbart och utan underrättelse, om denna rättighet har avtalats i ramavtalet och om ändringarna av räntesatserna eller växelkurserna grundas på den avtalade referensräntesatsen eller referensväxelkursen i enlighet med artikel 52.3 b och c. Betaltjänstanvändaren ska snarast möjligt informeras om alla ändringar av räntesatsen på samma sätt som anges i artikel 51.1, såvida inte parterna har avtalat att informationen ska lämnas eller göras tillgänglig med en viss regelbundenhet eller på ett visst sätt. Ändringar av räntesatsen eller växelkursen som är mer fördelaktiga för betaltjänstanvändarna får dock tillämpas utan underrättelse.

3. Ändringar av den räntesats eller växelkurs som används vid betalningstransaktioner ska genomföras och beräknas med en neutral metod som inte diskriminerar betaltjänstanvändare.

Artikel 55

Avslutande

1. Betaltjänstanvändaren får när som helst avsluta ramavtalet, såvida inte parterna har avtalat om en uppsägningstid. Uppsägningstiden får inte överstiga en månad.

2. Att avsluta ramavtalet ska vara kostnadsfritt för betaltjänstanvändaren, utom när avtalet har varit i kraft kortare tid än sex månader. Alla eventuella avgifter för avslutande av ramavtalet ska vara rimliga och stå i proportion till kostnaderna.

3. Betaltjänstleverantören får med minst två månaders uppsägningstid på samma sätt som föreskrivs i artikel 51.1 avsluta ett ramavtal som ingåtts på obestämd tid, förutsatt att detta avtalats i ramavtalet.

4. Regelbundet uttagna betaltjänstavgifter ska betaltjänstanvändaren endast betala proportionellt mot tiden fram till det att avtalet avslutas. Om sådana avgifter har betalats i förväg, ska de återbetalas proportionellt.

5. Bestämmelserna i denna artikel påverkar inte medlemsstaternas lagar och andra författningar om parternas rätt att förklara att ramavtalet inte är verkställbart eller att det är ogiltigt.

6. Medlemsstaterna får föreskriva förmånligare bestämmelser för betaltjänstanvändarna.

Artikel 56

Information innan enskilda betalningstransaktioner genomförs

Om en enskild betalningstransaktion som omfattas av ett ramavtal initierats av betalaren, ska en betaltjänstleverantör på betalarens begäran för denna specifika betalningstransaktion lämna explicit information om allt följande:

- a) Den maximala genomförandetiden.
- b) De avgifter som ska betalas av betalaren.
- c) I tillämpliga fall en specificering av alla avgiftsbelopp.

Artikel 57

Information till betalaren om enskilda betalningstransaktioner

1. Efter det att den enskilda betalningstransaktionens belopp har debiterats betalarens konto, eller efter mottagande av betalningsordern om betalaren inte använder något betalkonto, ska betalarens betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och på samma sätt som föreskrivs i artikel 51.1 ge betalaren information om allt följande:

- a) En referens som gör det möjligt för betalaren att identifiera varje betalningstransaktion samt, i förekommande fall, information om betalningsmottagaren.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalarens betalkonto debiteras eller i den valuta som används för betalningsordern.
- c) Betalningstransaktionens avgifter och, i tillämpliga fall, en specificering av det avgiftsbelopp eller av den ränta som betalaren ska betala.
- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör tillämpar vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.
- e) Debiteringens valuteringsdag eller den dag då betalningsordern togs emot.

2. Ramavtal ska innehålla ett villkor om att betalaren kan kräva att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska lämnas eller göras tillgänglig minst en gång i månaden, avgiftsfritt och på ett överenskommet sätt så att betalaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.

3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna minst en gång i månaden avgiftsfritt lämnar denna information på papper eller på ett annat varaktigt medium.

Artikel 58

Information till betalningsmottagaren om enskilda betalningstransaktioner

1. När en enskild betalningstransaktion genomförts ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och på samma sätt som föreskrivs i artikel 51.1 ge betalningsmottagaren information om allt följande:

- a) En referens som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och betalaren samt all information som överförts tillsammans med betalningstransaktionen.
- b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalningsmottagarens betalkonto krediteras.
- c) Betalningstransaktionens avgifter och, i tillämpliga fall, en specificering av de avgiftsbelopp eller av den ränta som ska betalas av betalningsmottagaren.
- d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp före denna valutakonvertering.
- e) Krediteringens valuteringsdag.

2. Ramavtal får innehålla ett villkor om att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska ges eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett överenskommet sätt så att betalningsmottagaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.

3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna minst en gång i månaden avgiftsfritt tillhandahåller denna information på papper eller via ett annat varaktigt medium.

KAPITEL 4

Gemensamma bestämmelser

Artikel 59

Valuta och valutakonvertering

1. Betalningarna ska göras i den valuta som parterna kommit överens om.
2. När en valutakonverteringstjänst erbjuds före initieringen av betalningstransaktionen och om denna tjänst erbjuds i en uttagsautomat, på försäljningsstället eller av betalningsmottagaren, ska den part som erbjuder betalaren valutakonverteringstjänsten för betalaren uppge alla avgifter samt den växelkurs som ska användas för konvertering av betalningstransaktionen.

Betalaren ska godkänna valutakonverteringstjänsten på denna grundval.

Artikel 60

Information om extra avgifter eller nedsättning

1. När betalningsmottagaren begär en avgift eller erbjuder en nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underrätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.
2. När betaltjänstleverantören eller en annan part som medverkar i transaktionen begär en avgift för användning av ett visst betalningsinstrument, ska denne underrätta betaltjänstanvändaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.
3. Betalaren ska vara skyldig att betala de avgifter som avses i punkterna 1 och 2 endast om deras fullständiga belopp tillkännagavs före initieringen av betalningstransaktionen.

AVDELNING IV

RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER MED AVSEENDE PÅ TILLHANDAHÅLLANDE OCH ANVÄNDNING AV BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1

Gemensamma bestämmelser

Artikel 61

Tillämpningsområde

1. Om betaltjänstanvändaren inte är konsument får betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören avtala om att artiklarna 62.1, 64.3, 72, 74, 76, 77, 80 och 89 helt eller delvis inte ska vara tillämpliga. Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören får även avtala om en andra tidsfrister än de som fastställs i artikel 71.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att artikel 102 inte ska tillämpas om betaltjänstanvändaren inte är konsument.
3. Medlemsstaterna får föreskriva att bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.
4. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/48/EG, annan tillämplig unionsrätt eller nationella bestämmelser avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv och som överensstämmer med unionsrätten.

Artikel 62

Tillämpliga avgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för fullgörandet av sina informations-skyldigheter eller korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder enligt denna avdelning, såvida inte annat föreskrivs i artiklarna 79.1, 80.5 och 88.2. Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören ska avtala om dessa avgifter, som ska vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

2. För betalningstransaktioner som tillhandahålls inom unionen, där både betalarens och betalningsmottagarens betalningstjänstleverantörer eller den enda betaltjänstleverantören i betalningstransaktionen är etablerade i unionen, ska medlemsstaterna kräva att betalningsmottagaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut och att betalaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut.

3. Betaltjänstleverantören får inte hindra betalningsmottagaren att av betalaren ta ut en avgift, erbjuda en nedsättning eller på annat sätt styra betalaren mot användning av ett visst betalningsinstrument. Eventuella avgifter som tillämpas får inte överskrida betalningsmottagarens direkta kostnader för att använda ett visst betalningsinstrument.

4. Medlemsstaterna ska under alla omständigheter se till att betalningsmottagaren inte tar ut avgifter för användning av betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordning (EU) 2015/751 och för de betalningstjänster som förordning (EU) nr 260/2012 tillämpas på.

5. Medlemsstaterna får förbjuda eller begränsa betalningsmottagarens rätt att ta ut avgifter med beaktande av behovet av att stimulera konkurrensen och främja användningen av effektiva betalningsinstrument.

Artikel 63

Undantag för betalningsinstrument för låga belopp och elektroniska pengar

1. I fråga om betalningsinstrument som enligt ramavtalet endast avser enskilda betalningstransaktioner på högst 30 EUR eller som antingen har en utgiftströskel på 150 EUR eller lagrar medel som aldrig överstiger 150 EUR, får betaltjänstleverantörerna när som helst avtala med betaltjänstanvändarna att

- a) artiklarna 69.1 b, 70.1 c och d, och 74.3 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet inte kan blockeras eller dess vidare användning förhindras,
- b) artiklarna 72, 73, 74.1 och 74.3 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet används anonymt eller om betaltjänstleverantören av andra till betalningsinstrumentet knutna skäl inte kan bevisa att en betalningstransaktion var auktoriserad,
- c) betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 79.1 inte är skyldig att underrätta betaltjänstanvändaren om att betalningsordern avisats, om det av sammanhanget klart framgår att den inte har genomförts,
- d) betalaren genom undantag från artikel 80 inte får återkalla betalningsordern efter att ha överfört betalningsordern eller gett sitt godkännande att genomföra betalningstransaktionen till betalningsmottagaren,
- e) andra tider för genomförandet är tillämpliga genom undantag från artiklarna 83 och 84.

2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. De får höja dem för förbetalda betalningsinstrument upp till 500 EUR.

3. Artiklarna 73 och 74 i detta direktiv ska också tillämpas på elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG, om inte betalarens betaltjänstleverantör saknar möjlighet att frysa det betalkonto där de elektroniska pengarna lagras eller blockera betalningsinstrumentet. Medlemsstaterna får begränsa detta undantag till betalkonton där de elektroniska pengarna lagras eller betalningsinstrument med ett visst värde.

KAPITEL 2

Auktorisation av betalningstransaktioner

Artikel 64

Godkännande och återkallande av godkännande

1. Medlemsstaterna ska sörja för att en betalningstransaktion ska betraktas som auktoriserad endast om betalaren har godkänt dess genomförande. Betalaren får auktorisera betalningstransaktionen före dess genomförande eller, om betalaren och betaltjänstleverantören har avtalat om detta, efter genomförandet.

2. Godkännande att genomföra en betalningstransaktion eller en serie betalningstransaktioner ska lämnas i den form som avtalats mellan betalaren och betaltjänstleverantören. Godkännande av genomförandet av en betalningstransaktion kan också ges via betalningsmottagaren eller leverantören av betalningsinitieringstjänster.

Om ett sådant godkännande saknas ska betalningstransaktionen anses vara icke auktoriserad.

3. Ett godkännande får alltid återkallas av betalaren, men inte efter tidpunkten för oåterkallelighet i enlighet med artikel 80. Godkännande att genomföra en serie betalningstransaktioner får även återkallas, med följden att varje efterföljande betalningstransaktion ska anses vara icke auktoriserad.

4. Godkännandeförfarandet ska avtalas mellan betalaren och den relevanta betaltjänstleverantören.

Artikel 65

Bekräftelse av tillgängliga medel

1. Medlemsstaterna ska se till att en kontoförvaltande betaltjänstleverantör på begäran av en betaltjänstleverantör som ger ut kortbaserade betalningsinstrument, omedelbart bekräftar om ett belopp som krävs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalningskonto, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Betalarens betalningskonto är tillgängligt via internet vid tidpunkten för begäran.

b) Betalaren har uttryckligen godkänt att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören besvarar begäranden från en specifik betaltjänstleverantör om att bekräfta att ett belopp som motsvarar en viss kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalningskonto.

c) Det godkännande som avses i led b har givits innan den första begäran om bekräftelse görs.

2. Betaltjänstleverantören får begära en sådan bekräftelse som avses i punkt 1 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Betalaren har uttryckligen godkänt att betaltjänstleverantören får begära sådan bekräftelse som avses i punkt 1.

b) Betalaren har initierat den kortbaserade transaktionen för beloppet i fråga med användning av ett kortbaserat betalningsinstrument som getts ut av betaltjänstleverantören.

c) Betaltjänstleverantören autentiserar sig gentemot den kontoförvaltande betaltjänstleverantören före varje begäran om bekräftelse, och kommunicerar på ett säkert sätt med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören i enlighet med artikel 98.1d.

3. I enlighet med direktiv 95/46/EG ska den bekräftelse som avses i punkt 1 endast bestå av ett svar i form av ett enkelt "ja" eller "nej" och inte av kontoutdrag. Detta svar får inte lagras eller användas för andra syften än genomförande av den kortbaserade betalningen.

4. Den bekräftelse som avses i punkt 1 ska inte innebära att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören får spärra medel på betalarens betalningskonto.
5. Betalaren får begära att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören meddelar betalaren betaltjänstleverantörens identitet och det svar som lämnats.
6. Denna artikel är inte tillämplig på betalningstransaktioner som initieras genom kortbaserade betalningsinstrument där elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG lagras.

Artikel 66

Bestämmelser om tillgång till betalningskonto i samband med betalningsinitieringstjänster

1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren har rätt att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster för betaltjänster enligt punkt 7 i bilaga I. Rätten att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online.
2. När betalaren ger sitt uttryckliga godkännande till en betalning som ska genomföras i enlighet med artikel 64 ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören vidta de åtgärder som anges i punkt 4 i den här artikeln för att säkerställa betalarens rätt att använda betalningsinitieringstjänsten.
3. Leverantörer av betalningsinitieringstjänster
 - a) får inte vid någon tidpunkt inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten,
 - b) ska se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra parter, med undantag för användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, och att de överförs av leverantören av betalningsinitieringstjänsten via säkra och effektiva kanaler,
 - c) ska se till att eventuell övrig information om betaltjänstanvändaren som erhållits vid tillhandahållande av betalningsinitieringstjänster endast lämnas till betalningsmottagaren och endast med betaltjänstanvändarens uttryckliga godkännande,
 - d) ska varje gång en betalning initieras identifiera sig gentemot kontoägarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör och kommunicera med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, betalaren och betalningsmottagaren på ett säkert sätt i enlighet med artikel 98.1 d,
 - e) får inte lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren,
 - f) får inte av betaltjänstanvändaren begära andra uppgifter än sådana som krävs för att tillhandahålla betalningsinitieringstjänster,
 - g) får inte använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för andra ändamål än för att tillhandahålla den betalningsinitieringstjänst som uttryckligen begärs av betalaren,
 - h) får inte ändra beloppet, betalaren eller något annat inslag i transaktionen.
4. Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören
 - a) ska kommunicera säkert med leverantörer av betalningsinitieringstjänster i enlighet med artikel 98.1 d,

- b) ska omedelbart efter mottagande av betalningsordern från en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillhandahålla eller göra tillgänglig för leverantören av betalningsinitieringstjänster all information om initieringen av betalningstransaktionen samt all information om genomförandet av betalningstransaktionen som är tillgänglig för den kontoförvaltande betaltjänstleverantören,
 - c) får inte av andra än objektiva skäl behandla betalningsorder som överförs via en leverantör av betalningsinitieringstjänster på ett skiljaktigt sätt när det gäller val av tidpunkt, prioritering eller avgifter jämfört med betalningsorder som betalaren överför direkt.
5. Tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänster får inte vara avhängigt av förekomsten av ett avtalsförhållande mellan leverantörer av betalningsinitieringstjänster och kontoförvaltande betaltjänstleverantörer i detta syfte.

Artikel 67

Bestämmelser om tillgång till och användning av betalkontoinformation i samband med kontoinformationstjänster

1. Medlemsstaterna ska sörja för att en betaltjänstanvändare har rätt att utnyttja tjänster som möjliggör tillgång till kontoinformation som avses i punkt 8 i bilaga I. Den rätten ska inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online.
2. Leverantörer av kontoinformationstjänster
 - a) får endast tillhandahålla tjänster på grundval av betaltjänstanvändarens uttryckliga godkännande,
 - b) ska säkerställa att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter, med undantag för användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, inte är tillgängliga för andra parter och att när dessa uppgifter överförs genom leverantören av kontoinformationstjänster detta sker via säkra och effektiva kanaler,
 - c) ska för varje kommunikationssession identifiera sig gentemot den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och kommunicera säkert med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren i enlighet med artikel 98.1 d,
 - d) ska endast ha tillgång till information från betecknade betalkonton och dithörande betalningstransaktioner,
 - e) får inte begära känsliga betalningsuppgifter som är kopplade till betalkontona,
 - f) får inte använda, ha tillgång till eller lagra några uppgifter för några andra ändamål än för att genomföra den kontoinformationstjänst som betaltjänstanvändaren uttryckligen har begärt, i enlighet med uppgiftsskyddsreglerna om uppgiftsskydd.
3. När det gäller betalkonton ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören
 - a) kommunicera säkert med leverantörer av kontoinformationstjänster i enlighet med artikel 98.1 d,
 - b) inte behandla begäranden om uppgifter som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett skiljaktigt sätt annat än av objektiva skäl.
4. Tillhandahållande av kontoinformationstjänster får inte vara avhängigt av förekomsten av ett avtalsförhållande mellan leverantörer av kontoinformationstjänster och kontoförvaltande betaltjänstleverantörer i detta syfte.

*Artikel 68***Begränsning av betalningsinstrumentets användning och av tillgången till betalkonton för betaltjänstleverantörer**

1. Om ett särskilt betalningsinstrument används för godkännande, får betalaren och betalarens betaltjänstleverantör avtala om utgiftströsklar för betalningstransaktioner som genomförs genom det betalningsinstrumentet.

2. Om detta avtalats i ramavtalet får betaltjänstleverantören förbehålla sig rätten att blockera betalningsinstrumentet av objektivet betingade skäl som är relaterade till betalningsinstrumentets säkerhet, misstanke om icke auktoriserad eller bedräglig användning av det eller, vid betalningsinstrument med kreditutrymme, en väsentligt ökad risk för att betalaren eventuellt inte kan fullfölja sitt betalningsansvar.

3. I sådana fall ska betaltjänstleverantören på avtalat sätt informera betalaren om blockering av betalningsinstrumentet och om skälen till denna, om möjligt innan betalningsinstrumentet blockeras och senast direkt efter blockeringen, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av objektivet motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds i annan relevant unionsrätt eller nationell rätt.

4. Betaltjänstleverantören ska häva blockeringen av betalningsinstrumentet eller ersätta det med ett nytt betalningsinstrument så snart skälen till blockeringen inte längre föreligger.

5. En kontoförvaltande betaltjänstleverantör får neka en leverantör av kontoinformationstjänster eller en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto av objektivet motiverade och vederbörligen styrkta skäl rörande icke auktoriserad eller bedräglig tillgång till betalkontot av den leverantören av kontoinformationstjänster eller den leverantören av betalningsinitieringstjänster, inbegripet icke auktoriserad eller bedräglig initiering av en betalningstransaktion. I sådana fall ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören på avtalat sätt informera betalaren om att tillgången till betalkontot har nekats och om skälen till detta. Den informationen ska, om möjligt, ges till betalaren innan tillgång nekas och senast direkt därefter, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av objektivet motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds i annan relevant unionsrätt eller nationell rätt.

Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören ska medge tillgång till betalkontot när skälen för att neka tillgång inte längre föreligger.

6. I de fall som avses i punkt 5 ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören omedelbart rapportera om en incident som avser leverantören av kontoinformationstjänster eller leverantören av betalningsinitieringstjänster till den behöriga myndigheten. Informationen ska inbegripa relevanta uppgifter om fallet och skälen till att åtgärder vidtas. Den behöriga myndigheten ska bedöma fallet och vid behov vidta lämpliga åtgärder.

*Artikel 69***Betaltjänstanvändarens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument och personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter**

1. Betaltjänstanvändare som har rätt att använda ett betalningsinstrument ska

a) använda betalningsinstrumentet i enlighet med villkoren för utgivande och användning av betalningsinstrumentet, som måste vara objektiva, icke-diskriminerande och proportionella,

b) utan onödigt dröjsmål underrätta betaltjänstleverantören eller den enhet som den senare angett, så snart de erfar att betalningsinstrumentet förlorats, stulits, missbrukats eller använts utan auktorisation.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska betaltjänstanvändaren, så snart han eller hon mottagit ett betalningsinstrument, vidta alla rimliga åtgärder för att skydda sina personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.

*Artikel 70***Betaltjänstleverantörens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument**

1. Den betaltjänstleverantör som ger ut ett betalningsinstrument ska
 - a) förvisa sig om att specifika säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än den betaltjänstanvändare som har rätt att använda dem, utan att detta påverkar betaltjänstanvändarens skyldigheter enligt artikel 69,
 - b) avstå från att skicka betalningsinstrument som inte beställts utom då ett betalningsinstrument som betaltjänstanvändaren redan har ska ersättas,
 - c) se till att betaltjänstanvändare alltid har möjlighet att på lämpligt sätt lämna underrättelser enligt artikel 69.1 b eller att begära att en blockering av betalningsinstrumentet hävs enligt artikel 68.4. På begäran ska betaltjänstleverantören göra det möjligt för betaltjänstanvändaren att under 18 månader efter underrättelsen styrka att betaltjänstanvändaren har lämnat en sådan underrättelse,
 - d) ge betaltjänstanvändaren möjlighet att avgiftsfritt lämna en underrättelse i enlighet med artikel 69.1 b, och i alla händelser endast ta ut avgift för ersättningskostnader som direkt kan hänföras till betalningsinstrumentet,
 - e) förhindra varje användning av betalningsinstrumentet så snart den underrättelse som avses i artikel 69.1 b har lämnats.
2. Betaltjänstleverantören ska svara för den risk som det innebär att skicka betalningsinstrumentet eller därtill tillhörande personliga säkerhetsbehörighetuppgifter till betaltjänstanvändaren.

*Artikel 71***Underrättelse och rättelse i samband med icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner**

1. När betaltjänstanvändaren får kännedom om en icke auktoriserad eller felaktigt genomförd betalningstransaktion som ger upphov till en fordran, även sådan som följer av artikel 89, ska betaltjänstanvändaren endast få rättelse om betaltjänstanvändaren underrättar sin betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och senast 13 månader efter debiteringsdagen.

Tidsfristerna för underrättelse som fastställs i första stycket är inte tillämpliga då betaltjänstleverantören varken har lämnat information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med avdelning III.

2. Om en leverantör av betalningsinitieringstjänster är inblandad ska betaltjänstanvändaren få rättelse av den kon-
toförvaltande betaltjänstleverantören enligt punkt 1 i den här artikeln utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 73.2 och 89.1.

*Artikel 72***Bevis för autentisering och genomförande av betalningstransaktioner**

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören, om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion eller hävdar att betalningstransaktionen inte genomfördes på ett korrekt sätt, ska kunna styrka att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt, kontoförts och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i den tjänst som tillhandahålls av betaltjänstleverantören.

Om betalningstransaktionen initieras genom en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska bevisbördan ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster att inom ramen för sin behörighet visa att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den betalningstjänst som leverantören har ansvar för.

2. Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion ska användningen av ett betalningsinstrument som betaltjänstleverantören registrerat, inklusive leverantören av betalningsinitieringstjänster i förekommande fall, inte nödvändigtvis räcka som bevis för att betalaren auktoriserat betalningstransaktionen eller att betalaren handlat bedrägligt, eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 69. Betaltjänstleverantören, inklusive, i förekommande fall, leverantören av betalningsinitieringstjänster, ska lägga fram styrkande handlingar för att bevisa bedrägeri eller grov vårdslöshet från betaltjänstanvändarens sida.

Artikel 73

Betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Vid icke auktoriserade betalningstransaktioner ska medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 71, se till att betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betalar tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp till betalaren, och i alla händelser senast i slutet av följande bankdag, efter att ha noterat eller underrättats om transaktionen, utom när betalarens betaltjänstleverantör har rimlig anledning att misstänka bedrägeri och skriftligt meddelar denna anledning till den berörda nationella myndigheten. I tillämpliga fall ska betalarens betaltjänstleverantör återställa det debiterade betalkontot till den ställning som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Detta ska också säkerställa att valuteringsdagen för krediteringen av betalarens betalkonto inte infaller senare än den dag då beloppet hade debiterats.

2. Om betalningstransaktionen initieras av en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören omedelbart, och i alla händelser senast i slutet av följande bankdag, betala tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontot till den ställning som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den icke auktoriserade betalningstransaktionen ska den omedelbart ersätta den kontoförvaltande betaltjänstleverantören på betaltjänstleverantörens begäran för förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen till betalaren, inbegripet den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp. I enlighet med artikel 72.1 ska bevisbördan ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster att inom ramen för sin behörighet visa att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den betalningstjänst som leverantören har ansvar för.

3. Ytterligare ekonomisk ersättning kan fastställas i enlighet med den rätt som är tillämplig på det avtal som ingåtts mellan betalaren och betaltjänstleverantören eller, i tillämpliga fall, det avtal som ingåtts mellan betalaren och leverantören av betalningsinitieringstjänster.

Artikel 74

Betalarens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Med avvikelse från artikel 73 får betalaren åläggas att stå för sådana förluster vid alla icke auktoriserade betalningstransaktioner upp till 50 EUR som är en följd av att ett förlorat eller stulet betalningsinstrument använts för förluster eller att ett betalningsinstrument missbrukats.

Första stycket ska inte tillämpas om

- a) förlusten, stölden eller missbruket av ett betalningsinstrument inte kunde upptäckas av betalaren innan en betalning utfördes, med undantag för om betalaren handlat bedrägligt, eller
- b) förlusten orsakades av agerande eller brist på agerande av en betaltjänstleverantörs anställda, ombud, filialer eller enheter till vilka dennes verksamhet utkontrakterats.

Betalaren ska stå för samtliga förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner om betalaren ådrog sig dessa genom att handla bedrägligt eller genom att avsiktligt eller med grov vårdslöshet underlåta att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 69. I sådana fall ska det maximibelopp som avses i första stycket inte tillämpas.

Om betalaren varken har handlat bedrägligt eller avsiktligt underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 69, får medlemsstaterna begränsa det ansvar som avses i denna punkt, varvid särskild hänsyn ska tas till arten av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter och till de särskilda omständigheter under vilka betalningsinstrumentet förlorades, stals eller missbrukades.

2. Om betalarens betaltjänstleverantör inte kräver stark kundautentisering ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna förutom om betalaren har handlat bedrägligt. Om betalningsmottagaren eller betaltjänstleverantören inte godtar stark kundautentisering ska de återbetala den ekonomiska skada som vållats betalarens betaltjänstleverantör.

3. Efter underrättelse enligt artikel 69.1 b ska betalaren inte bära några ekonomiska konsekvenser av användningen av ett betalningsinstrument som förlorats, stulits eller missbrukats, såvida betalaren inte har handlat bedrägligt.

Om betaltjänstleverantören inte erbjuder ett lämpligt sätt att anmäla att ett betalningsinstrument förlorats, stulits eller missbrukats i enlighet med kraven i artikel 70.1 c ska betalaren inte ansvara för de ekonomiska konsekvenserna av betalningsinstrumentets användning, såvida betalaren inte har handlat bedrägligt.

Artikel 75

Betalningstransaktioner där transaktionsbeloppet inte är känt i förväg

1. Om en betalningstransaktion initieras av eller via betalningsmottagaren inom ramen för en kortbaserad betalningstransaktion och det exakta beloppet inte är känt vid tidpunkten då betalaren ger sitt godkännande till genomförandet av betalningstransaktionen kan betalarens betaltjänstleverantör endast spärra medel på betalarens betalkonto om betalaren har gett sitt godkännande till det exakta belopp som ska spärras.

2. Betalarens betaltjänstleverantör ska frigöra de spärrade medlen på betalarens betalkonto enligt punkt 1 utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalningstransaktionens exakta belopp och senast omedelbart efter mottagande av betalningsordern.

Artikel 76

Återbetalning av betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare

1. Medlemsstaterna ska se till att en betalare har rätt till återbetalning från betaltjänstleverantören av en redan genomförd auktoriserad betalningstransaktion, som var initierad av eller via en betalningsmottagare, om båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Vid auktorisationstillfället angavs inte betalningstransaktionens exakta belopp i auktorisationen.
- b) Betalningstransaktionens belopp översteg det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till tidigare utgiftsmönster, ramavtalets villkor och relevanta omständigheter.

På betaltjänstleverantörens begäran ska betalaren bära bevisbördan om att dessa villkor är uppfyllda.

Återbetalningen ska motsvara den genomförda betalningstransaktionens hela belopp. Valuteringsdagen för krediteringen av betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet hade debiterats.

Utan att det påverkar punkt 3 ska medlemsstaterna se till att betalaren, utöver den rätt som avses i denna punkt, för autogireringar enligt artikel 1 i förordning (EU) nr 260/2012 har en ovillkorlig rätt till återbetalning inom de tidsfrister som fastställs i artikel 77 i detta direktiv.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 b första stycket får betalaren dock inte åberopa valutaväxlingskursen som skäl om den referensväxelkurs som avtalats med betalarens betaltjänstleverantör i enlighet med artiklarna 45.1 d och 52.3 b tillämpades.
3. I ramavtalet mellan betalaren och betaltjänstleverantören får det avtalas att betalaren inte har rätt till återbetalning när
 - a) betalaren direkt till betaltjänstleverantören har godkänt att betalningstransaktionen genomförs, och
 - b) i förekommande fall, att betaltjänstleverantören eller betalningsmottagaren på avtalat sätt tillhandahållit betalaren information om den framtida betalningstransaktionen eller gjort denna information tillgänglig för betalaren minst fyra veckor före den sista betalningsdagen.
4. För autogireringar i andra valutor än euro får medlemsstaterna kräva att deras betaltjänstleverantörer erbjuder mer gynnsamma återbetalningsvillkor i enlighet med sina autogireringssystem, förutsatt att de är mer fördelaktiga för betalaren.

Artikel 77

Begäran om återbetalning för betalningstransaktioner initierade av eller via en betalningsmottagare

1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren under åtta veckor från den dag då medlen debiterades kan begära en återbetalning enligt artikel 76 av en auktoriserad betalningstransaktion initierad av eller via en betalningsmottagare.
2. Inom tio bankdagar från mottagandet av begäran om återbetalning ska betaltjänstleverantören antingen återbetala hela betalningstransaktionens belopp eller underrätta betalaren om skälen för att återbetalningen vägrades och ange till vilka organ betalaren kan hänskjuta ärendet i enlighet med artiklarna 99–102, om betalaren inte godtar de angivna skälen.

Betaltjänstleverantörens rätt enligt första stycket i denna punkt att vägra återbetalning ska inte tillämpas i det fall som avses i artikel 76.1 fjärde stycket.

KAPITEL 3

Genomförande av betalningstransaktioner

Avsnitt 1

Betalningsorder och belopp som ska överföras

Artikel 78

Mottagande av betalningsorder

1. Medlemsstaterna ska se till att mottagandetidpunkten är då betalarens betaltjänstleverantör tar emot betalningsordern.

Betalarens konto får inte debiteras innan betalningsordern har tagits emot. Om mottagandetidpunkten inte är en bankdag för betalarens betaltjänstleverantör ska betalningsordern anses ha mottagits under den följande bankdagen. Betaltjänstleverantören får fastställa en bryttidpunkt nära bankdagens slut efter vilken alla betalningsorder som tas emot ska anses ha mottagits under den följande bankdagen.

2. Om den betaltjänstanvändare som initierar en betalningsorder avtalar med betaltjänstleverantören att genomförandet av betalningsordern ska inledas en viss dag, vid slutet av en viss period eller den dag då betalaren har ställt medel till betaltjänstleverantörens förfogande, ska mottagandetidpunkten med avseende på artikel 83 anses vara den avtalade dagen. Om den avtalade dagen inte är en bankdag för betaltjänstleverantören ska betalningsordern anses ha mottagits under den följande bankdagen.

*Artikel 79***Vägran att genomföra betalningsorder**

1. Om betaltjänstleverantören vägrar att genomföra en betalningsorder eller initiera en betalningstransaktion, ska vägran och om möjligt skälen till vägran samt förfarandet för att korrigera eventuella sakfel som lett till vägran meddelas betaltjänstanvändaren, om inte detta är förbjudet enligt annan relevant unionsrätt eller nationell rätt.

Betaltjänstleverantören ska lämna underrättelsen eller göra den tillgänglig på avtalat sätt snarast möjligt och i alla händelser inom de tidsfrister som anges i enligt artikel 83.

Ramavtalet får innehålla ett villkor som innebär att betaltjänstleverantören får ta ut en rimlig avgift för denna vägran om vägran är objektivt motiverad.

2. När alla villkor i betalarens ramavtal är uppfyllda, får betalarens kontoförvaltande betaltjänstleverantör inte vägra att genomföra en auktoriserad betalningsorder, oberoende av om betalningsordern initieras av en betalare, inbegripet genom en leverantör av betalningsinitieringstjänster på betalarens vägnar eller av eller via en betalningsmottagare, om inte detta är förbjudet enligt annan relevant unionsrätt eller nationell rätt.

3. Vid tillämpningen av artiklarna 83 och 89 ska en betalningsorder inte anses ha tagits emot, om dess genomförande har vägrats.

*Artikel 80***Betalningsorderns oåterkallelighet**

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstanvändaren inte får återkalla en betalningsorder efter det att den har den mottagits av betalarens betaltjänstleverantör, om inte annat anges i denna artikel.

2. När betalningstransaktionen initieras av en leverantör av betalningsinitieringstjänster eller av eller genom betalningsmottagaren ska betalaren inte återkalla betalningsordern efter att ha gett sitt godkännande till leverantören av betalningsinitieringstjänster att initiera betalningstransaktionen eller efter att till betalningsmottagaren ha gett sitt godkännande till att betalningstransaktionen genomförs.

3. Vid en autogirering och utan att det påverkar återbetalningsrätten får betalaren emellertid återkalla betalningsordern senast i slutet av den bankdag som föregår den dag som avtalats för debitering av medlen.

4. I det fall som avses i artikel 78.2 får betaltjänstanvändaren återkalla en betalningsorder senast i slutet av den bankdag som föregår den avtalade dagen.

5. Vid utgången av de tidsfrister som anges i punkterna 1–4 får betalningsordern återkallas endast om detta har avtalats av betaltjänstanvändaren och de berörda betaltjänstleverantörerna. I de fall som avses i punkterna 2 och 3 krävs även betalningsmottagarens godkännande. Om så har avtalats i ramavtalet får den berörda betaltjänstleverantören ta ut en avgift för återkallande.

*Artikel 81***Överförda belopp och mottagna belopp**

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör(er), betalningsmottagarens betaltjänstleverantör(er) och betaltjänstleverantörernas eventuella mellanhänder överför betalningstransaktionens hela belopp och avstår från att dra av avgifter från det överförda beloppet.

2. Betalningsmottagaren får dock avtala med sin betaltjänstleverantör att betaltjänstleverantören får dra av sina avgifter från det överförda beloppet innan det krediteras betalningsmottagaren. Hela betalningstransaktionens belopp och avgifterna ska i så fall redovisas separat in den information som lämnas till betalningsmottagaren.

3. Om andra avgifter än dem som avses i punkt 2 dras av från det överförda beloppet, ska betalarens betaltjänstleverantör se till att betalningsmottagaren erhåller hela beloppet med avseende på den betalningstransaktion som betalaren initierat. När betalningstransaktionen initieras av eller genom betalningsmottagaren, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör se till att betalningsmottagaren mottar betalningstransaktionens hela belopp.

Avsnitt 2

Genomförandetid och valuteringsdag

Artikel 82

Tillämpningsområde

1. Detta avsnitt är tillämpligt på
 - a) betalningstransaktioner i euro,
 - b) nationella betalningstransaktioner i valutan i medlemsstaten utanför euroområdet,
 - c) betalningstransaktioner som inbegriper endast en valutakonvertering mellan euro och valutan i en medlemsstat utanför euroområdet, förutsatt att den nödvändiga valutakonverteringen genomförs i den berörda medlemsstaten utanför euroområdet och i fråga om gränsöverskridande betalningstransaktioner att den gränsöverskridande transaktionen sker i euro.
2. Med undantag av artikel 87, som parterna inte disponerar över är detta avsnitt tillämpligt på betalningstransaktioner som inte anges i punkt 1, om inte annat avtalats mellan betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören. Om betaltjänstanvändaren avtalar med betaltjänstleverantören om en längre period än den som fastställs i artikel 83 får emellertid en sådan period för betalningstransaktioner inom unionen inte överstiga fyra bankdagar efter mottagandetidpunkten enligt artikel 78.

Artikel 83

Betalningstransaktioner till ett betalkonto

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör ser till att betalningstransaktionens belopp, efter mottagandetidpunkten enligt artikel 78, krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto vid slutet av följande bankdag. Vid betalningstransaktioner som initierats på papper får dock den tidsfristen förlängas med ytterligare en bankdag.
2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör valuterar och gör tillgänglig betalningstransaktionens belopp på betalningsmottagarens betalkonto efter det att betaltjänstleverantören har mottagit medlen i enlighet med artikel 87.
3. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör till betalarens betaltjänstleverantör överför en betalningsorder som initierats av eller via betalningsmottagaren inom de tidsfrister som betalningsmottagaren och dennes betaltjänstleverantör avtalat om, så att för autogiro en avveckling kan ske på den överenskomna förfallodagen.

Artikel 84

Om betalningsmottagaren saknar betalkonto hos betaltjänstleverantören

När betalningsmottagaren inte har något betalkonto hos betaltjänstleverantören, ska den betaltjänstleverantör som tar emot medlen göra dem tillgängliga för betalningsmottagaren inom den tidsfrist som anges i artikel 83.

*Artikel 85***Kontantsättningar på ett betalkonto**

Om en konsument sätter in kontanter på ett betalkonto hos betaltjänstleverantören i detta betalkontos valuta, ska betaltjänstleverantören sörja för att beloppet görs tillgängligt och valutas omedelbart efter mottagandet av medlen. Om betaltjänstanvändaren inte är en konsument, ska beloppet göras tillgängligt och valutas senast den bankdag som följer på dagen för mottagandet av medlen.

*Artikel 86***Nationella betalningstransaktioner**

För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna föreskriva kortare maximitider för genomförandet än enligt detta avsnitt.

*Artikel 87***Valuteringsdag och tillgängliga medel**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens konto senast är den bankdag då betalningstransaktionens belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto.
2. Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska säkerställa att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter det att detta belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto, när det hos betalningsmottagarens betaltjänstleverantör

a) inte sker någon valutakonvertering, eller

b) det sker valutakonvertering mellan euron och en medlemsstats valuta eller mellan två medlemsstaters valuta.

Den skyldighet som fastställs i denna punkt ska även gälla betalningar inom en och samma betaltjänstleverantör.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för debitering av betalarens betalkonto infaller tidigast vid tidpunkten när betalningstransaktionens belopp debiteras detta betalkonto.

A v s n i t t 3**A n s v a r***Artikel 88***Felaktiga unika identifikationskoder**

1. Om en betalningsorder genomförs med hjälp av en unik identifikationskod, ska betalningsordern anses ha genomförts korrekt vad avser den betalningsmottagare som angetts i den unika identifikationskoden.
2. Om den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig, ska betaltjänstleverantören inte vara ansvarig enligt artikel 89 för att betalningstransaktionen inte genomförts eller för brister i dess genomförande.
3. Betalarens betaltjänstleverantör ska dock vidta rimliga åtgärder för att återvinna de medel som betalningstransaktionen avsåg. Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska medverka i dessa ansträngningar, även genom att meddela betalarens betaltjänstleverantör all information som är relevant för återfående av medlen.

Om det inte är möjligt att återfå medlen enligt första stycket ska betalarens betaltjänstleverantör på skriftlig begäran lämna all information som finns tillgänglig för betalarens betaltjänstleverantör och är relevant för betalaren när denne vill inleda ett rättsligt förfarande för att återvinna medlen.

4. Om så har avtalats i ramavtalet får betaltjänstleverantören av betaltjänstanvändaren ta ut en avgift för återvinningen.

5. Om en betaltjänstanvändare lämnar information utöver den som specificeras i artiklarna 45.1 a eller 52.2 b, ska betaltjänstleverantören endast vara ansvarig för genomförandet av betalningstransaktioner i enlighet med den unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren har angivit.

Artikel 89

Betaltjänstleverantörens ansvar för betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent

1. Om betalaren har initierat en betalningsorder, ska betaltjänstleverantören, utan att detta påverkar tillämpningen av artiklarna 71, 88.2 och 88.3 samt 93, inför betalaren vara ansvarig för att betalningstransaktionen genomförs korrekt, såvida denne inte för betalaren och i förekommande fall betalningsmottagarens betaltjänstleverantör kan styrka att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp i enlighet med artikel 83.1. I så fall ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör vara ansvarig inför betalningsmottagaren för att betalningstransaktionen genomförs korrekt.

Om betalarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt det första stycket ska denne utan onödigt dröjsmål återbetala beloppet av den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionen till betalaren och i förekommande fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Krediteringens valuteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet debiterades.

Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt det första stycket ska denne omedelbart ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande och i förekommande fall kreditera betalningsmottagarens betalkonto med motsvarande belopp.

Krediteringens valuteringsdag för betalningsmottagarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats om transaktionen hade genomförts korrekt, i enlighet med artikel 87.

När en betalningstransaktion genomförs för sent ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, på begäran av betalarens betaltjänstleverantör som agerar på betalarens vägnar, se till att krediteringens valuteringsdag för betalningsmottagarens konto inte infaller senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats om betalningstransaktionen hade genomförts korrekt.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsordern har initierats av betalaren, ska betalarens betaltjänstleverantör oavsett ansvar enligt denna punkt på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och underrätta betalaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalaren.

2. När en betalningsorder har initierats av eller via betalningsmottagaren, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 71, 88.2 och 88.3 samt 93, inför betalningsmottagaren vara ansvarig för att betalningsordern överförs korrekt till betalarens betaltjänstleverantör i enlighet med artikel 83.3. När betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne omedelbart på nytt överföra den berörda betalningsordern till betalarens betaltjänstleverantör.

Om en betalningsorder överförs sent får beloppet inte valutas på betalningsmottagarens betalkonto senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats om överföringen hade genomförts korrekt.

Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska dessutom, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 71, 88.2 och 88.3 samt 93, inför betalningsmottagaren vara ansvarig för hanteringen av betalningstransaktionen i enlighet med sina skyldigheter enligt artikel 87. När betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne se till att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter det att detta belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto. Beloppet får inte valutas på betalningsmottagarens betalkonto senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats om transaktionen hade genomförts korrekt.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör inte är ansvarig enligt det första och det andra stycket, ska betalarens betaltjänstleverantör vara ansvarig inför betalaren. Om betalarens betaltjänstleverantör är ansvarig, ska denne på lämpligt sätt och utan onödigt dröjsmål återbetala den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionens belopp till betalaren och återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Krediteringens valuteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet debiterats.

Skyldigheten i fjärde stycket ska inte tillämpas på betalarens betaltjänstleverantör när betalarens betaltjänstleverantör visar att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp, även om det endast förekom en försening vid utförandet av betalningen. I sådant fall ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör valuera beloppet på betalningsmottagarens betalkonto senast den dag då beloppet skulle ha valuterats om transaktionen hade genomförts korrekt.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsordern initierats av eller via betalningsmottagaren, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, oavsett ansvar enligt denna punkt, på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och meddela betalningsmottagaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalningsmottagaren.

3. Betaltjänstleverantörerna ska dessutom inför sina respektive betaltjänstanvändare stå för eventuella avgifter som de förorsakat och för eventuell ränta som betaltjänstanvändaren ska erlagga till följd av att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent.

Artikel 90

Ansvar vid betalningsinitieringstjänster för uteblivet genomförande, bristfälligt genomförande eller försenat genomförande av betalningstransaktioner

1. När en betalningstransaktion initieras av betalaren via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska den konförförvaltande betaltjänstleverantören, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 71, 88.2 och 88.3, betala tillbaka beloppet för den icke genomförda eller bristfälligt genomförda betalningstransaktionen till betalaren och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Bevisbördan ska ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster att visa att betalningsordern mottogs av betalarens konförförvaltande betaltjänstleverantör i enlighet med artikel 78 samt – inom ramen för sin behörighet – att betalningstransaktionen autentiserats, registrerats korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda transaktionen.

2. Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda betalningstransaktionen ska den omedelbart ersätta den konförförvaltande betaltjänstleverantören på dess begäran för alla förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen till betalaren.

Artikel 91

Ytterligare ekonomisk ersättning

För det avtal som ingåtts mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör får all ekonomisk ersättning utöver ersättning enligt detta avsnitt fastställas i enlighet med tillämplig lag.

Artikel 92

Rätt till återkrav

1. Om en betaltjänstleverantörs ansvar enligt artiklarna 73 och 89 kan hänföras till en annan betaltjänstleverantör eller till en mellanhand ska denna betaltjänstleverantör eller mellanhand ersätta den första betaltjänstleverantören för förluster eller betalda belopp enligt artiklarna 73 och 89. Detta ska omfatta ersättning om någon av betaltjänstleverantörerna underlåter att använda sträng kundautentisering.

2. Ytterligare ekonomisk ersättning får fastställas i enlighet med avtal mellan betaltjänstleverantörer och/eller mellan-händer samt enligt den rätt som är tillämplig på detta avtal.

Artikel 93

Extraordinära och oförutsägbara omständigheter

Inget ansvar ska uppkomma enligt kapitlen 2 eller 3 i fall av extraordinära och oförutsägbara omständigheter som den part som åberopar dessa omständigheter inte kan påverka och vars konsekvenser trots alla ansträngningar hade varit omöjliga att avvärja eller då en betaltjänstleverantör är bunden av andra rättsliga krav enligt unionsrätten eller nationell rätt.

KAPITEL 4

Dataskydd

Artikel 94

Dataskydd

1. Medlemsstaterna ska tillåta att betalningssystem och betaltjänstleverantörer behandlar personuppgifter när det är nödvändigt för att säkerställa förebyggande, undersökning och avslöjande av betalningsbedrägerier. Tillhandahållande av information till enskilda personer om behandlingen av personuppgifter och behandlingen av sådana personuppgifter och all annan behandling av personuppgifter enligt detta direktiv ska följa direktiv 95/46/EG, de nationella regler genom vilka direktiv 95/46/EG införlivas och förordning (EG) nr 45/2001.

2. Betaltjänstleverantörer ska endast ha tillgång till, behandla och bevara sådana personuppgifter som är nödvändiga för tillhandahållande av betaltjänsterna, med uttryckligt medgivande från betaltjänstanvändaren.

KAPITEL 5

Operativa risker, säkerhetsrisker och autentisering

Artikel 95

Hantering av operativa risker och säkerhetsrisker

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna inrättar en ram med lämpliga begränsningsåtgärder och kontrollmekanismer för att hantera operativa risker och säkerhetsrisker, med anknytning till de betaltjänster som de tillhandahåller. Som en del av denna ram ska betaltjänstleverantörerna fastställa och upprätthålla effektiva incidenthanteringsförfaranden, inbegripet för upptäckt och klassificering av allvarliga operativa incidenter och säkerhetsincidenter.

2. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna till den behöriga myndigheten årligen, eller enligt kortare intervall som fastställs av den behöriga myndigheten, lämnar en uppdaterad och övergripande bedömning av operativa risker och säkerhetsrisker hos de betaltjänster som de tillhandahåller och om lämpligheten av de begränsningsåtgärder och kontrollmekanismer som genomförs för att hantera dessa risker.

3. Senast den 13 juli 2017 ska EBA i nära samarbete med ECB och efter att ha hört alla berörda aktörer, inklusive de inom betaltjänstmarknaden, så att alla berörda intressegrupper beaktas, utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för inrättande, genomförande och övervakning av säkerhetsåtgärderna, inbegripet certifieringsförfaranden om så är relevant.

EBA ska i nära samarbete med ECB se över de riktlinjer som avses i första stycket regelbundet, och i alla händelser minst vartannat år.

4. Med beaktande av de erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 3 ska EBA, i förekommande fall på begäran av kommissionen, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för kriterier och villkor för inrättande och övervakning av säkerhetsåtgärderna.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska på området operativa risker och säkerhetsrisker med anknytning till betaltjänster främja samarbete, inklusive informationsutbyte, mellan de behöriga myndigheterna och ECB och, om så är relevant, med Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet.

Artikel 96

Incidentrapportering

1. Vid allvarliga operativa eller säkerhetsincidenter, ska betaltjänstleverantörerna utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat.

Om incidenten påverkar eller kan påverka betaltjänstanvändarnas ekonomiska intressen ska betaltjänstleverantören utan onödigt dröjsmål informera betaltjänstanvändarna om incidenten och om alla tillgängliga åtgärder de kan vidta för att begränsa incidentens negativa effekter.

2. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska, efter att ha mottagit underrättelsen som avses i punkt 1, utan onödigt dröjsmål låta EBA och ECB ta del av relevanta uppgifter om incidenten. Den behöriga myndigheten ska, efter att ha bedömt incidentens relevans för berörda myndigheter i den medlemsstaten, informera dem i enlighet med detta.

EBA och ECB ska, i samarbete med den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten, bedöma incidentens relevans för andra berörda unionsmyndigheter och nationella myndigheter och informera dem i enlighet med detta. ECB ska underrätta medlemmarna i Europeiska centralbankssystemet om frågor som är relevanta för betalningssystemet.

På grundval av den underrättelsen ska de behöriga myndigheterna i förekommande fall vidta alla nödvändiga åtgärder för att skydda det finansiella systemets omedelbara säkerhet.

3. Senast den 13 januari 2018 ska EBA i nära samarbete med ECB och efter att ha hört alla berörda aktörer, inklusive de inom betaltjänstmarknaden, så att alla berörda intressegrupper beaktas, utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för var och en av följande:

- a) Betaltjänstleverantörer om klassificeringen av allvarliga incidenter enligt punkt 1 och om innehållet, formatet, inklusive standardiserade underrättelsemallar, och förfarandena för att anmäla sådana incidenter,
- b) Behöriga myndigheter om kriterierna för att bedöma incidentens relevans och vilka uppgifter i incidentrapporterna som de andra inhemska myndigheterna ska få ta del av.

4. EBA ska i, nära samarbete med ECB, regelbundet men i vart fall minst vartannat år se över riktlinjerna enligt punkt 3.

5. Vid utfärdandet och översynen av riktlinjerna enligt punkt 3 ska EBA beakta de standarder och/eller specifikationer som Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet tagit fram och offentliggjort för sektorer som bedriver annan verksamhet än tillhandahållande av betaltjänster.

6. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna åtminstone en gång per år tillhandahåller de behöriga myndigheterna statistiska uppgifter om bedrägerier i samband med olika betalningsmedel. Dessa behöriga myndigheter ska tillhandahålla EBA och ECB sådana uppgifter i aggregerad form.

*Artikel 97***Autentisering**

1. Medlemsstaterna ska sörja för att betaltjänstleverantörerna tillämpar sträng kundautentisering när betalaren
 - a) loggar in på sitt konto online,
 - b) initierar en elektronisk betalningstransaktion,
 - c) genomför någon åtgärd, på distans, som kan innebära en risk för betalningsbedrägeri eller andra missbruk.
2. När det gäller initieringen av elektroniska betalningstransaktioner som avses i punkt 1 b ska medlemsstaterna säkerställa att betaltjänstleverantörerna, för elektroniska betalningstransaktion på distans, tillämpar sträng kundautentisering som ska omfatta inslag som på ett dynamiskt sätt kopplar transaktionen till ett specifikt belopp och en specifik betalningsmottagare.
3. När det gäller punkt 1 ska medlemsstaterna sörja för att betaltjänstleverantörerna har tillräckliga säkerhetskrav för att skydda konfidentialitet och integritet när det gäller betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.
4. Punkterna 2 och 3 ska även tillämpas när betalningar initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Punkterna 1 och 3 ska även tillämpas när informationen begärs via en leverantör av kontoinformationstjänster.
5. Medlemsstaterna ska se till att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören gör det möjligt för leverantören av betalningsinitieringstjänster och leverantören av kontoinformationstjänster att förlita sig på de autentiseringsförfaranden som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren i enlighet med punkterna 1 och 3 samt, när leverantören av betalningsinitieringstjänster deltar, i enlighet med punkterna 1, 2 och 3.

*Artikel 98***Tekniska standarder för tillsyn för autentisering och kommunikation**

1. EBA ska, i nära samarbete med ECB och efter att ha hört alla berörda aktörer, inklusive de inom betaltjänstmarknaden, så att alla berörda intressegrupper beaktas, utarbeta ett förslag till tekniska standarder för tillsyn som riktar sig till betaltjänstleverantörer enligt artikel 1.1 i detta direktiv i överensstämmelse med artikel 10 i förordning (EU) nr 1093/2010 och som innehåller
 - a) kraven för den stränga kundautentiseringen som avses i artiklarna 97.1 och 97.2,
 - b) undantagen från tillämpningen av artikel 97.1, 97.2 och 97.3 som grundas på de kriterier som fastställs i punkt 3 i den här artikeln,
 - c) de krav som säkerhetsåtgärderna måste uppfylla i enlighet med artikel 97.3 i syfte att skydda konfidentialiteten och integriteten när det gäller betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter,
 - d) kraven på gemensamma och säkra öppna kommunikationsstandarder i identifierings-, autentiserings-, underrättelse- och informationssyfte samt för genomförande av säkerhetsåtgärder mellan kontoförvaltande betaltjänstleverantörer, leverantörer av betalningsinitieringstjänster, leverantörer av kontoinformationstjänster, betalare, betalningsmottagare och andra tillhandahållare av betaltjänster.
2. Förslaget till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 1 ska utarbetas av EBA i överensstämmelse i syfte att
 - a) säkerställa en lämplig säkerhetsnivå för betaltjänstanvändare och tillhandahållare av betaltjänster genom antagande av effektiva och riskbaserade krav,

- b) säkerställa säkerhet för betaltjänstanvändares medel och personuppgifter,
- c) säkerställa och upprätthålla rättvis konkurrens mellan alla betaltjänstleverantörer,
- d) säkerställa neutralitet beträffande teknik och affärsmodeller,
- e) möjliggöra utveckling av användarvänliga, lättillgängliga och innovativa betalningsmedel.

3. De undantag som avses i punkt 1 b ska bygga på följande kriterier:

- a) Den risk som är förenad med den tillhandahållna tjänsten.
- b) Transaktionens belopp och/eller om den upprepas.
- c) Det betalningssätt som används för att genomföra transaktionen.

4. EBA ska överlämna det förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 1 till kommissionen senast den 13 januari 2017.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta dessa tekniska standarder för tillsyn i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. I enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska EBA se över och vid behov regelbundet uppdatera de tekniska standarderna för tillsyn i syfte att bland annat ta hänsyn till innovation och teknisk utveckling.

KAPITEL 6

Förfaranden för alternativ tvistlösning

Avsnitt 1

Klagomålsförfaranden

Artikel 99

Klagomål

1. Medlemsstaterna ska se till att det inrättas förfaranden för att göra det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter, däribland konsumentorganisationer, att till de behöriga myndigheterna anmäla klagomål som rör betaltjänstleverantörers påstådda överträdelser av detta direktiv.

2. I lämpliga fall och utan påverkan på rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med nationell processrätt, ska klaganden i svaret från de behöriga myndigheterna informeras om de förfaranden för alternativ tvistlösning som fastställs i enlighet med artikel 102.

Artikel 100

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt. De behöriga myndigheterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att så sker.

De ska vara antingen

- a) behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010, eller

- b) organ som erkänts enligt nationell rätt eller av offentliga myndigheter som enligt nationell rätt uttryckligen har bemyndigats för detta ändamål.

De får inte vara betaltjänstleverantörer, med undantag för nationella centralbanker.

2. De myndigheter som avses i punkt 1 ska ha alla befogenheter och resurser som krävs för att fullgöra sina uppdrag. När mer än en behörig myndighet bemyndigas att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt ska medlemsstaterna se till att de myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan fullgöra sina respektive uppdrag effektivt.

3. De behöriga myndigheterna ska utöva sina befogenheter i enlighet med nationell rätt antingen

a) direkt inom ramen för sina egna befogenheter eller under tillsyn av de rättsliga myndigheterna, eller

b) genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta det beslut som krävs, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande, om ansökan om att fatta det nödvändiga beslutet avslås.

4. Vid överträdelse eller misstanke om överträdelse av bestämmelser i nationell rätt som införlivar avdelningarna III och IV, ska de behöriga myndigheterna enligt punkt 1 i denna artikel vara de behöriga myndigheterna i betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat, utom för ombud och filialer vars verksamhet bedrivs enligt etableringsrätten, då de ska vara värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

5. Så snart som möjligt och under alla omständigheter senast den 13 januari 2018 ska medlemsstaterna meddela kommissionen vilka behöriga myndigheter som har utsetts enligt punkt 1. De ska informera kommissionen om eventuell uppdelning av dessa myndigheters uppdrag. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla eventuella senare förändringar av utsedda myndigheter och av deras befogenheter.

6. EBA ska, efter samråd med ECB, utfärda riktlinjer för behöriga myndigheter i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om vilka klagomålsförfaranden som ska övervägas för att säkerställa efterlevnaden av punkt 1 i den här artikeln. Riktlinjerna ska utfärdas senast den 13 januari 2018 och ska uppdateras regelbundet när så krävs.

Avsnitt 2

Förfaranden för alternativ tvistlösning och sanktioner

Artikel 101

Tvistlösning

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inför och tillämpar lämpliga och effektiva förfaranden för hantering av klagomål för att reglera betaltjänstanvändares klagomål som gäller de rättigheter och skyldigheter som fastställs i avdelningarna III och IV i detta direktiv, och ska kontrollera deras åtgärder i detta avseende.

Dessa förfaranden ska tillämpas i alla medlemsstater där betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänsterna och ska vara tillgängliga på ett språk som är officiellt språk i den berörda medlemsstaten eller på ett annat språk som betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren kommit överens om.

2. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantörer gör allt för att på papper eller något annat varaktigt medium som betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren kommit överens om besvara betaltjänstanvändares klagomål. I ett sådant svar ska varje punkt i klagomålet besvaras, i rimlig tid och senast inom 15 bankdagar efter det att klagomålet mottagits. Under särskilda omständigheter som betaltjänstleverantören inte kan påverka och svaret inte kan lämnas inom 15 bankdagar, ska denne skicka ett preliminärt svar, med klart angivna skäl till förseningen av svaret på klagomålet och med angivande av när betaltjänstanvändaren ska få det definitiva svaret. Inte under några omständigheter får tidsfristen för mottagande av det slutliga svaret överskrida 35 bankdagar.

Medlemsstaterna får införa eller behålla regler för tvistlösningsförfaranden som är mer fördelaktiga för betaltjänstanvändaren än det som avses i första stycket. När de gör det ska dessa regler tillämpas.

3. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om minst ett alternativt tvistlösningsorgan som är behörigt att behandla tvister som gäller de rättigheter och skyldigheter som fastställs i avdelningarna III och IV.

4. Informationen enligt punkt 3 ska vara tydlig, begriplig och lätt tillgänglig på betaltjänstleverantörens webbplats, om sådan finns, vid filialen och i de allmänna villkoren för avtal mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Det ska anges var ytterligare information kan inhämtas om det berörda alternativa tvistlösningsorganet och villkoren för att anlita ett sådant organ.

Artikel 102

Förfaranden för alternativ tvistlösning

1. Medlemsstaterna ska se till att det i enlighet med relevant nationell rätt och unionsrätten i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ införs lämpliga, oberoende, opartiska, öppna och effektiva förfaranden för alternativ tvistlösning för att avgöra tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer om rättigheter och skyldigheter enligt avdelningarna III och IV i det här direktivet, varvid befintliga behöriga organ ska utnyttjas när så är lämpligt. Medlemsstaterna ska se till att förfaranden för alternativ tvistlösning är tillämpliga på betaltjänstleverantörer och att de även omfattar utsedda ombuds verksamhet.

2. Medlemsstaterna ska kräva att de organ som avses i punkt 1 i denna artikel samarbetar effektivt för att lösa gränsöverskridande tvister om de rättigheter och skyldigheter som gäller enligt avdelningarna III och IV.

Artikel 103

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelser av nationell rätt som införlivar detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska tillåta att deras behöriga myndigheter offentliggör administrativa sanktioner som påförs för överträdelser av de bestämmelser som antas för införlivande av detta direktiv, om inte offentliggörandet allvarligt äventyrar de finansiella marknaderna eller åsamkar de berörda parterna oproportionell skada.

AVDELNING V

DELEGERADE AKTER OCH TEKNISKA STANDARDER FÖR TILLSYN

Artikel 104

Delegerade akter

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 105 med avseende på:

- a) I artikel 4.36 anpassning av hänvisningen till rekommendation 2003/361/EG, om den rekommendationen ändras.
- b) Ändring av beloppen i artiklarna 32.1 och 74.1 av hänsyn till inflation.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (direktivet om alternativ tvistlösning) (EUT L 165, 18.6.2013, s. 63).

*Artikel 105***Utövande av delegeringen**

1. Befogenhet att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 104 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 12 januari 2016.
3. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 104 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 104 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period kan förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 106***Skyldighet att informera konsumenterna om deras rättigheter**

1. Senast den 13 januari 2018 ska kommissionen utarbeta en användarvänlig elektronisk broschyr, som på ett tydligt och lättbegripligt sätt redogör för konsumenternas rättigheter enligt detta direktiv och annan unionsrätt på närliggande områden.
2. Kommissionens ska informera medlemsstaterna, europeiska betaltjänstleverantörers sammanslutningar och europeiska konsumentorganisationer om offentliggörandet av den broschyr som avses i punkt 1.

Kommissionen, EBA och de behöriga myndigheterna ska var för sig säkerställa att broschyren gör åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på deras webbplatser.

3. Betaltjänstleverantörer ska se till att broschyren görs åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på deras webbplats, om de har någon sådan, och i pappersform vid deras filialer, hos deras ombud och vid de enheter till vilka deras verksamhet har utkontrakterats.
4. Betaltjänstleverantörer får inte ta ut någon avgift av sina kunder för den information som enligt denna artikel görs åtkomlig.
5. När det gäller personer med funktionsnedsättning ska bestämmelserna i denna artikel tillämpas med användning av alternativa medel, som medger att informationen görs åtkomlig i ett tillgängligt format.

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 107***Fullständig harmonisering**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 2, 8.3, 32, 38.2, 42.2, 55.6, 57.3, 58.3, 61.2, 61.3, 62.5, 63.2, 63.3, artikel 74.1 andra stycket och artikel 86 får medlemsstaterna i den mån detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i direktivet.

2. Om en medlemsstat utnyttjar någon av de möjligheter som avses i punkt 1, ska den informera kommissionen om detta och om alla följande ändringar. Kommissionen ska offentliggöra informationen på en webbplats eller på annat sätt som ger lätt åtkomst.

3. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inte avviker från bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv till nackdel för betaltjänstanvändarna, om inte detta uttryckligen föreskrivs i direktivet.

Betaltjänstleverantörer får dock besluta att ge betaltjänstanvändare förmånligare villkor.

Artikel 108

Översynsklausul

Senast den 13 januari 2021 ska kommissionen till Europaparlamentet, rådet, ECB och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén överlämna en rapport om dess tillämpning och effekter, särskilt om

- a) lämplighet och effekter när det gäller avgiftsreglerna enligt artiklarna 62.3, 62.4 och 62.5,
- b) tillämpningen av artikel 2.3 och 2.4 inbegripet en bedömning av huruvida avdelningarna III och IV när det är tekniskt möjligt kan tillämpas i sin helhet på de betalningstransaktioner som avses i dessa punkter,
- c) tillträdet till betalningssystemen, särskilt vad gäller graden av konkurrens,
- d) lämpligheten och effekten av trösklarna för de betalningstransaktioner som avses i artikel 3 l,
- e) lämpligheten och effekten av trösklarna för de undantag som avses i artikel 32.1 a,
- f) huruvida det, med tanke på utvecklingen, skulle vara önskvärt att, som ett komplement till bestämmelserna i artikel 75 om betalningstransaktioner där beloppet inte är känt i förväg och medlen är spärrade, införa maxgränser för de belopp som ska spärras på betalarens betalkonto i sådana situationer.

Om så krävs ska kommissionen överlämna ett lagstiftningsförslag tillsammans med sin rapport.

Artikel 109

Övergångsbestämmelse

1. Betalningsinstitut som har inlett verksamhet i enlighet med den nationella rätt som införlivar direktiv 2007/64/EG senast den 13 januari 2018 ska medlemsstaterna tillåta att till och med den 13 juli 2018 fortsätta bedriva denna verksamhet i enlighet med kraven i direktiv 2007/64/EG, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 5 i det här direktivet eller iakttä de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i direktivet.

Medlemsstaterna ska kräva att dessa betalningsinstitut lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den 13 juli 2018 ska kunna bedöma om dessa betalningsinstitut uppfyller kraven i avdelning II, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

Betalningsinstitut som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II ska beviljas auktorisation och föras in i de register som avses i artiklarna 14 och 15. Om dessa betalningsinstitut inte uppfyller kraven enligt avdelning II senast den 13 juli 2018, ska de förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 37.

2. Medlemsstaterna får besluta att betalningsinstitut som avses i punkt 1 i denna artikel automatiskt ska beviljas auktorisation och föras in i de register som avses i artiklarna 14 och 15 om de behöriga myndigheterna redan har bevis för att kraven enligt i artiklarna 5 och 11 är uppfyllda. De behöriga myndigheterna ska informera de berörda betalningsinstituten innan de beviljas auktorisation.

3. Denna punkt är tillämplig på fysiska eller juridiska personer som omfattas av artikel 26 i direktiv 2007/64/EG före den 13 januari 2018 och som har bedrivit betaltjänstverksamhet enligt direktiv 2007/64/EG.

Medlemsstaterna ska fram till den 13 januari 2019 tillåta dessa personer att fortsätta att bedriva dessa verksamheter inom den berörda medlemsstaten i enlighet med direktiv 2007/64/EG, utan att vara skyldiga att ansöka om auktorisation enligt artikel 5 i det här direktivet, eller erhålla ett undantag enligt artikel 32 i det här direktivet eller uppfylla de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i det här direktivet.

Varje person som avses i första stycket som inte senast den 13 januari 2019 har auktoriserats eller beviljats undantag enligt det här direktivet ska förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 37 i det här direktivet.

4. Medlemsstaterna får tillåta att fysiska och juridiska personer som omfattas av ett undantag som avses i punkt 3 ska anses omfattas av ett undantag och automatiskt föras in i de register som avses i artiklarna 14 och 15, när de behöriga myndigheterna redan har uppgifter som visar att kraven enligt artikel 32 är uppfyllda. De behöriga myndigheterna ska informera de berörda betalningsinstituten.

5. Trots vad som sägs i punkt 1 i den här artikeln ska betalningsinstitut som har beviljats auktorisation att tillhandahålla betaltjänster som avses i punkt 7 i bilagan till direktiv 2007/64/EG behålla denna auktorisation för tillhandahållandet av de betaltjänster som anses vara betaltjänster som avses punkt 3 i bilaga I till det här direktivet, om de behöriga myndigheterna senast den 13 januari 2020 har bevis för att kraven i artiklarna 7 c och 9 i det här direktivet är uppfyllda.

Artikel 110

Ändringar av direktiv 2002/65/EG

Artikel 4.5 i direktiv 2002/65/EG ska ersättas med följande:

”5. Om Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*) också är tillämpligt, ska emellertid informationskrav enligt artikel 3.1 i det här direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b, ersättas med artiklarna 44, 45, 51 och 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).”

Artikel 111

Ändringar av direktiv 2009/110/EG

Direktiv 2009/110/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. Utan att det påverkar tillämpningen av det här direktivet ska artiklarna 5, 11–17, 19.5 och 19.6 och 20–31, i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), inbegripet de delegerade akter som antas enligt artiklarna 15.4, 28.5 och 29.7, gälla i tillämpliga delar för institut för elektroniska pengar.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35)."

b) Punkterna 4 och 5 ska ersättas med följande:

"4. Medlemsstaterna ska tillåta institut för elektroniska pengar att distribuera och lösa in elektroniska pengar via fysiska eller juridiska personer som agerar för deras räkning. Om institutet för elektroniska pengar distribuerar elektroniska pengar i en annan medlemsstat genom att anlita en sådan fysisk eller juridisk person ska artiklarna 27–31, med undantag av artikel 29.4 och 29.5, i direktiv (EU) 2015/2366, inbegripet de delegerade akter som antas i enlighet med artiklarna 28.5 och 29.7, gälla i tillämpliga delar för sådana institut för elektroniska pengar.

5. Utan hinder av punkt 4 i den här artikeln får institut för elektroniska pengar inte ge ut elektroniska pengar via ombud. Institut för elektroniska pengar ska tillåtas att tillhandahålla sådana betaltjänster som avses i artikel 6.1 a i det här direktivet via ombud i enlighet med villkoren som fastställs i artikel 19 i direktiv (EU) 2015/2366."

2. I artikel 18 ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstaterna ska tillåta institut för elektroniska pengar som före den 13 januari 2018 har inlett verksamhet i enlighet med det här direktivet och direktiv 2007/64/EG i den medlemsstat där de har sitt säte att fortsätta bedriva verksamhet i den medlemsstaten eller i en annan medlemsstat, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 3 i det här direktivet eller iakta övriga bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i detta direktiv fram till den 13 juli 2018.

Medlemsstaterna ska kräva att institut för elektroniska pengar enligt första stycket lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den 13 juli 2018 ska kunna bedöma om de instituten för elektroniska pengar uppfyller kraven som fastställs i avdelning II i det här direktivet, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

Institut för elektroniska pengar enligt första stycket som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II ska beviljas auktorisation och tas upp i registret. Om dessa institut för elektroniska pengar inte uppfyller kraven som fastställs i avdelning II senast den 13 juli 2018 ska de förbjudas att ge ut elektroniska pengar."

Artikel 112

Ändringar av förordning (EU) nr 1093/2010

Förordning (EU) nr 1093/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Myndigheten ska agera enligt de befogenheter som den tilldelas genom denna förordning och vara verksam inom tillämpningsområdet för direktiv 2002/87/EG, direktiv 2009/110/EG, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (*), Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU (**), Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (***), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 (****) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*****), samt, i den mån dessa akter tillämpas på kredit- och finansinstitut och de behöriga myndigheter som övervakar dem, inom ramen för de tillämpliga delarna av direktiv 2002/65/EG och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 (*****), inbegripet alla direktiv, förordningar och beslut som grundas på dessa akter och alla framtida rättsligt bindande unionsakter genom vilka myndigheten tilldelas befogenheter. Myndigheten ska också agera i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1024/2013 (*****).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

(***) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

(****) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 av den 20 maj 2015 om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel och om upphävande av förordning (EG) nr 1781/2006 (EUT L 141, 5.6.2015, s. 1).

(*****) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

(******) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

(******) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).”

2. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

”1. *finansiella institut*: kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013, *värdepappersföretag* enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013, *finansiella konglomerat* enligt definitionen i artikel 2.14 i direktiv 2002/87/EG, *betaltjänstleverantörer* enligt definitionen i artikel 4.11 i direktiv (EU) 2015/2366 och *institut för elektroniska pengar* enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 2009/110/EG, med förbehåll för att, vad gäller direktiv (EU) 2015/849, *finansiella institut* avser kreditinstitut och finansiella institut enligt definitionen i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv (EU) 2015/849.”

Artikel 113

Ändring av direktiv 2013/36/EU

Punkt 4 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU ska ersättas med följande:

”4. Betaltjänster enligt definitionen i artikel 4.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG, 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).”

*Artikel 114***Upphävande**

Direktiv 2007/64/EG ska upphöra med verkan den 13 januari 2018.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II till det här direktivet.

*Artikel 115***Införlivande**

1. Senast den 13 januari 2018 ska medlemsstaterna anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

2. De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 13 januari 2018.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser, ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

4. Genom undantag från punkt 2 ska medlemsstaterna se till att de säkerhetsåtgärder som avses i artiklarna 65, 66, 67 och 97 tillämpas från och med 18 månader efter dagen för ikraftträdandet av de tekniska standarder för tillsyn som avses i artikel 98.

5. Medlemsstaterna får inte förbjuda juridiska personer som före den 12 januari 2016 har bedrivit verksamhet som leverantörer av betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster i enlighet med detta direktiv på sitt territorium, att fortsätta att bedriva samma verksamhet på sitt territorium under den övergångsperiod som avses i punkterna 2 och 4 i enlighet med den nu gällande rättsliga ramen.

6. Medlemsstaterna ska se till att enskilda kontoförvaltande betaltjänstleverantörer, fram tills dess att kontoförvaltande betaltjänstleverantörer följer de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 4, inte missbrukar den bristande efterlevnaden för att blockera eller förhindra användningen av betalningsinitierings- och kontoinformationstjänster för de konton som de förvaltar.

*Artikel 116***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 117***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 25 november 2015.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

N. SCHMIT

Ordförande

BILAGA I

BETALTJÄNSTER

(som avses i artikel 4.3)

1. Tjänster som möjliggör kontantinsättningar på ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
 2. Tjänster som möjliggör kontantuttag från ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
 3. Genomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel på ett betalkonto hos användarens betal-tjänstleverantör eller någon annan betaltjänstleverantör:
 - a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - b) Genomförande av betalningstransaktioner med kontokort eller liknande utrustning.
 - c) Genomförande av betalningar, inklusive stående betalningsorder.
 4. Genomförande av betalningstransaktioner, när medlen täcks av en betaltjänstanvändares kreditutrymme:
 - a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - b) Genomförande av betalningstransaktioner med kontokort eller liknande utrustning.
 - c) Genomförande av betalningar, inklusive stående betalningsorder.
 5. Utgivande av betalningsinstrument och/eller förvärv av betalningstransaktioner.
 6. Penningöverföring.
 7. Betalningsinitieringstjänster.
 8. Kontoinformationstjänster.
-

BILAGA II

JÄMFÖRELSETABELL

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 1.1	Artikel 1.1
Artikel 1.2	Artikel 1.2
Artikel 2.1	Artikel 2.1
Artikel 2.2	
Artikel 2.3	
Artikel 2.4	
Artikel 2.5	Artikel 2.3
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4:	Artikel 4:
punkt 1, 2, 3, 4, 5 och 10	punkt 1, 2, 3, 4, 5 och 10
punkt 7	punkt 6
punkt 8	punkt 7
punkt 9	punkt 8
punkt 11	punkt 9
punkt 12	punkt 14
punkt 13	punkt 16
punkt 14	punkt 23
punkt 20, 21, 22	punkt 11, 12, 13
punkt 23	punkt 28
punkt 25	punkt 15
punkt 26, 27	punkt 17, 18
punkt 28	punkt 20
punkt 29	punkt 19
punkt 33	punkt 21
punkt 34, 35, 36, 37	punkt 24, 25, 26, 27
punkt 38	punkt 22
punkt 39, 40	punkt 29, 30
punkt 6, 15–19, 24, 30–32, 41–48	—
Artikel 5.1	Artikel 5
Artikel 5.2	—
Artikel 5.3	—
Artikel 5.4	—

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 5.5	—
Artikel 5.6	—
Artikel 5.7	—
Artikel 6.1	—
Artikel 6.2	—
Artikel 6.3	—
Artikel 6.4	—
Artikel 7	Artikel 6
Artikel 8.1	Artikel 7.1
Artikel 8.2	Artikel 7.2
Artikel 8.3	Artikel 7.3
Artikel 9.1	Artikel 8.1
Artikel 9.2	Artikel 8.2
Artikel 9.3	Artikel 8.3
Artikel 10.1	Artikel 9.1
Artikel 10.2	Artikel 9.2
—	Artikel 9.3 och 9.4
Artikel 11.1	Artikel 10.1
Artikel 11.2	Artikel 10.2
Artikel 11.3	Artikel 10.3
Artikel 11.4	Artikel 10.4
Artikel 11.5	Artikel 10.5
Artikel 11.6	Artikel 10.6
Artikel 11.7	Artikel 10.7
Artikel 11.8	Artikel 10.8
Artikel 11.9	Artikel 10.9
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13.1	Artikel 12.1
Artikel 13.2	Artikel 12.2
Artikel 13.3	Artikel 12.3
Artikel 14.1	Artikel 13
Artikel 14.2	Artikel 13
Artikel 14.3	—
Artikel 14.4	—
Artikel 15.1	—

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 15.2	—
Artikel 15.3	—
Artikel 15.4	—
Artikel 15.5	—
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 17.1	Artikel 15.1
Artikel 17.2	Artikel 15.2
Artikel 17.3	Artikel 15.3
Artikel 17.4	Artikel 15.4
Artikel 18.1	Artikel 16.1
Artikel 18.2	Artikel 16.2
Artikel 18.3	Artikel 16.2
Artikel 18.4	Artikel 16.3
Artikel 18.5	Artikel 16.4
Artikel 18.6	Artikel 16.5
Artikel 19.1	Artikel 17.1
Artikel 19.2	Artikel 17.2
Artikel 19.3	Artikel 17.3
Artikel 19.4	Artikel 17.4
Artikel 19.5	Artikel 17.5
Artikel 19.6	Artikel 17.7
Artikel 19.7	Artikel 17.8
Artikel 19.8	—
Artikel 20.1	Artikel 18.1
Artikel 20.2	Artikel 18.2
Artikel 21	Artikel 19
Artikel 22.1	Artikel 20.1
Artikel 22.2	Artikel 20.2
Artikel 22.3	Artikel 20.3
Artikel 22.4	Artikel 20.4
Artikel 22.5	Artikel 20.5
Artikel 23.1	Artikel 21.1
Artikel 23.2	Artikel 21.2
Artikel 23.3	Artikel 21.3
Artikel 24.1	Artikel 22.1

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 24.2	Artikel 22.2
Artikel 24.3	Artikel 22.3
Artikel 25.1	Artikel 23.1
Artikel 25.2	Artikel 23.2
Artikel 26.1	Artikel 24.1
Artikel 26.2	Artikel 24.2
Artikel 27.1	—
Artikel 27.2	—
Artikel 28.1	Artikel 25.1
Artikel 28.2	—
Artikel 28.3	—
Artikel 28.4	—
Artikel 28.5	—
Artikel 29.1	Artikel 25.2 och 25.3
Artikel 29.2	—
Artikel 29.3	Artikel 25.4
Artikel 29.4	—
Artikel 29.5	—
Artikel 29.6	—
Artikel 30.1	—
Artikel 30.2	—
Artikel 30.3	—
Artikel 30.4	—
Artikel 31.1	—
Artikel 31.2	Artikel 25.4
Artikel 32.1	Artikel 26.1
Artikel 32.2	Artikel 26.2
Artikel 32.3	Artikel 26.3
Artikel 32.4	Artikel 26.4
Artikel 32.5	Artikel 26.5
Artikel 32.6	Artikel 26.6
Artikel 33.1	—
Artikel 33.2	—
Artikel 34	Artikel 27
Artikel 35.1	Artikel 28.1

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 35.2	Artikel 28.2
Artikel 36	—
Artikel 37.1	Artikel 29
Artikel 37.2	—
Artikel 37.3	—
Artikel 37.4	—
Artikel 37.5	—
Artikel 38.1	Artikel 30.1
Artikel 38.2	Artikel 30.2
Artikel 38.3	Artikel 30.3
Artikel 39	Artikel 31
Artikel 40.1	Artikel 32.1
Artikel 40.2	Artikel 32.2
Artikel 40.3	Artikel 32.3
Artikel 41	Artikel 33
Artikel 42.1	Artikel 34.1
Artikel 42.2	Artikel 34.2
Artikel 43.1	Artikel 35.1
Artikel 43.2	Artikel 35.2
Artikel 44.1	Artikel 36.1
Artikel 44.2	Artikel 36.2
Artikel 44.3	Artikel 36.3
Artikel 45.1	Artikel 37.1
Artikel 45.2	—
Artikel 45.3	Artikel 37.2
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	Artikel 38
Artikel 49	Artikel 39
Artikel 50	Artikel 40
Artikel 51.1	Artikel 41.1
Artikel 51.2	Artikel 41.2
Artikel 51.3	Artikel 41.3
Artikel 52.1	Artikel 42.1
Artikel 52.2	Artikel 42.2

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 52.3	Artikel 42.3
Artikel 52.4	Artikel 42.4
Artikel 52.5	Artikel 42.5
Artikel 52.6	Artikel 42.6
Artikel 52.7	Artikel 42.7
Artikel 53	Artikel 43
Artikel 54.1	Artikel 44.1
Artikel 54.2	Artikel 44.2
Artikel 54.3	Artikel 44.3
Artikel 55.1	Artikel 45.1
Artikel 55.2	Artikel 45.2
Artikel 55.3	Artikel 45.3
Artikel 55.4	Artikel 45.4
Artikel 55.5	Artikel 45.5
Artikel 55.6	Artikel 45.6
Artikel 56	Artikel 46
Artikel 57.1	Artikel 47.1
Artikel 57.2	Artikel 47.2
Artikel 57.3	Artikel 47.3
Artikel 58.1	Artikel 48.1
Artikel 58.2	Artikel 48.2
Artikel 58.3	Artikel 48.3
Artikel 59.1	Artikel 49.1
Artikel 59.2	Artikel 49.2
Artikel 60.1	Artikel 50.1
Artikel 60.2	Artikel 50.2
Artikel 60.3	—
Artikel 61.1	Artikel 51.1
Artikel 61.2	Artikel 51.2
Artikel 61.3	Artikel 51.3
Artikel 61.4	Artikel 51.4
Artikel 62.1	Artikel 52.1
Artikel 62.2	Artikel 52.2
Artikel 62.3	Artikel 52.3
Artikel 62.4	—

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 62.5	—
Artikel 63.1	Artikel 53.1
Artikel 63.2	Artikel 53.2
Artikel 63.3	Artikel 53.3
Artikel 64.1	Artikel 54.1
Artikel 64.2	Artikel 54.2
Artikel 64.3	Artikel 54.3
Artikel 64.4	Artikel 54.4
Artikel 65.1	—
Artikel 65.2	—
Artikel 65.3	—
Artikel 65.4	—
Artikel 65.5	—
Artikel 65.6	—
Artikel 66.1	—
Artikel 66.2	—
Artikel 66.3	—
Artikel 66.4	—
Artikel 66.5	—
Artikel 67.1	—
Artikel 67.2	—
Artikel 67.3	—
Artikel 67.4	—
Artikel 68.1	Artikel 55.1
Artikel 68.2	Artikel 55.2
Artikel 68.3	Artikel 55.3
Artikel 68.4	Artikel 55.4
Artikel 69.1	Artikel 56.1
Artikel 69.2	Artikel 56.2
Artikel 70.1	Artikel 57.1
Artikel 70.2	Artikel 57.2
Artikel 71.1	Artikel 58
Artikel 71.2	—
Artikel 72.1	Artikel 59.1
Artikel 72.2	Artikel 59.2

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 73.1	Artikel 60.1
Artikel 73.2	—
Artikel 73.3	Artikel 60.2
Artikel 74.1	Artikel 61.1, 61.2 och 61.3
Artikel 74.2	—
Artikel 74.3	Artikel 61.4 och 61.5
Artikel 75.1	—
Artikel 75.2	—
Artikel 76.1	Artikel 62.1
Artikel 76.2	Artikel 62.2
Artikel 76.3	Artikel 62.3
Artikel 76.4	—
Artikel 77.1	Artikel 63.1
Artikel 77.2	Artikel 63.2
Artikel 78.1	Artikel 64.1
Artikel 78.2	Artikel 64.2
Artikel 79.1	Artikel 65.1
Artikel 79.2	Artikel 65.2
Artikel 79.3	Artikel 65.3
Artikel 80.1	Artikel 66.1
Artikel 80.2	Artikel 66.2
Artikel 80.3	Artikel 66.3
Artikel 80.4	Artikel 66.4
Artikel 80.5	Artikel 66.5
Artikel 81.1	Artikel 67.1
Artikel 81.2	Artikel 67.2
Artikel 81.3	Artikel 67.3
Artikel 82.1	Artikel 68.1
Artikel 82.2	Artikel 68.2
Artikel 83.1	Artikel 69.1
Artikel 83.2	Artikel 69.2
Artikel 83.3	Artikel 69.3
Artikel 84	Artikel 70
Artikel 85	Artikel 71
Artikel 86	Artikel 72

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 87.1	Artikel 73.1
Artikel 87.2	Artikel 73.1
Artikel 87.3	Artikel 73.2
Artikel 88.1	Artikel 74.1
Artikel 88.2	Artikel 74.2
Artikel 88.3	Artikel 74.2
Artikel 88.4	Artikel 74.2
Artikel 88.5	Artikel 74.3
Artikel 89.1	Artikel 75.1
Artikel 89.2	Artikel 75.2
Artikel 89.3	Artikel 75.3
Artikel 90.1	—
Artikel 90.2	—
Artikel 91	Artikel 76
Artikel 92.1	Artikel 77.1
Artikel 92.2	Artikel 77.2
Artikel 93	Artikel 78
Artikel 94.1	Artikel 79.1
Artikel 94.2	—
Artikel 95.1	—
Artikel 95.2	—
Artikel 95.3	—
Artikel 95.4	—
Artikel 95.5	—
Artikel 96.1	—
Artikel 96.2	—
Artikel 96.3	—
Artikel 96.4	—
Artikel 96.5	—
Artikel 96.6	—
Artikel 97.1	—
Artikel 97.2	—
Artikel 97.3	—
Artikel 97.4	—
Artikel 97.5	—

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 98.1	—
Artikel 98.2	—
Artikel 98.3	—
Artikel 98.4	—
Artikel 98.5	—
Artikel 99.1	Artikel 80.1
Artikel 99.2	Artikel 80.2
Artikel 100.1	—
Artikel 100.2	—
Artikel 100.3	—
Artikel 100.4	Artikel 82.2
Artikel 100.5	—
Artikel 100.6	—
Artikel 101.1	—
Artikel 101.2	—
Artikel 101.3	—
Artikel 101.4	—
Artikel 102.1	Artikel 83.1
Artikel 102.2	Artikel 83.2
Artikel 103.1	Artikel 81.1
Artikel 103.2	—
Artikel 104	—
Artikel 105.1	—
Artikel 105.2	—
Artikel 105.3	—
Artikel 105.4	—
Artikel 105.5	—
Artikel 106.1	—
Artikel 106.2	—
Artikel 106.3	—
Artikel 106.4	—
Artikel 106.5	—
Artikel 107.1	Artikel 86.1
Artikel 107.2	Artikel 86.2
Artikel 107.3	Artikel 86.3

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG
Artikel 108	Artikel 87
Artikel 109.1	Artikel 88.1
Artikel 109.2	Artikel 88.3
Artikel 109.3	Artikel 88.2 och 88.4
Artikel 109.4	—
Artikel 109.5	—
Artikel 110	Artikel 90
Artikel 111.1	—
Artikel 111.2	—
Artikel 112.1	—
Artikel 112.2	—
Artikel 113	Artikel 92
Artikel 114	Artikel 93
Artikel 115.1	Artikel 94.1
Artikel 115.2	Artikel 94.2
Artikel 115.3	—
Artikel 115.4	—
Artikel 115.5	—
Artikel 116	Artikel 95
Artikel 117	Artikel 96
Bilaga I	Bilaga

II

(Icke-lagstiftningsakter)

BESLUT

RÅDETS BESLUT (EU) 2015/2367

av den 30 november 2015

om den ståndpunkt som ska intas på Europeiska unionens vägnar i den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter i fråga om beslut nr 1/2015 om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 207.4 jämförd med artikel 218.9,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, och

av följande skäl:

- (1) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter ⁽¹⁾ (nedan kallat *jordbruksavtalet*) trädde i kraft den 1 juni 2002.
- (2) Enligt artikel 19.1 i bilaga 11 till jordbruksavtalet har den gemensamma veterinärkommittén (nedan kallad *gemensamma veterinärkommittén*) till uppgift att behandla de frågor som uppstår i samband med den bilagan och dess tillämpning och ansvara för de uppgifter som kommittén tilldelas i bilagan. Enligt artikel 19.3 i den bilagan får gemensamma veterinärkommittén ändra tilläggen därtill, bland annat för att anpassa och uppdatera dem.
- (3) I artikel 5.2 första stycket i rådets och kommissionens beslut 2002/309/EG, Euratom ⁽²⁾ fastställs att Europeiska unionens ståndpunkt i gemensamma veterinärkommittén ska antas av rådet på förslag av kommissionen.
- (4) Europeiska unionen bör fatta beslut om den ståndpunkt som ska intas i gemensamma veterinärkommittén när det gäller antagande av nödvändiga ändringar.
- (5) Beslut nr 1/2015 av den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom jordbruksavtalet (nedan kallat *beslut nr 1/2015 av gemensamma veterinärkommittén*) bör träda i kraft samma dag som det antas.
- (6) För att det ska gå att undvika brott mot gällande och välfungerande praxis och säkerställa en rättslig kontinuitet utan förutsebara negativa konsekvenser bör det i beslut nr 1/2015 av gemensamma veterinärkommittén föreskrivas om en retroaktiv tillämpning av det beslutet med verkan från och med den 1 januari 2015.

⁽¹⁾ EGT L 114, 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ 2002/309/EG, Euratom: Rådets och, i fråga om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete, kommissionens beslut av den 4 april 2002 om ingående av sju avtal med Schweiziska edsförbundet (EGT L 114, 30.4.2002, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den ståndpunkt som ska intas på Europeiska unionens vägnar inom den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom artikel 19.1 i bilaga 11 till jordbruksavtalet om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11 grundar sig på gemensamma veterinärkommitténs förslag till beslut, som bifogas det här beslutet.

Artikel 2

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

Utfärdat i Bryssel den 30 november 2015.

På rådets vägnar
É. SCHNEIDER
Ordförande

UTKAST TILL

**BESLUT nr 1/2015 AV DEN GEMENSAMMA VETERINÄRKOMMITTÉ SOM INRÄTTATS GENOM AVTALET
MELLAN EUROPEISKA GEMENSKAPEN OCH SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET OM HANDEL MED
JORDBRUKSPRODUKTER****av den****om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11 till jordbruksavtalet**

GEMENSAMMA VETERINÄRKOMMITTÉN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter ⁽¹⁾, särskilt artikel 19.3 i bilaga 11, och

av följande skäl:

- (1) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter (nedan kallat *jordbruksavtalet*) trädde i kraft den 1 juni 2002.
- (2) Enligt artikel 19.1 i bilaga 11 till jordbruksavtalet har den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom jordbruksavtalet (nedan kallad *gemensamma veterinärkommittén*) till uppgift att behandla de frågor som uppstår i samband med den bilagan och dess tillämpning och ska ansvara för de uppgifter som den ska tilldelas i bilagan. Enligt artikel 19.3 i den bilagan får gemensamma veterinärkommittén ändra tilläggen därtill, bland annat för att anpassa och uppdatera dem.
- (3) Genom gemensamma veterinärkommitténs beslut nr 2/2003 ⁽²⁾ ändrades tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 11 till bilaga 11 till jordbruksavtalet för första gången.
- (4) Genom gemensamma veterinärkommitténs beslut nr 1/2013 ⁽³⁾ ändrades senast tilläggen 1, 2, 3, 5, 6 och 10 till bilaga 11 till jordbruksavtalet.
- (5) Genom gemensamma veterinärkommitténs beslut nr 1/2013 har flera av Europeiska unionens och Schweiz lagstadgade bestämmelser ändrats eller uppdaterats sedan den senaste ändringen av tilläggen 1, 2, 3, 5, 6 och 10 till bilaga 11 till jordbruksavtalet. Med hänsyn till ändringarnas omfattning har hänvisningarna till lagstiftningen uppdaterats.
- (6) Den schweiziska federala veterinärmyndigheten flyttades den 1 januari 2013 till det federala inrikesministeriet och gick samman med enheten för livsmedelssäkerhet, som ingår i schweiziska hälsovårdsmyndigheten, för att bilda en ny myndighet den 1 januari 2014. Den nya myndigheten benämns *l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* (Federala myndigheten för livsmedelssäkerhet och veterinära angelägenheter). Efter samgåendet har det varit nödvändigt att ändra flera lagtexter.
- (7) Schweiz har förelagt gemensamma veterinärkommittén en plan med uppgifter om de åtgärder som landet planerar att vidta för godkännandet av inrättningarna i enlighet med artikel 3 i rådets direktiv 2009/158/EG ⁽⁴⁾. Enligt jordbruksavtalet har gemensamma veterinärkommittén behörighet att godkänna planen.
- (8) Schweiz har fram till den 31 december 2014 möjlighet att tillämpa undantaget från trikinundersökningen när det gäller slaktkroppar och kött av tamsvin som är avsedda för gödning och för slakt på småskaliga slakterier. Dessa slaktkroppar och detta kött samt köttprodukter som härrör från dem är försedda med ett särskilt kontrollmärke och

⁽¹⁾ EGT L 114, 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Beslut nr 2/2003 av den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter av den 25 november 2003 om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 11 till bilaga 11 till avtalet (2004/78/EG) (EUT L 23, 28.1.2004, s. 27).

⁽³⁾ Beslut nr 1/2013 av den gemensamma veterinärkommitté som inrättats genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om handel med jordbruksprodukter av den 22 februari 2013 om ändring av tilläggen 1, 2, 3, 5, 6 och 10 till bilaga 11 till avtalet (2013/479/EU) (EUT L 264, 5.10.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2009/158/EG av den 30 november 2009 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredjeland av fjäderfä och kläckägg (EUT L 343, 22.12.2009, s. 74).

Schweiz får enligt bestämmelserna i artikel 9a i det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om animaliska livsmedel (RS 817.022.108) inte bedriva handel med Europeiska unionens medlemsstater med dessa produkter. I kommissionens förordning (EU) nr 216/2014 ⁽¹⁾ ändras de särskilda bestämmelserna för offentlig kontroll av trikiner i kött och det blir tillåtet att senarelägga tillämpningen av vissa bestämmelser. För att möjliggöra en gradvis anpassning av aktuell schweizisk praxis är det önskvärt att förlänga tillämpningen av undantaget från trikinundersökningen fram till den 31 december 2016.

(9) I syfte att undvika ett avbrott i den befintliga och välfungerande tillämpningen och för att säkerställa rättslig kontinuitet utan förutsebara negativa konsekvenser är det lämpligt att detta beslut tillämpas retroaktivt med verkan från och med den 1 januari 2015.

(10) Detta beslut bör träda i kraft samma dag som det antas.

(11) Tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11 till jordbruksavtalet bör ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tilläggen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 och 11 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ändras i enlighet med bilagorna I–IX till detta beslut.

Artikel 2

Den plan som Schweiz har lämnat in med uppgifter om de åtgärder som landet planerar att vidta för godkännandet av inrättningarna i enlighet med artikel 3 i direktiv 2009/158/EG anses uppfylla kraven i det direktivet.

Artikel 3

Detta beslut, som har upprättats i två exemplar, ska undertecknas av de båda ordförandena eller andra personer med befogenhet att agera å avtalsparternas vägnar.

Artikel 4

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

Det ska tillämpas retroaktivt med verkan från och med den 1 januari 2015.

Utfärdat i Bern den

På Schweiziska edsförbundet vägnar

På Europeiska unionens vägnar

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EU) nr 216/2014 av den 7 mars 2014 om ändring av förordning (EG) nr 2075/2005 om fastställande av särskilda bestämmelser för offentlig kontroll av trikiner i kött (EUT L 69, 8.3.2014, s. 85).

BILAGA I

Tillägg 1 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 1

Bekämpningsåtgärder/Anmälan av sjukdomar

I. Mul- och klövsjuka

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2003/85/EG av den 29 september 2003 om gemenskapsåtgärder för bekämpning av mul- och klövsjuka, om upphävande av direktiv 85/511/EEG och besluten 89/531/EEG och 91/665/EEG samt om ändring av direktiv 92/46/EEG (EUT L 306, 22.11.2003, s. 1).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 99–103 (särskilda åtgärder för bekämpning av mul- och klövsjuka). 3. Förordning av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI, RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium, registrering, kontroll och tillhållande av vaccin mot mul- och klövsjuka).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Kommissionen och *l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* ska anmäla planerade nödvacciner till varandra. I mycket akuta situationer får dock anmälan gälla ett redan fattat beslut och formerna för genomförandet av det. I samtliga fall ska samråd ske så snart som möjligt inom gemensamma veterinärkommittén.
2. I enlighet med artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för *l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires*.
3. Gemensamt referenslaboratorium för diagnos av mul- och klövsjukesvirus ska vara *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga XVI till direktiv 2003/85/EG.

II. Klassisk svinpest

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2001/89/EG av den 23 oktober 2001 om gemenskapsåtgärder för bekämpning av klassisk svinpest (EGT L 316, 1.12.2001, s. 5).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) samt 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 40 och 47 (bortskaffande av animaliska biprodukter), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 116–121 (konstaterande av svinpest vid slakt, särskilda åtgärder för bekämpning av svinpest). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium). 4. Förordningen av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA; RS 916.441.22).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Kommissionen och l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires ska anmäla planerade nödvaccineringar till varandra. Samråd ska ske så snart som möjligt inom gemensamma veterinärkommittén.
2. l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires frågor ska när så krävs och med tillämpning av artikel 117.5 i epizootiförordningen utfärda tekniska tillämpningsföreskrifter för märkning och behandling av kött från skydds- och övervakningszoner.
3. Med tillämpning av artikel 121 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en plan för utrotning av klassisk svinpest hos viltlevande svin enligt artiklarna 15 och 16 i direktiv 2001/89/EG.
4. Med tillämpning av artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
5. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 21 i direktiv 2001/89/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
6. Om så krävs ska l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires, med tillämpning av artikel 89.2 i epizootiförordningen, utfärda tekniska tillämpningsföreskrifter för den serologiska kontrollen av svin i skydds- och övervakningszoner i enlighet med kapitel IV i bilagan till kommissionens beslut 2002/106/EG (*).
7. Det gemensamma referenslaboratoriet för klassisk svinpest ska vara *Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559, Hannover, Deutschland*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga IV till direktiv 2001/89/EG.

(*) Kommissionens beslut 2002/106/EG av den 1 februari 2002 om godkännande av en diagnostikhandbok innehållande diagnostiska förfaranden, provtagningsmetoder och kriterier för utvärdering av laboratorietester för bekräftande av klassisk svinpest (EGT L 39, 9.2.2002, s. 71).

III. Afrikansk svinpest

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2002/60/EG av den 27 juni 2002 om särskilda bestämmelser för bekämpning av afrikansk svinpest och om ändring av direktiv 92/119/EEG beträffande Teschensjuka och afrikansk svinpest (EGT L 192, 20.7.2002, s. 27).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 40 och 47 (bortskaffande av animaliska biprodukter), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring och desinfektion), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 116–121 (konstaterande av svinpest vid slakt, särskilda åtgärder för bekämpning av svinpest). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium). 4. Förordningen av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA; RS 916.441.22).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Europeiska unionens referenslaboratorium för afrikansk svinpest ska vara *Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, España*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga V till direktiv 2002/60/EG.
2. Med tillämpning av artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
3. Om så krävs ska l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires, med tillämpning av artikel 89.2 i epizootiförordningen, utfärda tekniska tillämpningsföreskrifter i överensstämmelse med bestämmelserna i kommissionens beslut 2003/422/EG (*) när det gäller diagnostiska metoder för afrikansk svinpest.
4. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 20 i direktiv 2002/60/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

(*) Kommissionens beslut 2003/422/EG av den 26 maj 2003 om godkännande av en diagnostikhandbok för afrikansk svinpest (EUT L 143, 11.6.2003, s. 35).

IV. Afrikansk hästpest

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 92/35/EEG av den 29 april 1992 om kontrollregler och åtgärder för bekämpning av afrikansk hästpest (EGT L 157, 10.6.1992, s. 19).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) samt 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 112–112f (särskilda åtgärder för bekämpning av afrikansk hästpest). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium). 4. Förordningen av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA; RS 916.441.22).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Om en synnerligen allvarlig epizooti utvecklas i Schweiz, ska gemensamma veterinärkommittén sammankallas för att undersöka situationen. De behöriga schweiziska myndigheterna förbinder sig att vidta nödvändiga åtgärder mot bakgrund av resultaten av denna undersökning.
2. Det gemensamma referenslaboratoriet för afrikansk hästpest ska vara *Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, España*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga III till direktiv 92/35/EEG.
3. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 16 i direktiv 92/35/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
4. I enlighet med artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.

V. Fågelinfluensa

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2005/94/EG av den 20 december 2005 om gemenskapsåtgärder för bekämpning av aviär influensa och om upphävande av direktiv 92/40/EEG (EUT L 10, 14.1.2006, s. 16).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 122–122f (särskilda åtgärder i fråga om fågelinfluensa). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Europeiska unionens referenslaboratorium för fågelinfluensa ska vara *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de funktioner och uppgifter som fastställs i punkt 2 i bilaga VII till direktiv 2005/94/EG.
2. I enlighet med artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
3. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 60 i direktiv 2005/94/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

VI. Newcastlejukan

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 92/66/EEG av den 14 juli 1992 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av Newcastlejukan (EGT L 260, 5.9.1992, s. 1).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (LFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (starkt smittsamma epizootier), 40 och 47 (bortskaffande av animaliska biprodukter), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion och sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för starkt smittsamma epizootier) samt 123–125 (särskilda åtgärder i fråga om Newcastlejukan). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium). 4. Förordningen av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA; RS 916.441.22).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Europeiska unionens referenslaboratorium för Newcastlejukan är *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga V till direktiv 92/66/EEG.
2. Med tillämpning av artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
3. Gemensamma veterinärkommittén ska svara för de upplysningar som avses i artiklarna 17 och 19 i direktiv 92/66/EEG.
4. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 22 i direktiv 92/66/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

VII. Sjukdomar hos fiskar och blötdjur

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2006/88/EG av den 24 oktober 2006 om djurhälsokrav för djur och produkter från vattenbruk och om förebyggande och bekämpning av vissa sjukdomar hos vattenlevande djur (EUT L 328, 24.11.2006, s. 14).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10 (åtgärder mot epizootier) samt 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 3–5 (epizootier som omfattas av förordningen), 21–23 (registrering av vattenbruksodlingar, kontroll av personalen och andra skyldigheter, kontroller av djurens hälsa), 61 (skyldigheter för innehavare av fiskerättigheter och för fiskerikontrollorganen), 62–76 (allmänna bekämpningsåtgärder) och 277–290 (gemensamma och särskilda åtgärder i fråga om fisksjukdomar, diagnoslaboratorium).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Odling av platta ostron förekommer för närvarande inte i Schweiz. Om bonamiosis eller marteilios skulle uppträda, förbinder sig l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires att, med stöd av artikel 57 i den schweiziska epizootilagen, vidta de nödåtgärder som krävs enligt unionslagstiftningen.
2. För att bekämpa sjukdomar hos fiskar och blötdjur tillämpar Schweiz epizootiförordningen, särskilt artiklarna 61 (skyldigheter för innehavare av fiskerättigheter och för fiskerikontrollorganen), 62–76 (allmänna bekämpningsåtgärder), 277–290 (särskilda åtgärder i fråga om sjukdomar hos vattenlevande djur, diagnoslaboratorium) och 291 (epizootier som ska övervakas).
3. Europeiska unionens referenslaboratorium för kräftdjurssjukdomar ska vara *Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, United Kingdom*. Europeiska unionens referenslaboratorium för fisksjukdomar ska vara *Veterinærinstituttet, Danmarks Tekniske Universitet, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danmark*. Europeiska unionens referenslaboratorium för sjukdomar hos blötdjur ska vara *Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, France*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av dessa beslut. Laboratorierna ska ha de funktioner och uppgifter som fastställs i del I i bilaga VI till direktiv 2006/88/EG.
4. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 58 i direktiv 2006/88/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

VIII. Transmissibel spongiform encefalopati (TSE)

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (EGT L 147, 31.5.2001, s. 1).	1. Djurskyddsförordningen av den 23 april 2008 (OPAn; RS 455.1), särskilt artikel 184 (bedövningsmetoder). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 3. Lag av den 9 oktober 1992 om livsmedel och bruksföremål (LDAL; RS 817.0), särskilt artiklarna 24 (inspektion och provtagning) och 40 (livsmedelskontroll). 4. Det federala inrikesministeriets förordning den 23 november 2005 om livsmedel av animaliskt ursprung (RS 817.022.108), särskilt artiklarna 4 och 7 (slaktkroppsdelar som det är förbjudet att använda). 5. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 6 (definitioner och förkortningar), 34 (konkreta bevis), 61 (anmälningsplikt), 130 (övervakning av den schweiziska besättningen), 175–181 (transmissibel spongiform encefalopati), 297 (genomförande inom landet), 301 (delstatsveterinärens uppgifter), 302 (officiella veterinärer) och 312 (diagnostiska laboratorier). 6. Förordning utfärdad av det federala ministeriet för ekonomi, utbildning och forskning den 26 oktober 2011 om boken om djurfoder (OLALA; RS 916.307.1), särskilt artikel 21 (tolerans, provtagning, analysmetoder och transporter), bilaga 1.2, punkt 15 (produkter från landlevande djur), punkt 16 (fiskar, andra vattenlevande djur, deras produkter och biprodukter) och bilaga 4.1 (ämnen vars införande och användning är begränsad eller förbjuden). 7. Förordning av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA; RS 916.441.22).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Europeiska unionens referenslaboratorium för transmissibla spongiforma encefalopatier (TSE) ska vara *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters* (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i kapitel B i bilaga X till förordning (EG) nr 999/2001.
2. I enlighet med artikel 57 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan för genomförande av åtgärder för bekämpning av TSE.
3. I enlighet med artikel 12 i förordning (EG) nr 999/2001 ska alla djur i Europeiska unionens medlemsstater som misstänks vara smittade med TSE vara föremål för officiella restriktioner vad avser förflyttning i avvaktan på att resultaten av den behöriga myndighetens kliniska och epidemiologiska undersökning blir tillgängliga, eller avlivas för laboratorieundersökning under officiell kontroll.

I enlighet med artiklarna 179b och 180a i epizootiförordningen ska Schweiz förbjuda slakt av djur som misstänks vara smittade av någon form av TSE. De misstänkta djuren ska avlivas på ett oblodigt sätt och förbrännas, och därefter ska hjärnan undersökas i det schweiziska referenslaboratoriet för TSE.

I enlighet med artikel 10 i epizootiförordningen ska Schweiz identifiera nötkreaturen med hjälp av ett enhetligt, tydligt och permanent identifikationssystem som gör det möjligt att spåra dem tillbaka till deras moderdjur och ursprungsbesättning och att konstatera att de inte är avkomor av honddjur som misstänks vara eller kor som är smittade av bovin spongiform encefalopati (BSE).

I enlighet med artikel 179c i epizootiförordningen ska Schweiz slakta djur som är smittade av BSE, senast i slutet av produktionsfasen, alla nötkreatur som fötts under perioden ett år före och ett år efter det smittade djuret och som under den tiden tillhört besättningen, liksom djur som är avkomor av kor med BSE och som fötts under de två år som föregått diagnosen.

4. I enlighet med artikel 180b i epizootiförordningen ska Schweiz avliva djur som är smittade av skrapie, deras mödrar, avkomor i rakt nedstigande led från smittade mödrar, liksom alla andra får och alla andra getter i besättningen med undantag för

— får som bär på minst en ARR-allel och som inte har någon VRQ-allel och

— djur som är yngre än 2 månader och som endast är avsedda för slakt. Huvudet och bukhålans organ på dessa djur ska bortskaffas i enlighet med bestämmelserna i förordningen om bortskaffande av animaliska biprodukter.

I undantagsfall, när det rör sig om raser med ett litet antal djur, kan man avstå från att avliva hela besättningen. I sådana fall ska besättningen ställas under officiell veterinärövervakning under två år, och under den tiden ska djuren genomgå en klinisk undersökning två gånger om året. Om några djur skulle avlivas under denna period, ska deras huvuden inklusive tonsillerna undersökas på det schweiziska referenslaboratoriet för TSE.

Dessa åtgärder ska ses över utifrån resultaten av övervakningen av djurens hälsa. Särskilt ska övervakningsperioden förlängas om ett nytt fall av sjukdomen skulle konstateras inom besättningen.

Om BSE bekräftas hos får eller getter förpliktar sig Schweiz att tillämpa de åtgärder som föreskrivs i bilaga VII till förordning (EG) nr 999/2001.

5. I enlighet med artikel 7 i förordning (EG) nr 999/2001 förbjuder Europeiska unionens medlemsstater att djur inom animalieproduktionen som hålls, göds eller föds upp för produktion av livsmedel utfodras med bearbetat animaliskt protein. Europeiska unionens medlemsstater tillämpar också ett förbud mot utfodring av idisslare med animaliskt protein.

I enlighet med artikel 27 i förordningen om bortskaffande av animaliska biprodukter (OESPA) har Schweiz infört ett totalförbud mot att lantbruksdjur utfodras med animaliskt protein.

6. I enlighet med artikel 6 i förordning (EG) nr 999/2001 och med kapitel A i bilaga III till den förordningen ska varje medlemsstat i Europeiska unionen genomföra ett årligt övervakningsprogram för BSE. I detta program ska det ingå ett snabbtest för BSE som ska utföras på samtliga nötkreatur som är äldre än 24 månader och som nödslaktats, dött på gården eller befunnits vara sjuka vid kontroll före slakt samt på alla djur som är äldre än 30 månader och som slaktats för att användas som livsmedel.

De snabbtest för BSE som Schweiz använder förtecknas i kapitel C i bilaga X till förordning (EG) nr 999/2001.

I enlighet med artikel 176 i epizootiförordningen är det obligatoriskt för Schweiz att utföra snabbtest för BSE på samtliga nötkreatur som är äldre än 48 månader som har dött eller som avlivats i andra syften än slakt, förts till slakteriet för att de varit sjuka eller råkat ut för en olycka.

7. I enlighet med artikel 6 i förordning (EG) nr 999/2001 och med kapitel A i bilaga III till den förordningen ska varje medlemsstat i Europeiska unionen genomföra ett årligt övervakningsprogram för skrapie.

I enlighet med artikel 177 i epizootiförordningen har Schweiz infört ett övervakningsprogram för TSE hos får och getter som är äldre än tolv månader. Djur som nödslaktats, dött på gården eller befunnits vara sjuka vid besiktning före slakt samt djur som slaktats för att användas som livsmedel undersöktes under perioden juni 2004–juli 2005. Eftersom alla provsvar har visat sig vara negativa när det gäller BSE fortsätter man övervakningen via stickprov av kliniskt misstänkta djur, nödslaktade djur och djur som dött på gården.

Erkännandet av likheterna mellan lagstiftningarna när det gäller övervakning av TSE hos får och getter kommer att ses över inom gemensamma veterinärkommittén.

8. De uppgifter som avses i artikel 6 och i kapitel B i bilaga III samt i punkt 3.III i bilaga IV till förordning (EG) nr 999/2001 är gemensamma veterinärkommitténs ansvar.
9. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 21 i förordning (EG) nr 999/2001 och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

C. KOMPLETTERANDE UPPGIFTER

1. Från och med den 1 januari 2003 och i enlighet med förordningen av den 10 november 2004 om beviljande av bidrag till kostnader för bortskaffande av animaliska biprodukter (RS 916.407) har Schweiz tillämpat ett ekonomiskt incitament för de gårdar där nötkreaturen föds och de slakterier där nötkreaturen slaktas om de respekterar de regler som gäller anmälan om förflyttning av djur i gällande lagstiftning.
2. I enlighet med artikel 8 i förordning (EG) nr 999/2001 och med punkt 1 i bilaga XI till den förordningen ska varje medlemsstat i Europeiska unionen avlägsna och destruera specificerat riskmaterial.

I förteckningen över specificerat riskmaterial som ska avlägsnas från nötkreatur ingår skalle utom underkäke men med hjärna och ögon, ryggmärg från nötkreatur som är äldre än tolv månader, ryggrad utom svanskotor, hals-, bröst- och ländkotornas tagg- och tvärsnitt, den mediala korsbenskammen och korsbenets "vingar", men inklusive dorsaltrosganglier och ryggmärg från nötkreatur som är äldre än 24 månader, samt tonsiller, tarmar från tolvfingertarmen till rektum och tarmkäck från nötkreatur i alla åldrar.

I förteckningen över specificerat riskmaterial som ska avlägsnas från får och getter ingår skalle med hjärna och ögon, tonsiller och ryggmärg från djur som är äldre än tolv månader eller som har en permanent framtand som kommit fram genom tandköttet, samt mjälte och ileum från djur i alla åldrar.

I enlighet med artikel 179d i epizootiförordningen och artikel 4 i förordningen om livsmedel av animaliskt ursprung ska Schweiz se till att specificerat riskmaterial avlägsnas ur livsmedels- och foderkedjan. I förteckningen över specificerat riskmaterial som ska avlägsnas från nötkreatur anges särskilt ryggrad från djur som är äldre än 30 månader, tonsiller, tarmarna från tolvfingertarm till ändtarm och tarmkäck från djur i alla åldrar.

I enlighet med artikel 180c i epizootiförordningen och artikel 4 i förordningen om livsmedel av animaliskt ursprung ska Schweiz se till att specificerat riskmaterial avlägsnas ur livsmedels- och foderkedjan. I förteckningen över specificerat riskmaterial som ska avlägsnas från får och getter anges särskilt hjärnan, som lämnas kvar i skallen, ryggmärgen med hårda hjärnhinnan (dura mater), tonsillerna från djur som är äldre än tolv månader eller som har en permanent framtand som kommit fram genom tandköttet, samt mjälte och ileum från djur i alla åldrar.

3. I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 (*) och kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 (**) fastställs hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel i medlemsstaterna i Europeiska unionen.

I enlighet med artikel 22 i förordningen om bortskaffande av animaliska biprodukter ska Schweiz bränna alla animaliska biprodukter av kategori 1, även specificerat riskmaterial och djur som dött på gården.

- (*) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter) (EUT L 300, 14.11.2009, s. 1.).
- (**) Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen (EUT L 54, 26.2.2011, s. 1).

IX. Blåtunga

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2000/75/EG av den 20 november 2000 om fastställande av särskilda bestämmelser om åtgärder för bekämpning och utrotning av bluetongue (EGT L 327, 22.12.2000, s. 74).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10b (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) samt 239a–239h (särskilda åtgärder för bekämpning av blåtunga). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- Europeiska unionens referenslaboratorium för blåtunga ska vara *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i kapitel B i bilaga II till direktiv 2000/75/EG.
- I enlighet med artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan, som offentliggjorts på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
- Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 17 i direktiv 2000/75/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

X. Zoonotiska sjukdomar

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2160/2003 av den 17 november 2003 om bekämpning av salmonella och vissa andra livsmedelsburna zoonotiska smittämnen (EUT L 325, 12.12.2003, s. 1). 2. Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/99/EG av den 17 november 2003 om övervakning av zoonoser och zoonotiska smittämnen, om ändring av rådets beslut 90/424/EEG och om upphävande av rådets direktiv 92/117/EEG (EUT L 325, 12.12.2003, s. 31).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 291a–291e (särskilda bestämmelser för zoonotiska sjukdomar). 3. Federal lag av den 9 oktober 1992 om livsmedel och bruksföremål (LDAl; RS 817.0). 4. Förordning av den 23 november 2005 om livsmedel och bruksföremål (ODAlOU; RS 817.02). 5. Det federala inrikesministeriets hygienförordning av den 23 november 2005 (OHyg) (RS 817.024.1). 6. Federal lag av den 18 december 1970 om bekämpning av smittsamma sjukdomar hos människor (epidemilagen; RS 818.101). 7. Förordning av den 13 januari 1999 om anmälan av smittsamma sjukdomar hos människor (anmälningsförordningen; RS 818.141.1).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Följande laboratorier ska vara Europeiska unionens referenslaboratorier:

— Europeiska unionens referenslaboratorium för analys och testning avseende zoonoser (salmonella):

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Nederland

— Europeiska unionens referenslaboratorium för kontroll av marina biotoxiner:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESa)
36200 Vigo
España

— Europeiska unionens referenslaboratorium för kontroll av bakteriell och viral kontamination av musslor:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth
Dorset DT4 8UB
United Kingdom

- Europeiska unionens referenslaboratorium för *Listeria monocytogenes*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

- Europeiska unionens referenslaboratorium för koagulaspositiva stafylokocker, inklusive *Staphylococcus aureus*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

- Europeiska unionens referenslaboratorium för *Escherichia coli*, inklusive verotoxinproducerande *E. coli* (VTEC):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

- Europeiska unionens referenslaboratorium för *Campylobacter*:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Sverige

- Europeiska unionens referenslaboratorium för parasiter (särskilt *Trichinella*, *Echinococcus* och *Anisakis*)

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

- Europeiska unionens referenslaboratorium för antimikrobiell resistens:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Danmark

2. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av dessa beslut. Laboratorierna ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 (*).

3. Schweiz ska varje år i slutet av maj till kommissionen lämna en rapport över utvecklingen för och källorna till zoonoser, zoonotiska smittämnen och antimikrobiell resistens, som omfattar de uppgifter som samlats in enligt artiklarna 4, 7 och 8 i direktiv 2003/99/EG under föregående år. Denna rapport ska också innehålla de uppgifter som avses i artikel 3.2 b i förordning (EG) nr 2160/2003. Rapporten ska lämnas av kommissionen till Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet för offentliggörande av den sammanfattande rapporten över utvecklingen för och källorna till zoonoser, zoonotiska smittämnen och antimikrobiell resistens i europeiska unionen.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) Nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1).

XI. Övriga sjukdomar

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 92/119/EEG av den 17 december 1992 om införande av allmänna gemenskapsåtgärder för bekämpning av vissa djursjukdomar och särskilda åtgärder mot vesikulär svinsjuka (EGT L 62, 15.3.1993, s. 69).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 1–10 (syftena med bekämpningen, åtgärder mot mycket smittsamma epizootier) samt 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2 (mycket smittsamma epizootier), 49 (hantering av mikroorganismer som framkallar sjukdomar hos djur), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 77–98 (gemensamma bestämmelser för mycket smittsamma epizootier) och 104–105 (särskilda åtgärder för bekämpning av vesikulär svinsjuka). 3. Förordningen av den 28 juni 2000 om organisationen av det federala inrikesministeriet <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), särskilt artikel 12 (referenslaboratorium).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- I de fall som avses i artikel 6 i direktiv 92/119/EEG ska informationen lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
- Det gemensamma referenslaboratoriet för vesikulär svinsjuka ska vara *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom*. Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av detta beslut. Laboratoriet ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i bilaga III till direktiv 92/119/EEG.
- I enlighet med artikel 97 i epizootiförordningen har Schweiz upprättat en beredskapsplan. L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires har utfärdat tekniska föreskrifter, nr 95/65, för genomförandet av denna plan.
- Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 22 i direktiv 92/119/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

XII. Anmälan av sjukdomar

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 82/894/EEG av den 21 december 1982 om anmälan av djursjukdomar inom gemenskapen (EGT L 378, 31.12.1982, s. 58).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artiklarna 11 (tillbörlig aktsamhet och skyldighet att anmäla sjukdomar) och 57 (tekniska tillämpningsföreskrifter, internationellt samarbete). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 2–5 (sjukdomar som omfattas av förordningen), 59–65 och 291 (skyldighet att anmäla sjukdomar, former för detta) samt 292–299 (övervakning, verkställande, administrativt bistånd).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

Kommissionen ska i samarbete med l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires integrera Schweiz i det system för anmälan av djursjukdomar som avses i direktiv 82/894/EEG."

BILAGA II

Tillägg 2 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 2

Djurhälsa: Handel och saluföring

I. Nötkreatur och svin

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen (EGT 121, 29.7.1964, s. 1977).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 27–31 (marknader, utställningar), 34–37b (handel), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 116–121 (klassisk svinpest eller afrikansk svinpest), 135–141 (Aujeszkys sjukdom), 150–157 (bovin brucellos), 158–165 (tuberkulos), 166–169 (bovin enzootisk leukos), 170–174 (IBR/IPV), 175–181 (spongiforma encefalopatier), 186–189 (genitala infektioner hos nötkreatur), 207–211 (brucellos hos svin) och 301 (godkännande av enheter för uppfödning, centra för insemination och spermastationer, enheter för förflyttning av embryon, marknader och andra anläggningar eller arrangemang av liknande karaktär). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- Med tillämpning av artikel 301.1led i i epizootiförordningen ska de schweiziska veterinärmyndigheterna godkänna de enheter för uppfödning, marknader och andra anläggningar eller arrangemang av liknande karaktär som definieras i artikel 2 i direktiv 64/432/EEG. Med avseende på tillämpningen av denna bilaga, i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 11, 12 och 13 i direktiv 64/432/EEG, ska Schweiz upprätta en förteckning över sina uppsamlingsplatser, transportörer och grossister.
- Den information som avses i artikel 11.3 i direktiv 64/432/EEG ska lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
- Med avseende på tillämpningen av denna bilaga är parterna eniga om att Schweiz uppfyller villkoren i del II punkt 7 i bilaga A till direktiv 64/432/EEG i fråga om bovin brucellos. I syfte att bevara nötkreatursbesättningarnas officiellt brucellosfria status förbinder sig Schweiz att uppfylla följande villkor:
 - De nötkreatur som misstänks vara brucellosmittade ska anmälas till de behöriga myndigheterna och genomgå de officiella proven för diagnos av brucellos, som ska omfatta minst två serologiska undersökningar med komplementbindning och en mikrobiologisk undersökning av lämpliga prover vid fall av kastat foster.
 - Under den tid då brucellos misstänks, det vill säga fram till dess att de prov som avses i led a har givit negativt resultat, upphävs statusen som officiellt brucellosfri för den besättning där det eller de djur som smittmisstanken gäller ingår.

Detaljerade upplysningar om de positiva besättningarna och en epidemiologisk rapport ska lämnas till gemensamma veterinärkommittén. Om Schweiz inte längre uppfyller något av villkoren i del II punkt 7 i bilaga A till direktiv 64/432/EEG ska l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires omedelbart underrätta kommissionen om detta. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i denna punkt.

4. Parterna är eniga om att Schweiz uppfyller villkoren i del I punkt 4 i bilaga A till direktiv 64/432/EEG i fråga om bovin tuberkulos. I syfte att bevara nötkreatursbesättningarnas officiellt tuberkulofria status förbinder sig Schweiz att uppfylla följande villkor:
 - a) Ett identifikationssystem ska upprättas, som gör det möjligt att identifiera varje nötkreaturs ursprungsbesättning.
 - b) Varje slaktdjur ska besiktigas efter slakt av en officiell veterinär.
 - c) Varje misstanke om tuberkulos hos levande, döda eller slaktade djur ska anmälas till de behöriga myndigheterna.
 - d) I samtliga fall ska de behöriga myndigheterna göra nödvändiga undersökningar, så att misstanken kan bekräftas eller avskrivas, inbegripet undersökningar av anläggningar dit djur senare kan ha flyttats från ursprungs- och transiteringsanläggningar. Om sjukliga förändringar som kan tyda på tuberkulos upptäcks vid obduktion eller slakt ska de behöriga myndigheterna låta ett laboratorium undersöka dessa sjukliga förändringar.
 - e) För de ursprungs- eller transiteringsbesättningar som sjukdomsmisstanken gäller ska statusen som officiellt tuberkulofri upphävas fram till dess att kliniska undersökningar, laboratorieundersökningar eller tuberkulintester har visat att tuberkulos hos nötkreatur inte föreligger.
 - f) Om tuberkulosmisstanken bekräftas genom tuberkulintester, kliniska undersökningar eller laboratorieundersökningar ska ursprungs- eller transiteringsbesättningarnas status som officiellt tuberkulofria upphävas.
 - g) Status som officiellt tuberkulofri får inte tilldelas förrän alla djur som bedömts vara smittade har avlägsnats från besättningen, lokaler och utrustning desinficerats samt alla kvarvarande djur som är äldre än sex veckor reagerat negativt på minst två officiella intrakutana tuberkulintest i enlighet med bilaga B till direktiv 64/432/EEG, varav det första utförts minst sex månader efter det att de smittade djuren lämnat besättningen och det andra minst sex månader efter det första testet.

Detaljerade upplysningar om de smittade besättningarna och en epidemiologisk rapport ska lämnas till gemensamma veterinärkommittén. Om Schweiz inte längre uppfyller något av villkoren i del II punkt 4 första stycket i bilaga A till direktiv 64/432/EEG ska l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires omedelbart underrätta kommissionen om detta. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i denna punkt.

5. Parterna är eniga om att Schweiz uppfyller villkoren i kapitel I avsnitt F i bilaga D till direktiv 64/432/EEG i fråga om enzootisk bovin leukos. I syfte att bevara nötkreatursbesättningarnas officiella status som fria från enzootisk bovin leukos förbinder sig Schweiz att uppfylla följande villkor:
 - a) Det schweiziska kreatursbeståndet ska övervakas genom stickprovskontroller. Provtagningsvolymen ska vara sådan att det är möjligt att med 99 procents tillförlitlighet fastställa att mindre än 0,2 procent av besättningarna är smittade av enzootisk bovin leukos.
 - b) Varje slaktdjur ska besiktigas efter slakt av en officiell veterinär.
 - c) Varje misstanke om sjukdomen vid klinisk undersökning, obduktion eller köttkontroll ska anmälas till de behöriga myndigheterna.
 - d) Om enzootisk bovin leukos misstänks eller konstateras ska statusen som officiellt sjukdomsfri för den berörda besättningen upphävas fram till dess att isoleringen bryts.

- e) Isoleringen ska brytas om två serologiska undersökningar, som utförts med minst 90 dagars mellanrum efter det att de smittade djuren och deras kalvar, om sådana finns, avlägsnats, givit negativt resultat.

Om enzootisk bovin leukos konstaterats hos 0,2 procent eller mer av besättningarna, ska l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires omedelbart underrätta kommissionen om detta. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i denna punkt.

6. Parterna är eniga om att Schweiz är officiellt fritt från infektiös bovin rinotrakeit (IBR). För att bevara denna status förbinder sig Schweiz att uppfylla följande villkor:

- a) Det schweiziska kreatursbeståndet ska övervakas genom stickprovskontroller. Provtagningsvolymen ska vara sådan att det är möjligt att med 99 procents tillförlitlighet fastställa att mindre än 0,2 procent av besättningarna är IBR-smittade.
- b) Avelstjurar som är äldre än 24 månader ska årligen genomgå en serologisk kontroll.
- c) Varje misstanke om sjukdom ska anmälas till de behöriga myndigheterna och leda till officiella prov för diagnos av IBR i vilka virologiska eller serologiska tester ska ingå.
- d) Om IBR misstänks eller konstateras ska statusen som officiellt sjukdomsfri upphävas för den berörda besättningen fram till dess att isoleringen bryts.
- e) Isoleringen ska brytas om en serologisk kontroll, som utförts tidigast 30 dagar efter det att de smittade djuren avlägsnats, givit negativt resultat.

Då Schweiz status i detta avseende är erkänd ska kommissionens beslut 2004/558/EG (*) gälla i tillämpliga delar.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires ska omedelbart underrätta kommissionen om varje förändring i de förhållanden som rådde då denna status erkändes. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i denna punkt.

7. Parterna är eniga om att Schweiz är officiellt fritt från Aujeszkys sjukdom. För att bevara denna status förbinder sig Schweiz att uppfylla följande villkor:

- a) Det schweiziska kreatursbeståndet ska övervakas genom stickprovskontroller. Provtagningsvolymen ska vara sådan att det är möjligt att med 99 procents tillförlitlighet fastställa att mindre än 0,2 procent av besättningarna är smittade av Aujeszkys sjukdom.
- b) Varje misstanke om sjukdomen ska anmälas till de behöriga myndigheterna och leda till officiella prov för diagnos av Aujeszkys sjukdom i vilka virologiska eller serologiska undersökningar ska ingå.
- c) Om Aujeszkys sjukdom misstänks eller konstateras ska statusen som officiellt sjukdomsfri upphävas för den berörda besättningen fram till dess att isoleringen bryts.
- d) Isoleringen ska brytas om två serologiska undersökningar av alla avelsdjur och ett representativt urval av slaktdjuren, som utförts med 21 dagars mellanrum, efter det att de smittade djuren har avlägsnats, givit negativt resultat.

Då Schweiz status i detta avseende är erkänd ska bestämmelserna i kommissionens beslut 2008/185/EG (**) gälla i tillämpliga delar.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires ska omedelbart underrätta kommissionen om varje förändring i de förhållanden som rådde då denna status erkändes. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i detta stycke.

8. Vad gäller TGE (smittsam gastroenterit) och PRRS (porcint reproduktivt och respiratoriskt syndrom) ska frågan om eventuella ytterligare garantier granskas snarast möjligt inom gemensamma veterinärkommittén. Kommissionen ska underrätta l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires om utvecklingen i denna fråga.
9. I Schweiz ska *Institut für Veterinärbakteriologie* vid universitetet i Zürich ansvara för den officiella tuberkulinkontrollen enligt punkt 4 i bilaga B till direktiv 64/432/EEG.
10. I Schweiz ska *Zentrum für Zoonosen, bakterielle Tierkrankheiten und Antibiotikaresistenz (ZOBA)* ansvara för den officiella antigenkontrollen (brucellos) enligt punkt 4 i bilaga C till direktiv 64/432/EEG.
11. Vid handel med nötkreatur och svin mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av hälsointyg enligt förlagorna i bilaga F till direktiv 64/432/EEG. Följande ändringar av intygen ska göras:

— Förlaga 1: Avsnitt C ska ändras på följande sätt:

— I punkt 4 om tilläggsgarantier ska följande läggas till i strecksatserna:

— 'Sjukdom: infektiös bovin rinotrakeit

— I enlighet med kommissionens beslut 2004/558/EG, vars bestämmelser ska gälla i tillämpliga delar.'

— Förlaga 2: Avsnitt C ska ändras på följande sätt:

— I punkt 4 om tilläggsgarantier ska följande läggas till strecksatserna:

— 'Sjukdom: Aujeszkys sjukdom.

— I enlighet med kommissionens beslut 2008/185/EG, vars bestämmelser ska gälla i tillämpliga delar.'

12. Med avseende på tillämpningen av denna bilaga ska nötkreatur vid handel mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz åtföljas av kompletterande hälsointyg som innehåller följande deklaration:

— Nötkreaturen

— har identifierats med hjälp av ett permanent identifikationssystem som gör det möjligt att spåra dem tillbaka till deras moderdjur och ursprungsbesättning och att konstatera att de inte är direkta avkommor av hondjur som misstänks vara eller är smittade av bovin spongiform encefalopati och som fötts inom två år före diagnosen,

— härrör inte från besättningar där ett misstänkt fall av bovin spongiform encefalopati håller på att utredas, och

— är födda efter den 1 juni 2001.

(*) Kommissionens beslut 2004/558/EG av den 15 juli 2004 om genomförande av rådets direktiv 64/432/EEG när det gäller tilläggsgarantier avseende infektiös bovin rinotrakeit i samband med handeln med nötkreatur inom gemenskapen och godkännande av de utrotningsprogram som vissa medlemsstater lagt fram (EUT L 249, 23.7.2004, s. 20).

(**) Kommissionens beslut 2008/185/EG av den 21 februari 2008 om tilläggsgarantier avseende Aujeszkys sjukdom i handeln med svin inom gemenskapen och kriterier för vilka uppgifter som ska lämnas om denna sjukdom (EUT L 59, 4.3.2008, s. 19).

II. Får och getter

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 91/68/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för handeln med får och getter inom gemenskapen (EGT L 46, 19.2.1991 s. 19):	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 27–31 (marknader, utställningar), 34–37b (handel), 73 och 74 (rengöring, desinfektion, sanering med avseende på skadedjur och parasiter), 142–149 (rabies), 158–165 (tuberkulos), 180–180c (scrapie), 190–195 (brucellos hos får och get), 196–199 (smittsam agalakti), 217–221 (artrit/encefalit hos get), 233–236 (brucellos hos bagge) och 301 (godkännande av enheter för uppfödning, centra för insemination och spermastationer, enheter för överföring av embryon, marknader och andra liknande anläggningar eller arrangemang). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 11 i direktiv 91/68/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

Om nya fall eller återfall av brucellos hos får och get konstateras, ska Schweiz underrätta gemensamma veterinärkommittén så att beslut kan fattas om de åtgärder som är nödvändiga med hänsyn till situationens utveckling.

2. Parterna är eniga om att Schweiz är officiellt fritt från brucellos hos får och get. För att bevara denna status förbinder sig Schweiz att genomföra de åtgärder som avses i kapitel I avsnitt II punkt 2 i bilaga A till direktiv 91/68/EEG.
3. Vid handel med får och getter mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av hälsointyg enligt modellerna i bilaga E till direktiv 91/68/EEG.

III. Hästdjur

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2009/156/EG av den 30 november 2009 om djurhälsovillkor vid förflyttning och import av hästdjur från tredjeland (EUT L 192, 23.7.2010, s. 1).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 112–112f (afrikansk hästpest), 204–206 (dourine, encefalomyelit, infektiös anemi, rots) och 240–244 (CEM: smittsam hästmetrit). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Vid tillämpningen av artikel 3 i direktiv 2009/156/EG ska informationen lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
2. Vid tillämpningen av artikel 6 i direktiv 2009/156/EG ska informationen lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
3. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 10 i direktiv 2009/156/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
4. Bestämmelserna i bilagorna II och III till direktiv 2009/156/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.

IV. Fjäderfä och kläckägg

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2009/158/EG av den 30 november 2009 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredjeland av fjäderfä och kläckägg (EUT L 343, 22.12.2009, s. 74).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 25 (transport), 122–125 (hönspest och Newcastle-sjukan), 255–261 (<i>Salmonella</i> spp.) och 262–265 (ILT: infektiös laryngotrakeit). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Vid tillämpningen av artikel 3 i direktiv 2009/158/EG är parterna eniga om att Schweiz har en plan med uppgifter om de åtgärder som landet planerar att vidta för godkännandet av inrättningarna.
2. Vid tillämpningen av artikel 4 i direktiv 2009/158/EG ska det nationella referenslaboratoriet för Schweiz vara *Institut für Veterinärbakteriologie* vid universitetet i Bern.
3. Det villkor om hur lång tid djuren ska ha hållits i anläggningar som anges i artikel 8.1 a i i direktiv 2009/158/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.
4. De schweiziska myndigheterna förbinder sig att tillämpa bestämmelserna om märkning i kommissionens förordning (EG) nr 617/2008 (*) på sändningar av kläckägg till Europeiska unionen.
5. Det villkor om hur lång tid djuren ska ha hållits i anläggningar som anges i artikel 10 a i direktiv 2009/158/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.
6. Det villkor om hur lång tid djuren ska ha hållits i anläggningar som anges i artikel 11 a i direktiv 2009/158/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.
7. Det villkor om hur lång tid djuren ska ha hållits i anläggningar som anges i artikel 14.2 a i direktiv 2009/158/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.
8. Parterna är eniga om att Schweiz uppfyller villkoren i artikel 15.2 i direktiv 2009/158/EG i fråga om Newcastle-sjukan och därför ska ha status som icke-vaccinerande land beträffande denna sjukdom. *L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* ska omedelbart underrätta kommissionen om varje förändring i de förhållanden som rådde då denna status erkändes. Den uppkomna situationen ska granskas inom gemensamma veterinärkommittén för en översyn av bestämmelserna i detta stycke.
9. Bestämmelsen om uppgift om namn på medlemsstat i Europeiska unionen i artikel 18 i direktiv 2009/158/EG ska i tillämpliga delar även gälla Schweiz.
10. Vid handel med fjäderfä och kläckägg mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av veterinärintyg enligt förlagorna i bilaga IV till direktiv 2009/158/EG.
11. De schweiziska myndigheterna förbinder sig att vid sändningar till Finland och Sverige lämna de garantier i fråga om salmonellainfektioner som föreskrivs i Europeiska unionens lagstiftning.

(*) Kommissionens förordning (EG) nr 617/2008 av den 27 juni 2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 när det gäller handelsnormer för kläckägg och gårdsuppfödda kycklingar (EUT L 168, 28.6.2008, s. 5).

V. Djur och produkter från vattenbruk

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 2006/88/EG av den 24 oktober 2006 om djurhälsokrav för djur och produkter från vattenbruk och om förebyggande och bekämpning av vissa sjukdomar hos vattenlevande djur (EUT L 328, 24.11.2006, s. 14).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 3–5 (epizootier som omfattas av förordningen), 21–23 (registrering av vattenbruksodlingar, kontroll av personalen och andra skyldigheter, kontroller av djurens hälsa), 61 (skyldigheter för innehavare av fiskerättigheter och för fiskerikontrollorganen), 62–76 (allmänna bekämpningsåtgärder) och 277–290 (gemensamma och särskilda åtgärder i fråga om sjukdomar hos vattenlevande djur, diagnoslaboratorium). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 3. Förordning av den 18 april 2007 om import och transitering av djur med flyg från tredjeland (OITA; RS 916.443.12).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Vid tillämpningen av denna bilaga är parterna eniga om att Schweiz är officiellt fritt från infektiös laxanemi och infektioner med *Marteilia refringens* och *Bonamia ostreae*.
2. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för eventuell tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 29, 40, 41, 43, 44 och 50 i direktiv 2006/88/EG.
3. Djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av vattenlevande prydnadsdjur, vattenbruksdjur som är avsedda för odling, inklusive återutläggningsområden, put and take-vatten, öppna anläggningar för prydnadsdjur och utsättning, vattenbruksdjur samt animaliska produkter avsedda att användas som livsmedel fastställs i artiklarna 4–9 i kommissionens förordning (EG) nr 1251/2008 (*).
4. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 58 i direktiv 2006/88/EG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

(*) Kommissionens förordning (EG) nr 1251/2008 av den 12 december 2008 om tillämpning av rådets direktiv 2006/88/EG när det gäller villkor och intygskrav för utsläppande på marknaden och import till gemenskapen av djur och produkter från vattenbruk och om fastställande av en förteckning över smittbärande arter (EGT L 337, 16.12.2008, p. 41).

VI. Embryon av nötkreatur

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 89/556/EEG av den 25 september 1989 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och import från tredje land av embryon från tamdjur av nötkreatur (EGT L 302, 19.10.1989, s. 1).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 56–58a (överföring av embryon). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 15 i direktiv 89/556/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
- Vid handel med embryon av nötkreatur mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av djurhälsointyg enligt förlagan i bilaga C till direktiv 89/556/EEG.

VII. Sperma från nötkreatur

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 88/407/EEG av den 14 juni 1988 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT L 194, 22.7.1988, s. 10).	1. Epizootiförordningen den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 51–55a (artificiell insemination). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- Med avseende på tillämpningen av artikel 4.2 i direktiv 88/407/EEG noterar parterna att samtliga stationer i Schweiz uteslutande innehåller djur hos vilka serumneutralisations- eller Elisa-testet utfallit negativt.
- Den information som avses i artikel 5.2 i direktiv 88/407/EEG ska lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
- Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 16 i direktiv 88/407/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
- Vid handel med sperma från nötkreatur mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av djurhälsointyg enligt förlagan i bilaga D till direktiv 88/407/EEG.

VIII. Sperma från svin

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Rådets direktiv 90/429/EEG av den 26 juni 1990 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av svin (EGT L 224, 18.8.1990, s. 62).	1. Epizootiförordningen den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 51–55a (artificiell insemination). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Den information som avses i artikel 5.2 i direktiv 90/429/EEG ska lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
2. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 16 i direktiv 90/429/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.
3. Vid handel med sperma från svin mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av djurhälsointyg enligt förlagan i bilaga D till direktiv 90/429/EEG.

IX. Övriga arter

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets direktiv 92/65/EEG av den 13 juli 1992 om fastställande av djurhälsokrav i handeln inom och importen till gemenskapen av djur, sperma, ägg (ova) och embryon som inte faller under de krav som fastställs i de specifika gemenskapsregler som avses i bilaga A.I till direktiv 90/425/EEG (EGT L 268, 14.9.1992, s. 54). 2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 576/2013 av den 12 juni 2013 om förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om upphävande av förordning (EG) nr 998/2003 (EUT L 178, 28.6.2013, s. 1).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 51–55a (artificiell insemination) och 56–58a (överföring av embryon). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och animaliska produkter (OITE; RS 916.443.10). 2. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Vid tillämpningen av denna bilaga gäller denna punkt handel med levande djur som inte omfattas av bestämmelserna i delarna I–V i detta tillägg samt med sperma, ägg och embryon som inte omfattas av bestämmelserna i delarna VI–VIII i detta tillägg.
2. Europeiska unionen och Schweiz förbinder sig att inte förbjuda eller begränsa handeln med levande djur, sperma, ägg och embryon som omfattas av punkt 1 av andra djurhälsoskäl än sådana som följer av tillämpningen av denna bilaga, bland annat de säkerhetsåtgärder som kan komma att införas i enlighet med artikel 20.

3. Vid handel med hov- och klövdjur av arter, som inte omfattas av delarna I, II eller III i detta tillägg, mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av hälsointyg enligt förlagan i del 1 i bilaga E till direktiv 92/65/EEG, kompletterade med intyget i artikel 6.A 1 e i direktiv 92/65/EEG.
4. Vid handel med hardjur mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av hälsointyg enligt förlagan i del 1 i bilaga E till direktiv 92/65/EEG, eventuellt kompletterat med det intyg som avses i artikel 9.2 andra stycket i samma direktiv.

De schweiziska myndigheterna får ändra intyget så att kraven i artikel 9 i direktiv 92/65/EEG återges i sin helhet.

5. Den information som avses i artikel 9.2 tredje stycket i direktiv 92/65/EEG ska lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.
6. Sändningar av hundar och katter från Europeiska unionen till Schweiz ska omfattas av bestämmelserna i artikel 10.2 i direktiv 92/65/EEG.

Identifikationssystemet är det som avses i förordning (EU) nr 576/2013. Det pass som ska användas är det som föreskrivs i del 3 i bilaga II till genomförandeförordning (EU) nr 577/2013 (*).

Giltighetstiden för vaccineringen mot rabies, och i förekommande fall för omvaccineringen, anges i bilaga III till förordning (EU) nr 576/2013.

7. Vid handel med sperma, ägg och embryon från får och getter mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska dessa åtföljas av hälsointyg enligt kommissionens beslut 2010/470/EU (**).
8. Vid handel med sperma från hästdjur mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska dessa åtföljas av ett hälsointyg enligt beslut 2010/470/EU.
9. Vid handel med ägg och embryon från hästdjur mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska dessa åtföljas av hälsointyg enligt beslut 2010/470/EU.
10. Vid handel med ägg och embryon från svin mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska dessa åtföljas av hälsointyg enligt beslut 2010/470/EU.
11. Vid handel med bibestånd (kupor eller drottningar med arbetsbin) mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska djuren åtföljas av hälsointyg enligt förlagan i bilaga E del II i direktiv 92/65/EEG.
12. Vid handel mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz med djur, sperma, embryon och ägg från organ, institut eller centra som godkänts enligt bilaga C till direktiv 92/65/EEG ska dessa åtföljas av hälsointyg enligt förlagan i bilaga E del III till direktiv 92/65/EEG.
13. Vid tillämpning av artikel 24 i direktiv 92/65/EEG ska den information som avses i punkt 2 i den artikeln lämnas inom gemensamma veterinärkommittén.

(*) Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 577/2013 av den 28 juni 2013 om förlagan till identitetshandlingar för förflyttning av hundar, katter och illrar utan kommersiellt syfte, om fastställande av förteckningar över territorier och tredjeländer samt om krav på format, utformning och språk för de förklaringar som visar att vissa villkor som fastställs i Europaparlamentet och rådets förordning (EU) nr 576/2013 uppfylls (EUT L 178, 28.6.2013, p. 109).

(**) Kommissionens beslut 2010/470/EU av den 26 augusti 2010 om fastställande av förlagor till hälsointyg för handel inom unionen med sperma, ägg och embryon från hästdjur, får och getter samt med ägg och embryon från svin (EUT L 228, 31.8.2010, p. 15).

X. Transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 576/2013 av den 12 juni 2013 om förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om upphävande av förordning (EG) nr 998/2003 (EUT L 178, 28.6.2013, s. 1).	Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OIAAC-AC; RS 916.443.14).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Märkningssystemet är det som avses i förordning (EU) nr 576/2013.
2. Giltighetstiden för vaccineringen mot rabies, och i förekommande fall för omvaccineringen, anges i bilaga III till förordning (EU) nr 576/2013.
3. Den förlaga till passet som ska användas är den som föreskrivs i bilaga III del 3 till förordning (EU) nr 577/2013. Ytterligare krav för passet anges i bilaga III del 4 till förordning (EU) nr 577/2013.
4. Vid tillämpningen av detta tillägg ska bestämmelserna i kapitel II i förordning (EU) nr 576/2013 gälla i tillämpliga delar för transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz. Dokument- och identitetskontroller ska genomföras av sällskapsdjur som är föremål för förflyttning utan kommersiellt syfte till Schweiz från en av Europeiska unionens medlemsstater enligt artikel 33 i förordning (EU) nr 576/2013."

BILAGA III

Tillägg 3 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

*"Tillägg 3***Import från tredje land av levande djur samt av deras sperma, ägg och embryon**

I. EUROPEISKA UNIONEN – LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

A. Hov- och klövdjur utom hästdjur

Rådets direktiv 2004/68/EG av den 26 april 2004 om fastställande av djurhälsoregler för import till och transitering genom gemenskapen av vissa levande hov- och klövdjur, om ändring av direktiven 90/426/EEG och 92/65/EEG, samt om upphävande av direktiv 72/462/EEG (EUT L 139, 30.4.2004, s. 321).

B. Hästdjur

Rådets direktiv 2009/156/EG av den 30 november 2009 om djurhälsovillkor vid förflyttning och import av hästdjur från tredjeland (EUT L 192, 23.7.2010, s. 1).

C. Fjäderfä och kläckägg

Rådets direktiv 2009/158/EG av den 30 november 2009 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredjeland av fjäderfä och kläckägg (EUT L 343, 22.12.2009, s. 74).

D. Vattenbruksdjur

Rådets direktiv 2006/88/EG av den 24 oktober 2006 om djurhälsokrav för djur och produkter från vattenbruk och om förebyggande och bekämpning av vissa sjukdomar hos vattenlevande djur (EUT L 328, 24.11.2006, s. 14).

E. Embryon från nötkreatur

Rådets direktiv 89/556/EEG av den 25 september 1989 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och import från tredje land av embryon från tamdjur av nötkreatur (EGT L 302, 19.10.1989, s. 1).

F. Sperma från nötkreatur

Rådets direktiv 88/407/EEG av den 14 juni 1988 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av djupfryst sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT L 194, 22.7.1988, s. 10).

G. Sperma från svin

Rådets direktiv 90/429/EEG av den 26 juni 1990 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av svin (EGT L 224, 18.8.1990, s. 62).

H. Övriga levande djur

1. Rådets direktiv 92/65/EEG av den 13 juli 1992 om fastställande av djurhälsokrav i handeln inom och importen till gemenskapen av djur, sperma, ägg (ova) och embryon som inte faller under de krav som fastställs i de specifika gemenskapsregler som avses i bilaga A.I till direktiv 90/425/EEG (EGT L 268, 14.9.1992, s. 54).

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 576/2013 av den 12 juni 2013 om förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om upphävande av förordning (EG) nr 998/2003 (EUT L 178, 28.6.2013, s. 1).

I. Andra särskilda bestämmelser

1. Rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3).
2. Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10).

II. SCHWEIZ – LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40).
2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401).
3. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).
4. Förordning av den 18 april 2007 om import och transitering av djur med flyg från tredjeland (OITA; RS 916.443.12).
5. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredje land (OITPA; RS 916.443.13).
6. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller; RS 916.443.106).
7. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14).
8. Förordning av den 18 augusti 2004 om veterinärmedicinska läkemedel (OMédV; RS 812.212.27).
9. Förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472).

III. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires ska samtidigt med Europeiska unionens medlemsstater tillämpa de importvillkor som fastställs i de rättsakter som avses i del I i detta tillägg, tillämpningsföreskrifterna och de förteckningar över inrättningar från vilka importen i fråga är tillåten. Detta åtagande gäller för alla tillämpliga rättsakter, oberoende av när de antagits.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan besluta om restriktivare åtgärder och kräva ytterligare garantier. Samråd ska ske inom gemensamma veterinärkommittén i syfte att finna lämpliga lösningar.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires och Europeiska unionens medlemsstater ska underrätta varandra om särskilda importvillkor som fastställs bilateralt, och som inte harmoniseras på unionsnivå.

För tillämpningen av denna bilaga offentliggörs för Schweiz del de godkända institutionerna som centrum i enlighet med bestämmelserna i bilaga C till direktiv 92/65/EEG på webbplatsen för l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires."

BILAGA IV

Tillägg 4 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 4

Avelsteknik (även import från tredje land)

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets direktiv 2009/157/EG av den 30 november 2009 om renrasiga avelsdjur av nötkreatur (EUT L 323, 10.12.2009, s. 1).	Förordning av den 31 oktober 2012 om uppfödning (OE; RS 916.310).
2. Rådets direktiv 88/661/EEG av den 19 december 1988 om avelsmässiga normer för avelssvin (EGT L 382, 31.12.1988, s. 36).	
3. Rådets direktiv 87/328/EEG av den 18 juni 1987 om godkännande för avel av renrasiga avelsdjur av nötkreatur (EGT L 167, 26.6.1987, s. 54).	
4. Rådets direktiv 88/407/EEG av den 14 juni 1988 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT L 194, 22.7.1988, s. 10).	
5. Rådets direktiv 89/361/EEG av den 30 maj 1989 om renrasiga avelsfår och avelsgetter (EGT L 153, 6.6.1989, s. 30).	
6. Rådets direktiv 90/118/EEG av den 5 mars 1990 om godkännande av renrasiga avelssvin för avel (EGT L 71, 17.3.1990, s. 34).	
7. Rådets direktiv 90/119/EEG av den 5 mars 1990 om godkännande av hybridavelssvin för avel (EGT L 71, 17.3.1990, s. 36).	
8. Rådets direktiv 90/427/EEG av den 26 juni 1990 om avelsmässiga och genealogiska villkor för handeln med hästdjur inom gemenskapen (EGT L 224, 18.8.1990, s. 55).	
9. Rådets direktiv 90/428/EEG av den 26 juni 1990 om handel med hästdjur som är avsedda för tävlingar och om villkor för deltagande i tävlingar (EGT L 224, 18.8.1990, s. 60).	
10. Rådets direktiv 91/174/EEG av den 25 mars 1991 om krav beträffande avel och härstamning vid saluföring av renrasiga djur samt om ändring av direktiv 77/504/EEG och 90/425/EEG (EGT L 85, 5.4.1991, s. 37).	
11. Rådets direktiv 94/28/EG av den 23 juni 1994 om principer för zootekniska och genealogiska villkor för import från tredje land av djur, sperma, ägg och embryon och om ändring av direktiv 77/504/EEG om renrasiga avelsdjur av nötkreatur (EGT L 178, 12.7.1994, s. 66).	

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

För tillämpningen av detta tillägg ska handel med levande djur och animaliska produkter mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ske på samma villkor som handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater.

Utan att detta påverkar de bestämmelser om avelstekniska kontroller som avses i tilläggen 5 och 6 ska de schweiziska myndigheterna förbinda sig att vid import tillämpa bestämmelserna i rådets direktiv 94/28/EG.

Vid svårigheter ska frågan överlämnas till gemensamma veterinärkommittén på begäran av någon av parterna."

BILAGA V

Tillägg 5 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 5

Levande djur, sperma, ägg och embryon: Gränskontroller och avgifter

KAPITEL I

Allmänna bestämmelser – Traces-systemet

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
Kommissionens beslut 2004/292/EG av den 30 mars 2004 om idrifttagande av Traces-systemet och om ändring av beslut 92/486/EEG (EUT L 94, 31.3.2004, s. 63).	1. Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40). 2. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401). 3. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 4. Förordning av den 18 april 2007 om import och transitering av djur med flyg från tredjeländer (OITA; RS 916.443.12). 5. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredjeländer (OITPA; RS 916.443.13). 6. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller) (RS 916.443.106). 7. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

Kommissionen ska i samarbete med l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires integrera Schweiz i Traces-systemet enligt kommissionens beslut 2004/292/EG.

Om så krävs ska kompletterande övergångsåtgärder fastställas inom gemensamma veterinärkommittén.

KAPITEL II

Veterinära och avelstekniska kontroller som är tillämpliga i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

De veterinära och avelstekniska kontroller som är tillämpliga i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska utföras i enlighet med bestämmelserna i följande rättsakter:

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor (EGT L 351, 2.12.1989, s. 34).	1. Lagen om epizootier av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artikel 57.
2. Rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden (EGT L 224, 18.8.1990, s. 29).	2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).
	3. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller) (RS 916.443.106).
	4. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14).
	5. Federal förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

I de fall som avses i artikel 8 i direktiv 90/425/EEG ska de behöriga myndigheterna på bestämmelseorten utan dröjsmål kontakta de behöriga myndigheterna på avsändningsorten. De ska vidta alla nödvändiga åtgärder och meddela den behöriga myndigheten på avsändningsorten och kommissionen vilka kontroller som utförts, vilka beslut som fattats och motiveringen för dessa.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för genomförandet av bestämmelserna i artiklarna 10, 11 och 16 i direktiv 89/608/EEG samt i artiklarna 9 och 22 i direktiv 90/425/EEG.

C. SÄRSKILDA TILLÄMPNINGSFÖRESKRIFTER FÖR DJUR SOM SÄNDS PÅ BETESGÅNG I GRÄNSOMRÅDEN

1. Definitioner

Betesgång: att växla betesområde till ett gränsområde som är begränsat till 10 km när djur sänds ut till en medlemsstat i Europeiska unionen eller till Schweiz. Vid särskilda motiverade omständigheter kan ett längre avstånd på endera sidan av gränsen mellan Schweiz och Europeiska unionen tillåtas av berörda behöriga myndigheter.

Dagsbete: betesgång då djuren varje kväll återvänder till sin ursprungsanläggning i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i Schweiz.

2. Vid betesgång mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska bestämmelserna i kommissionens beslut 2001/672/EG (*) gälla i tillämpliga delar. Inom ramen för denna bilaga ska dock texten i artikel 1 i beslut 2001/672/EG anpassas enligt följande:

— Hänvisningen till perioden mellan den 1 maj och den 15 oktober ska ersättas med "kalenderåret".

- För Schweiz ska de områden som avses i artikel 1 i beslut 2001/672/EG och som räknas upp i motsvarande bilaga vara följande:

SCHWEIZ

Kantonen Zürich

Kantonen Bern

Kantonen Luzern

Kantonen Uri

Kantonen Schwyz

Kantonen Obwalden

Kantonen Nidwalden

Kantonen Glarus

Kantonen Zug

Kantonen Fribourg

Kantonen Solothurn

Kantonen Basel-Stadt

Kantonen Basel-Landschaft

Kantonen Schaffhausen

Kantonen Appenzell-Ausserrhoden

Kantonen Appenzell-Innerrhoden

Kantonen Sankt Gallen

Kantonen Graubünden

Kantonen Argau

Kantonen Thurgau

Kantonen Ticino

Kantonen Vaud

Kantonen Valais

Kantonen Neuchâtel

Kantonen Genève

Kantonen Jura

I enlighet med epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artikel 7 (registrering), och förordningen av den 26 november 2011 om databasen om djurhandel (BDTA) (förordning om BDTA; RS 916.404.1), särskilt avsnitt 2 (databasens innehåll), ska Schweiz förse varje betesområde med en specifik registreringskod som ska registreras i den nationella databasen för nötkreatur.

3. För betesgång mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska den officiella veterinären i det land djuren sänds ut ifrån
 - a) den dag då intyget utfärdas, och senast under de 24 timmarna före den dag då djuren beräknas anlända, med hjälp av det datoriserade system som länkar samman veterinärmyndigheterna och som föreskrivs i artikel 20 i direktiv 90/425/EEG, informera den behöriga myndigheten på den mottagande platsen (den lokala veterinär-enheten) om att djuren sänds iväg,
 - b) undersöka djuren under de sista 48 timmarna innan de sänds iväg; dessa djur måste ha identifierats ordentligt,
 - c) utfärda ett intyg enligt förlagan i punkt 9.
4. Djuren ska stå under tullkontroll så länge betesgången varar.
5. Djurägaren ska
 - a) skriftligen försäkra att han eller hon rättar sig efter samtliga åtgärder som det beslutas om i denna bilaga och efter alla övriga åtgärder som det beslutas om på lokal nivå, på samma sätt som alla djurägare med ursprung i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i Schweiz,
 - b) betala kostnaderna för de kontroller som tillämpningen av denna bilaga ger upphov till,
 - c) fullt ut samarbeta vid genomförandet av de tull- och veterinärkontroller som krävs av de officiella myndigheterna i det utsändande och det mottagande landet.
6. När djuren återvänder, vid betessäsongens slut eller tidigare, ska den officiella veterinären i det land där betesområdet ligger
 - a) den dag då intyget utfärdas, och senast under de 24 timmarna före den dag då djuren beräknas anlända, med hjälp av det datoriserade system som länkar samman veterinärmyndigheterna och som föreskrivs i artikel 20 i direktiv 90/425/EEG, informera den behöriga myndigheten på bestämmelseorten (den lokala veterinärenheten) om att djuren sänds iväg,
 - b) undersöka djuren under de sista 48 timmarna innan de sänds iväg; dessa djur måste ha identifierats ordentligt,
 - c) utfärda ett intyg enligt förlagan i punkt 9.
7. Om sjukdom bryter ut ska lämpliga åtgärder vidtas efter överenskommelse mellan de behöriga veterinärmyndighe-terna. Eventuella frågor beträffande kostnaderna ska granskas av dessa myndigheter. Om nödvändigt ska frågan hänskjutas till gemensamma veterinärkommittén.
8. Som undantag från bestämmelserna om betesgång i punkterna 1–7 ska följande gälla vid dagsbete mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz:
 - a) Djuren får inte komma i kontakt med djur från en annan anläggning.
 - b) Djurens ägare åtar sig att underrätta den behöriga veterinärmyndigheten om alla kontakter mellan djuren och djur från en annan anläggning.
 - c) Det hälsointyg som fastställs i punkt 9 nedan ska visas upp för de behöriga veterinärmyndigheterna varje kalenderår då djuren för första gången förs in i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i Schweiz. Hälsointyget ska på begäran kunna visas upp för de behöriga veterinärmyndigheterna.

- d) Bestämmelserna i punkterna 2 och 3 ska endast tillämpas den första gången under kalenderåret då djuren sänds iväg till en medlemsstat i Europeiska unionen eller till Schweiz.
- e) Bestämmelserna i punkt 6 ska inte tillämpas.
- f) Djurens ägare åtar sig att underrätta den behöriga veterinärmyndigheten om betesperiodens slut.
9. Förlaga till hälsointyg för nötkreatur för betesgång i gränsområden eller dagsbeten och för återkomst från betesgång i gränsområden:

Förlaga till hälsointyg för nötkreatur för betesgång i gränsområden eller dagsbeten och för återkomst från betesgång i gränsområden:

EUROPEISKA UNIONEN				Hälsointyg inom unionen			
I.1. Avsändare Namn Adress Land				I.2. Intygets referensnummer		I.2.a. Lokalt referens-nummer	
				I.3. Central behörig myndighet			
				I.4. Lokal behörig myndighet			
I.5. Adressat Namn Adress Land				I.6. Nr på tillhörande originalintyg		Nr på styrkande handlingar	
				I.7. Handlare Namn Godkännande nr			
I.8. Ur-sprungs-land	ISO-kod	I.9. Ur-sprungs-region	Kod	I.10. Bestäm-melse-land	ISO-kod	I.11. Bestäm-melse-region	Kod
I.12. Ursprungs-ort/fiskeplats Företag ☐ Uppsamlingsplats ☐ Handelsanläggning ☐ Certifierat organ ☐ Seminstation ☐ Godkänt företag för vattenbruk ☐ Team för embryoöverföring ☐ Företag ☐ Övrigt ☐ Namn Godkännande nr Adress Postnr				I.13. Bestäm-melseort Företag ☐ Uppsamlingsplats ☐ Handelsanläggning ☐ Certifierat organ ☐ Seminstation ☐ Godkänt företag för vattenbruk ☐ Team för embryoöverföring ☐ Företag ☐ Övrigt ☐ Namn Godkännande nr Adress Postnr			
				I.14. Lastningsort Postnr			
				I.15. Datum och klockslag för avresa			

Del I: Detaljer om den presenterade sändningen

EUROPEISKA UNIONEN		Hälsointyg inom unionen	
I.16. Transportmedel Flyg ☐ Fartyg ☐ Järnvägsvagn ☐ Vägtransport ☐ Övrigt ☐ Identifikation: Nummer:		I.17. Transportör Namn Godkännande nr Adress Postnr Medlemsstat	
I.21	I.20. Antal/Kvantitet	I.22. Antal förpackningar	
I.23. Förseglingens nummer och containernummer			
I.25. Djur/Produkter som intygas vara avsedda för Alternnerande beteshållning ☐			
I.26. Transitering genom tredjeland ☐ Tredjeland ISO-kod Tredjeland ISO-kod Tredjeland ISO-kod Utförelställe Kod Införelställe Nr på gränskontroll-station		I.27. Transitering genom medlemsstaterna ☐ Medlemsstat ISO-kod Medlemsstat ISO-kod Medlemsstat ISO-kod	
I.28. Export ☐ Tredjeland ISO-kod Utförelställe Kod		I.29. Beräknad transporttid	
I.30. Färdplan Ja ☐ Nej ☐			
I.31. Djurens identitet Varukod (HS) Pass nr			

EUROPEISKA UNIONEN		2005/22 Bete	
II. Hälsoinformation		II.a. Intygets referensnummer	II.b. Lokalt referensnummer
A. Hälsointyg för nötkreatur för betesgång i gränsområden eller dagsbeten.			
I egenskap av officiell veterinär intygar jag följande:			
A.1. Varje djur i det parti som beskrivs ovan härrör från en ursprungsanläggning och ett område som, i enlighet med unionslagstiftningen eller den nationella lagstiftningen, inte är föremål för några förbud eller begränsningar föranledda av djursjukdomar som kan drabba nötkreatur.			
A.2. Djuren kommer från en ursprungsbesättning i en medlemsstat eller en del av en medlemsstats territorium som			
a) infört ett övervakningsnät som godkänts genom kommissionens beslut .../.../EG eller, för Schweiz del, genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz av den 21 juni 1999 (bilaga 11, tillägg 2, punkt I),			
b) officiellt har erkänts fri från leukos, tuberkulos och brucellos.			
A.3. Varje djur i partiet är ett avelsdjur ⁽³⁾ eller produktionsdjur ⁽¹⁾ som			
a) så vitt kan fastställas har befunnit sig på ursprungsanläggningen under de senaste 30 dagarna eller sedan födelsen om det är yngre än 30 dagar, och inget djur som importerats från tredje land har tillförts anläggningen under denna period, såvida det inte varit isolerat från alla andra djur inom anläggningen,			
b) inte under de senaste 30 dagarna varit i kontakt med djur från besättningar som inte uppfyller kraven i 2.			
A.4. De ovan beskrivna djuren har undersökts den [datum] inom 48 timmar före den planerade avfärden, och inte visat några kliniska tecken på infektionssjukdom eller smittsam sjukdom.			
A.5. Ursprungsanläggningen och, i förekommande fall, den godkända uppsamlingsplatsen, och de områden där de ligger är inte föremål för några förbud eller begränsningar föranledda av djursjukdomar som kan drabba nötkreatur, i enlighet med unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.			
A.6. Samtliga tillämpliga bestämmelser i rådets direktiv 64/432/EEG har följts.			
A.7. Djuren uppfyller tilläggskraven avseende IBR/IPV enligt kommissionens beslut 2004/558/EG, vars bestämmelser gäller i tillämpliga delar i enlighet med avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz av den 21 juni 1999.			
A.8. Vid besiktningen befann sig ovannämnda djur i ett hälsotillstånd som tillät den planerade transporten i enlighet med bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 1/2005.			
A.9. Datum för ankomst till betesområdet ⁽⁶⁾ ...			
A.10. Datum för planerad avfärd från betesområdet: ...			
B. Hälsointyg för nötkreatur för återkomst från betesgång i gränsområden (normal eller tidigarelagd återkomst).			
B.1. De ovan beskrivna djuren [förteckning över djuren vid tidigarelagd återkomst ⁽³⁾ eller förteckning över djuren på relevant originalintyg ⁽³⁾ , ⁽⁷⁾ , ⁽⁸⁾] har undersökts den ... (datum då djuren lastas eller 48 timmar före deras avfärd) och inte visat några kliniska tecken på infektionssjukdom eller smittsam sjukdom.			
B.2. Det betesområde där djuren vistats är inte föremål för några förbud eller begränsningar föranledda av djursjukdomar som kan drabba nötkreatur, i enlighet med gemenskapslagstiftning eller nationell lagstiftning. Inga fall av tuberkulos, brucellos eller leukos har konstaterats under betesperioden.			
* Del A ifylles för betesgång i gränsområden eller dagsbete. Del B ifylles för återkomst från betesgång i gränsområden.			

Del II: Certifiering

EUROPEISKA UNIONEN		2005/22 Bete
II. Hälsoinformation	II.a. Intygets referensnummer	II.b. Lokalt referensnummer
(¹) Uppgifterna på detta intyg ska matas in i det datoriserade system som länkar samman veterinärmyndigheterna och som föreskrivs i artikel 20 i direktiv 90/425/EEG samma dag som intyget utfärdas och senast inom 24 timmar före den dag då djuren beräknas anlända. (²) Detta intyg är giltigt i tio dagar räknat från den dag då hälsoinspektionen genomfördes i Schweiz eller i ursprungsmedlemsstaten. Vid dagsbete är detta intyg giltigt under hela betesperioden. (³) Stryk det som inte är tillämpligt. (⁴) Vid dagsbete är detta intyg giltigt under hela betesperioden. (⁵) Detta intyg undantar inte transportörerna från de åligganden de har enligt gällande unionsbestämmelser, bland annat i fråga om huruvida djuren är i skick att transporteras. (⁶) Betesområdets registreringskod anges under I.13 (godkännandenummer) i detta intyg. (⁷) Om djur av hälsoskäl återvänder till ursprungsanläggningen under betesperioden, åtföljda av ett hälsointyg, ska deras identifieringsnummer strykas från den ursprungliga förteckningen, och förteckningen ska valideras av den officiella veterinären. (⁸) Nummer på det hälsointyg som använts vid införandet i betesområdet anges under I.6 i detta intyg.		
Officiell veterinär/officiell inspektör Namn (med versaler): Befattning och titel: Lokal veterinärenhet: Lokal veterinärenhets nr: Datum: Underskrift: Stämpel:		

(*) Kommissionens beslut 2001/672/EG av den 20 augusti 2001 om särskilda bestämmelser avseende förflyttningar av nötkreatur när dessa tas ut på sommarbete i bergsområden (EGT L 235, 4.9.2001, s. 23).

KAPITEL III

Villkor för handel mellan Europeiska unionen och Schweiz

A. LAGSTIFTNING

För handel med levande djur, deras spermier, ägg och embryon samt för betesgång för nötkreatur i gränsområden mellan Europeiska unionen och Schweiz gäller de hälsointyg som föreskrivs i denna bilaga och som kan hämtas från Traces-systemet i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 599/2004 (*).

(*) Kommissionens förordning (EG) nr 599/2004 av den 30 mars 2004 om antagande av en harmoniserad förlaga för intyg och inspektionsprotokoll för handel inom gemenskapen med djur och produkter av animaliskt ursprung (EUT L 94, 31.3.2004, s. 44).

KAPITEL IV

Veterinärkontroller vid import från tredjeländer

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Kontrollerna av import från tredjeländ ska utföras i enlighet med bestämmelserna i följande rättsakter:

Europeiska unionen	Schweiz
1. Kommissionens förordning (EG) nr 282/2004 av den 18 februari 2004 om inrättande av ett dokument för deklarering och veterinärkontroll av djur från tredje land som förs in i gemenskapen (EUT L 49, 19.2.2004, s. 11). 2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1). 3. Rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av regler för hur veterinärkontroller ska organiseras för djur som importeras till gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG (EGT L 268, 24.9.1991, s. 56). 4. Rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β-agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3). 5. Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsammansatser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10). 6. Kommissionens beslut 97/794/EG av den 12 november 1997 om vissa närmare bestämmelser för tillämpning av rådets direktiv 91/496/EEG med avseende på veterinärkontroller av levande djur som importeras till gemenskapen från tredje land (EGT L 323, 26.11.1997, s. 31). 7. Kommissionens beslut 2007/275/EG av den 17 april 2007 om förteckningar över djur och produkter som ska undersökas vid gränskontrollstationer enligt rådets direktiv 91/496/EEG och 97/78/EG (EUT L 116, 4.5.2007, s. 9).	1. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 2. Förordning av den 18 april 2007 om import och transitering av djur med flyg från tredjeländ (OITA; RS 916.443.12). 3. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredje land (OITPA; RS 916.443.13). 4. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller) (RS 916.443.106). 5. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14). 6. Förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472). 7. Förordning av den 18 augusti 2004 om veterinärmedicinska läkemedel (OmédV; RS 812.212.27).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. För tillämpningen av artikel 6 i direktiv 91/496/EEG ska Europeiska unionens medlemsstaters gränskontrollstationer för veterinärkontroller av levande djur anges i bilaga I till kommissionens beslut 2009/821/EG (*).

(*) +Kommissionens beslut 2009/821/EG av den 28 september 2009 om upprättande av en förteckning över godkända gränskontrollstationer, om fastställande av vissa regler för inspektioner som utförs av kommissionens veterinäre experter och om fastställande av veterinärenheter i Traces-systemet (EUT L 296, 12.11.2009, s. 1).

2. För tillämpningen av artikel 6 i direktiv 91/496/EEG ska följande gränskontrollstationer användas för Schweiz del:

Namn	Traces-kod	Typ	Kontrollcentrum	Typ av godkännande
Zürichs flygplats	CHZRH4	A	Centrum 3	O – Övriga djur (inklusive djurparksdjur) (*)
Genèves flygplats	CHGVA4	A	Centrum 2	O – Övriga djur (inklusive djurparksdjur) (*)

(*) Referens till de kategorier som fastställs i beslut 2009/821/EG.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för senare ändringar av förteckningen över gränskontrollstationer, kontrollcentrum och typ av godkännande.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 19 i direktiv 91/496/EEG och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

3. *L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* ska samtidigt med Europeiska unionens medlemsstater tillämpa de importvillkor som avses i tillägg 3 till denna bilaga samt tillämpningsföreskrifterna.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan besluta om restriktivare åtgärder och kräva ytterligare garantier. Samråd ska ske inom gemensamma veterinärkommittén i syfte att finna lämpliga lösningar.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires och Europeiska unionens medlemsstater ska underrätta varandra om särskilda importvillkor som fastställs bilateralt och som inte harmoniseras på unionsnivå.

4. De gränskontrollstationer i Europeiska unionens medlemsstater som avses i punkt 1 i denna del ska ansvara för kontrollerna vid import från tredjeländer till Schweiz, enligt bestämmelserna i del A i kapitel IV i detta tillägg.
5. De gränskontrollstationer i Schweiz som nämns i punkt 2 ska ansvara för kontrollerna vid import från tredjeländer till Europeiska unionens medlemsstater, enligt bestämmelserna i del A i detta kapitel.

KAPITEL V

Särskilda bestämmelser

1. IDENTIFIERING AV DJUR

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Kontrollerna av import från tredjeländer ska utföras i enlighet med bestämmelserna i följande rättsakter:

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets direktiv 2008/71/EG av den 15 juli 2008 om identifikation och registrering av svin (EUT L 213, 8.8.2008, s. 31).	1. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401), särskilt artiklarna 7–15f (registrering och identifikation).
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1760/2000 av den 17 juli 2000 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur samt märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97 (EGT L 204, 11.8.2000, s. 1).	2. Förordning av den 26 oktober 2011 om databasen om djurhandel (förordning om databasen om djurhandel BDTA; RS 916.404.1).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- a. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för tillämpningen av artikel 4.2 i direktiv 2008/71/EG.
- b. Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för genomförandet av inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 22 i förordning (EG) nr 1760/2000, artikel 57 i den schweiziska epizootilagen och artikel 1 i förordningen av den 23 oktober 2013 om samordning av inspektioner på jordbruksföretag (OCCEA; RS 910.15).

2. DJURSKYDD

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets förordning (EG) nr 1/2005 av den 22 december 2004 om skydd av djur under transport och därmed sammanhängande förfaranden och om ändring av direktiven 64/432/EEG och 93/119/EG och förordning (EG) nr 1255/97 (EUT L 3, 5.1.2005, s. 1).	1. Den federala lagen om djurskydd av den 16 december 2005 (LPA; RS 455), särskilt artiklarna 15 och 15a (principer, internationella transporter av djur).
2. Rådets förordning (EG) nr 1255/97 av den 25 juni 1997 om gemenskapskriterier för kontrollstationer och om ändring av färdplanen i bilagan till direktiv 91/628/EEG (EGT L 174, 2.7.1997, s. 1).	2. Djurskyddsförordningen av den 23 april 2008 (OPAn; RS 455.1), särskilt artiklarna 169–176 (internationella transporter av djur).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

- a) De schweiziska myndigheterna ska förbinda sig att följa bestämmelserna i förordning (EG) nr 1/2005 vid handel mellan Schweiz och Europeiska unionen och vid import från tredje land.
- b) I de fall som avses i artikel 26 i förordning (EG) nr 1/2005 ska de behöriga myndigheterna på bestämmelseorten utan dröjsmål kontakta de behöriga myndigheterna på avsändningsorten.
- c) Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för genomförandet av bestämmelserna i artiklarna 10, 11 och 16 i rådets direktiv 89/608/EEG.
- d) Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för genomförandet av inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 28 i förordning (EG) nr 1/2005 och artikel 208 i djurskyddsförordningen av den 23 april 2008 (OPAn; RS 455.1).
- e) Enligt bestämmelserna i artikel 15a tredje stycket i den federala lagen om djurskydd av den 16 december 2005 (LPA; RS 455) ska transitering genom Schweiz av nötboskap, får, getter, svin, slakthästar och slaktfjäderfä endast ske per tåg eller per flyg. Frågan ska behandlas av gemensamma veterinärkommittén.

3. AVGIFTER

1. Inga avgifter ska utkrävas för veterinära kontroller i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz.
2. För veterinärkontroller vid import från tredje land ska de schweiziska myndigheterna åta sig att utkräva de avgifter som är förbundna med de offentliga kontroller som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004."

BILAGA VI

Tillägg 6 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 6

Animalieprodukter

KAPITEL I

Sektorer med ömsesidigt erkännande av likvärdighet

"Animaliska produkter som är avsedda att användas som livsmedel"

Definitionerna i förordning (EG) nr 853/2004 ska gälla i tillämpliga delar.

Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse den 31 december 2014.

	Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen		
	Handelsvillkor		Likvärdighet
	Europeiska unionen	Schweiz	
<i>Djurhälsa</i>			
1. Färskt kött inklusive köttfärs, köttberedningar och köttprodukter, icke bearbetat fett och utsmält fett			
Tama hov- och klövdjur	Rådets direktiv 64/432/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tama hästdjur	Direktiv 2002/99/EG (*) Förordning (EG) nr 999/2001	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
2. Kött av hägnat vilt, köttberedningar, köttprodukter			
Andra hägnade landlevande däggdjur än ovan nämnda	Rådets direktiv 64/432/EEG Rådets direktiv 92/118/EEG (**) Direktiv 2002/99/EG Förordning (EG) nr 999/2001	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40) Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	Ja
Strutsfåglar i hägn	Rådets direktiv 92/118/EEG		Ja
Hardjur	Direktiv 2002/99/EG		

	Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen		
	Handelsvillkor		Likvärdighet
	Europeiska unionen	Schweiz	
3. Kött av frilevande vilt, köttberedningar, köttprodukter			
Vilda hov- och klövdjur	Direktiv 2002/99/EG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
Hardjur	Förordning (EG) nr 999/2001	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
Andra landlevande däggdjur			
Fjädevilt			
4. Färskt kött av fjäderfä, köttberedningar och köttprodukter, samt icke bearbetat fett och utsmält fett			
Fjäderfä	Direktiv 92/118/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
5. Magar, blåsor och tarmar			
Nötkreatur	Direktiv 64/432/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Får och getter	Direktiv 92/118/EEG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
Svin	Direktiv 2002/99/EG		
	Förordning (EG) nr 999/2001		
6. Ben och benprodukter			
Tama hov- och klövdjur	Direktiv 64/432/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tama hästdjur	Direktiv 92/118/EEG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
Andra hägnade landlevande eller frilevande däggdjur	Direktiv 2002/99/EG		
Fjäderfä, strutsfåglar och fjädevilt	Förordning (EG) nr 999/2001		
7. Bearbetat animaliskt protein, blod och blodprodukter			
Tama hov- och klövdjur	Direktiv 64/432/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tama hästdjur	Direktiv 92/118/EEG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
Andra hägnade landlevande eller frilevande däggdjur	Direktiv 2002/99/EG		
Fjäderfä, strutsfåglar och fjädevilt	Förordning (EG) nr 999/2001		

	Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen		
	Handelsvillkor		Likvärdighet
	Europeiska unionen	Schweiz	
8. Gelatin och kollagen			
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
	Förordning (EG) nr 999/2001	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
9. Mjölks och mjölkprodukter			
	Direktiv 64/432/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
10. Ägg och äggprodukter			
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
		Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
11. Fiskeriprodukter, musslor, tagghudingar, manteldjur och marina snäckor och sniglar			
	Direktiv 2006/88/EG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
12. Honung			
	Direktiv 92/118/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	
13. Sniglar och grodlår			
	Direktiv 92/118/EEG	Epizootilagen av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EG	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401)	

⁽¹⁾ Erkännandet av likheterna mellan lagstiftningarna när det gäller övervakning av TSE hos får och getter kommer att ses över inom gemensamma veterinärkommittén.

Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse den 31 december 2014.

Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen		
Handelsvillkor		Likvärdighet
Europeiska unionen	Schweiz	
<i>Folkhälsa</i>		
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (EGT L 147, 31.5.2001, s. 1).	Federal lag av den 9 oktober 1992 om livsmedel och bruksföremål (LDAl; RS 817.0).	Ja, på särskilda villkor.
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 av den 29 april 2004 om livsmedelshygien (EUT L 139, 30.4.2004, s. 1).	Djurskyddsförordningen av den 23 april 2008 (OPAn; RS 455.1)	
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 853/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung (EUT L 139, 30.4.2004, s. 55).	Förordning av den 16 november 2011 rörande grundutbildning, yrkeskvalificerande utbildning och fortbildning av personer som arbetar inom den offentliga veterinärtjänsten (RS 916.402).	
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 854/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EUT L 139, 30.4.2004, s. 206):	Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401).	
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1).	Primärproduktionsförordningen av den 23 november 2005 (OPPr; RS 916.020).	
Kommissionens förordning (EG) nr 2073/2005 av den 15 november 2005 om mikrobiologiska kriterier för livsmedel (EUT L 338, 22.12.2005, s. 1).	Förordning av den 23 november 2005 om djurslakt och köttkontroll (OAbCV; RS 817.190).	
	Förordning av den 23 november 2005 om livsmedel och bruksföremål (ODAlOUS; RS 817.02).	
	Förordning utfärdad av det federala inrikesdepartementet den 23 november 2005 om genomförande av livsmedelslagstiftningen (RS 817.025.21).	
	Förordning utfärdad av det federala ministeriet för ekonomi, utbildning och forskning den 23 november 2005 om hygien i primärproduktionen (OHyPPr; RS 916.020.1).	
	Hygienförordning utfärdad av det federala inrikesdepartementet den 23 november 2005 (OHyG; RS 817.024.1)	
	Det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om hygien vid djurslakt (OHyAb; RS 817.190.1).	
	Det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om livsmedel av animaliskt ursprung (RS 817.022.108).	

Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen		
	Handelsvillkor	Likvärdighet
	Europeiska unionen	Schweiz
Kommissionens förordning (EG) nr 2074/2005 av den 5 december 2005 om tillämpningsåtgärder för vissa produkter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 853/2004 och för genomförandet av offentlig kontroll enligt Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, om undantag från Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 och om ändring av förordningarna (EG) nr 853/2004 och (EG) nr 854/2004 5 (EUT L 338, 22.12.2005, s. 27). Kommissionens förordning (EG) nr 2075/2005 av den 5 december 2005 om fastställande av särskilda bestämmelser för offentlig kontroll av trikiner i kött (EUT L 338, 22.12.2005, s. 60).		
<i>Djurskydd</i>		
Rådets förordning (EG) nr 1099/2009 av den 24 september 2009 om skydd av djur vid tidpunkten för avlivning (EUT L 303, 18.11.2009, s. 1).	Djurskyddsförordningen av den 16 december 2005 (LPA; RS 455). Djurskyddsförordningen av den 23 april 2008 (OPAn; RS 455.1). Förordning utfärdad av de schweiziska veterinärmyndigheterna den 12 augusti 2010 om skydd av djur vid slakt (OPAnAb; RS 455.110.2). Förordning av den 23 november 2005 om djurslakt och köttkontroll (OAbCV; RS 817.190).	Ja, på särskilda villkor.
(*) Rådets direktiv 2002/99/EG av den 16 december 2002 om fastställande av djurhälsoregler för produktion, bearbetning, distribution och införsel av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EGT L 18, 23.1.2003, s. 11). (**) Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter, som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A. I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter (EGT L 62, 15.3.1993, s. 49).		

Särskilda villkor

- 1) Handel mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz med animaliska produkter avsedda att användas som livsmedel får endast ske på samma villkor som för handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater, även när det gäller skyddet av djur vid avlivning. Dessa produkter åtföljs i förekommande fall av de hälsointyg som föreskrivs för handel mellan Europeiska unionens medlemsstater, eller som omfattas av denna bilaga och är tillgängliga i Traces-systemet.
- 2) Schweiz ska upprätta en förteckning över godkända anläggningar i enlighet med bestämmelserna i artikel 31 (om registrering/godkännande av foder- och livsmedelsanläggningar) i förordning (EG) nr 882/2004.
- 3) När det gäller import tillämpar Schweiz samma bestämmelser som dem som används på unionsnivå.
- 4) De behöriga schweiziska myndigheterna använder sig inte av undantaget från den trikinundersökning som avses i artikel 3.2, i förordning (EG) nr 2075/2005. Om de behöriga schweiziska myndigheterna skulle använda sig av detta undantag förbinder de sig att genom ett skriftligt förfarande till kommissionen sända in en förteckning över de regioner där trikinrisken hos tamsvin officiellt erkänns som obetydlig. Europeiska unionens medlemsstater ska ha tre månader på sig från det att anmälan mottagits för att översända skriftliga kommentarer till kommissionen. Om kommissionen eller en medlemsstat i Europeiska unionen inte framför några invändningar erkänns regionen som en region med en obetydlig risk för trikininfektion, och tamsvin därifrån ska undantas från trikinundersökning vid slakt. Bestämmelserna i artikel 3.3 i förordning (EG) nr 2075/2005 ska gälla i tillämpliga delar.
- 5) De detektionsmetoder som beskrivs i kapitlen I och II i bilaga I till förordning (EG) nr 2075/2005 tillämpas i Schweiz vid undersökningar som har till syfte att påvisa förekomsten av trikiner. Däremot används inte den trikinoskopiska undersökning som beskrivs i kapitel III i bilaga I till förordning (EG) nr 2075/2005.
- 6) De behöriga schweiziska myndigheterna kan tillämpa undantaget från trikinundersökningen när det gäller slaktkroppar och kött av tamsvin som är avsedda för gödning och för slakt på småskaliga slakterier.

Denna bestämmelse ska tillämpas till och med den 31 december 2016.

Enligt bestämmelserna i artikel 8 stycke 3 i det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om hygien vid djurslakt (OHAb; RS 817.190.1) och artikel 9 stycke 8 i det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om animaliska livsmedel (RS 817.022.108) ska dessa slaktkroppar och kött av tamsvin som är avsedda för gödning och för slakt samt köttberedningar, köttprodukter och förarbetade köttprodukter av sådant kött förses med ett särskilt hälsomärke som överensstämmer med den förlaga som fastställs i sista stycket i bilaga 9 till det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om hygien vid djurslakt. Schweiz får enligt bestämmelserna i artikel 9a i det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om animaliska livsmedel inte bedriva handel med Europeiska unionens medlemsstater med dessa produkter.

- 7) Handel mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz med slaktkroppar och kött av tamsvin som är avsedda för gödning och för slakt, från

— jordbruksföretag som erkänts som trikinfria av de behöriga myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater,

— regioner där trikinrisken hos tamsvin officiellt erkänts som obetydlig,

och som inte har trikinundersökts enligt bestämmelserna i artikel 3 i förordning (EG) nr 2075/2005, får endast ske på samma villkor som för handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater.

- 8) Enligt bestämmelserna i artikel 2 i hygienförordningen (OHyg; RS 817.024.1) kan de behöriga schweiziska myndigheterna i särskilda fall företa ändringar i artiklarna 8, 10 och 14 i förordningen om följande villkor uppfylls:

- a) Behovet av anläggningar som är belägna i bergsområden uppfylls enligt den federala lagen av den 6 oktober 2006 om regionalpolitik (RS 901.0) och förordningen av den 28 november om regionalpolitik (RS 901.021).

De behöriga schweiziska myndigheterna förbinder sig att anmäla dessa ändringar skriftligt till kommissionen. Denna anmälan ska innehålla

- en detaljerad beskrivning av de bestämmelser som de behöriga schweiziska myndigheterna bedömer det nödvändigt att ändra, med angivande av ändringens art,
- en beskrivning av de berörda livsmedlen och företagen,
- en motivering till varför ändringarna företagits (och även, i förekommande fall, med uppgift om en sammanfattning av riskanalysen alla åtgärder som måste vidtas för att säkerställa att ändringen inte omintetgör målsättningarna för förordningen om hygien (OHyg; RS 817.024.1),
- all annan relevant information.

Kommissionen och Europeiska unionens medlemsstater kan inom tre månader räknat från det att anmälan mottagits lämna sina synpunkter skriftligt. Om det är nödvändigt ska frågan hänskjutas till gemensamma veterinärkommittén.

- b) Vid framställning av livsmedel med traditionella särdrag gäller följande:

De behöriga schweiziska myndigheterna förbinder sig att anmäla dessa ändringar skriftligt till kommissionen senast tolv månader efter det att de individuella eller allmänna undantagen beviljats. Varje anmälan ska innehålla

- en kort beskrivning av de krav som har ändrats,
- en beskrivning av de berörda livsmedlen och företagen,
- all annan relevant information.

- 9) Kommissionen ska informera Schweiz om de undantag och ändringar som tillämpas i Europeiska unionens medlemsstater enligt artikel 13 i förordning (EG) nr 852/2004, artikel 10 i förordning (EG) nr 853/2004, artikel 13 i förordning (EG) nr 854/2003 och artikel 7 i förordning (EG) nr 2074/2005.

- 10) I enlighet med artikel 179d i epizootiförordningen och artikel 4 i förordningen om livsmedel av animaliskt ursprung ska Schweiz se till att specificerat riskmaterial avlägsnas ur livsmedels- och foderkedjan. I förteckningen över specificerat riskmaterial som ska avlägsnas från nötkreatur anges särskilt ryggrad från djur som är äldre än 30 månader, tonsiller, tarmarna från tolvfingertarm till ändtarm och tarmkäx från djur i alla åldrar.

- 11) Följande laboratorier är Europeiska unionens referenslaboratorier för restsubstanser av veterinärmedicinska läkemedel och främmande ämnen i livsmedel av animaliskt ursprung:

- a) För de restsubstanser som förtecknas i grupp A 1, A 2, A 3 och A 4, grupp B 2 d och grupp B 3 d i bilaga I till direktiv 96/23/EG (*):

RIKILT – Institute of Food Safety, part of Wageningen UR
P.O.Box 230
6700 AE Wageningen
Nederland

- b) För de restsubstanser som förtecknas i grupp B.1 och grupp B.3 e i bilaga I till direktiv 96/23/EG samt för karbadox och olakindox:

Laboratoires d'études et de recherche sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants
Anses – Laboratoire de Fougères
35306 Fougères cedex
France

- c) För de restsubstanser som förtecknas i grupp A.5 och grupp B.2 a, b och e i bilaga I till direktiv 96/23/EG:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit
Diedersdorfer Weg 1
D-12277 Berlin
Deutschland

- d) För de restsubstanser som förtecknas i grupp B.3 c i bilaga I till direktiv 96/23/EG:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
Viale Regina Elena, 299
I-00161 Rom
Italia

Schweiz ska stå för sin del av kostnaderna för den verksamhet som följer av dessa beslut. Laboratorierna ska ha de uppgifter och åligganden som fastställs i avdelning III och i bilaga VII till förordning (EG) nr 882/2004.

- 12) I väntan på en tillnärmning mellan unionslagstiftningen och den schweiziska lagstiftningen när det gäller export till Europeiska unionen ska Schweiz se till att följande rättsakter och deras tillämpningsföreskrifter beaktas:

1. Rådets förordning (EEG) nr 315/93 av den 8 februari 1993 om fastställande av gemenskapsförfaranden för främmande ämnen i livsmedel (EGT L 37, 13.2.1993, s. 1).

(*) Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10).

2. Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 872/2012 av den 1 oktober 2012 om antagande av den förteckning över aromämnen som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2232/96, om dess införande i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 samt om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 1565/2000 och kommissionens beslut 1999/217/EG (EUT L 267, 2.10.2012, s. 1).
3. Rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3).
4. Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanter av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10).
5. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/2/EG av den 22 februari 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om livsmedel och livsmedelsingredienser som behandlats med joniserande strålning (EGT L 66, 13.3.1999, s. 16).
6. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/3/EG av den 22 februari 1999 om upprättande av en gemenskapsförteckning över livsmedel och livsmedelsingredienser som behandlas med joniserande strålning (EGT L 66, 13.3.1999, s. 24).
7. Kommissionens beslut 2002/840/EG av den 23 oktober 2002 om antagande av förteckningen över godkända anläggningar för bestrålning av livsmedel i tredje land (EGT L 287, 25.10.2002, s. 40).
8. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2065/2003 av den 10 november 2003 om rökaromer som används eller är avsedda att användas i eller på livsmedel (EUT L 309, 26.11.2003, s. 1).
9. Kommissionens förordning (EG) nr 1881/2006 av den 19 december 2006 om fastställande av gränsvärden för vissa främmande ämnen i livsmedel (EUT L 364, 20.12.2006, s. 5).
10. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1332/2008 av den 16 december 2008 om livsmedelsenzymer och om ändring av rådets direktiv 83/417/EEG, rådets förordning (EG) nr 1493/1999, direktiv 2000/13/EG, rådets direktiv 2001/112/EG samt förordning (EG) nr 258/97 (EUT L 354, 31.12.2008, s. 7).
11. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1333/2008 av den 16 december 2008 om livsmedelstillsatser (EUT L 354, 31.12.2008, s. 16).
12. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 av den 16 december 2008 om aromer och vissa livsmedelsingredienser med aromgivande egenskaper för användning i och på livsmedel och om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, förordningarna (EG) nr 2232/96 och (EG) nr 110/2008 samt direktiv 2000/13/EG (EUT L 354, 31.12.2008, s. 34).
13. Kommissionens förordning (EU) nr 231/2012 av den 9 mars 2012 om fastställande av specifikationer för de livsmedelstillsatser som förtecknas i bilagorna II och III till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1333/2008 (EUT L 83, 22.3.2012, s. 1).
14. Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/32/EG av den 23 april 2009 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om extraktionsmedel vid framställning av livsmedel och livsmedelsingredienser (EUT L 141, 6.6.2009, s. 3).
15. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 470/2009 av den 6 maj 2009 om gemenskapsförfaranden för att fastställa gränsvärden för farmakologiskt verksamma ämnen i animaliska livsmedel samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 2377/90 och ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 726/2004 (EUT L 152, 16.6.2009, s. 11).

"Animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel"

Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen

Handelsvillkor		Likvärdighet
Europeiska unionen (*)	Schweiz (*)	
(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.		
1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (EGT L 147, 31.5.2001, s. 1). 2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter) (EUT L 300, 14.11.2009, s. 1). 3. Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen (EUT L 54, 26.2.2011, s. 1).	1. Förordning av den 23 november 2005 om djurslakt och köttkontroll (OAbCV; RS 817.190). 2. Det federala inrikesministeriets förordning av den 23 november 2005 om hygien vid djurslakt (OHyAb; RS 817.190.1). 3. Epizootiförordningen av den 27 juni 1995 (OFE; RS 916.401). 4. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 5. Förordning av den 25 maj 2011 om bortskaffande av animaliska biprodukter (OES-PA; RS 916.441.22).	Ja, på särskilda villkor.

Särskilda villkor

När det gäller import ska Schweiz tillämpa samma bestämmelser som i artiklarna 25–28 och 30–31 samt i bilagorna XIV och XV (intyg) i förordning (EU) nr 142/2011, i enlighet med artiklarna 41 och 42 i förordning (EG) nr 1069/2009.

Handel med kategori 1- och 2-material omfattas av artikel 48 i förordning (EG) nr 1069/2009.

Vid handel med kategori 3-material mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska sådana handelsdokument och hälsointyg som avses i kapitel III i bilaga VIII till förordning (EU) nr 142/2011 åtfölja produkterna i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) nr 142/2011 samt artiklarna 21 och 48 i förordning (EG) nr 1069/2009.

I enlighet med avdelning II kapitel I avsnitt 2 i förordning (EG) nr 1069/2009 och med kapitel IV och bilaga IX i förordning (EU) nr 142/2011 ska Schweiz upprätta en förteckning över motsvarande inrättningar.

KAPITEL II

Andra sektorer än dem som behandlas i kapitel I

Export från Europeiska unionen till Schweiz och från Schweiz till Europeiska unionen

Denna export ska ske enligt de villkor som fastställts för handel inom unionen. Där så är lämpligt ska dock de behöriga myndigheterna utfärda ett intyg om att villkoren följs och detta intyg ska åtfölja det aktuella partiet.

Om det blir nödvändigt ska intygens utformning behandlas i gemensamma veterinärkommittén."

BILAGA VII

Tillägg 7 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 7

Behöriga myndigheter

DEL A

Schweiz

Befogenheter vad gäller hälsokontroller och veterinärmedicinska kontroller delas mellan de enskilda kantonernas tjänsteavdelningar och dem inom *l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires*. Följande bestämmelser ska gälla:

- När det gäller export till Europeiska unionen ska kantonerna ansvara för kontroll av produktionsförhållanden och produktionskrav, inklusive lagstadgade inspektioner, och utfärdande av hälsointyg om att de fastställda veterinärmedicinska normerna och kraven är uppfyllda.
- *L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* ska ansvara för den övergripande samordningen, revision av inspektionssystemen och den lagstiftning som behövs för att säkerställa en enhetlig tillämpning av veterinärmedicinska normer och krav inom den schweiziska marknaden. Myndigheten ska även ansvara för importen av livsmedel av animaliskt ursprung och andra animaliska produkter från tredjeländer. Slutligen upprättar myndigheten exporttillstånd för animaliska biprodukter i kategorierna 1 och 2 till Europeiska unionen.

DEL B

Europeiska unionen

Tillsyn delas mellan de nationella myndigheterna i de enskilda medlemsstaterna i Europeiska unionen, och Europeiska kommissionen. Följande bestämmelser ska gälla:

- När det gäller export till Schweiz ansvarar Europeiska unionens medlemsstater för kontroll av produktionsförhållanden och produktionskrav, inklusive lagstadgade inspektioner, och utfärdande av hälsointyg om att de fastställda veterinärmedicinska normerna och kraven är uppfyllda.
- Europeiska kommissionen ska ansvara för den övergripande samordningen, revision av inspektionssystemen och den lagstiftning som behövs för att säkerställa en enhetlig tillämpning av veterinärmedicinska normer och krav inom den inre marknaden."

BILAGA VIII

Tillägg 10 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 10

Animaliska produkter: Gränskontroller och avgifter

KAPITEL I

Allmänna bestämmelser

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Europeiska unionen	Schweiz
1. Kommissionens beslut 2004/292/EG av den 30 mars 2004 om idrifttagande av Traces-systemet och om ändring av beslut 92/486/EEG (EUT L 94, 31.3.2004, s. 63).	1. Lagen om epizootier av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artikel 57.
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, 1.2.2002, s. 1)	2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).
	3. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredjeländer (OITPA; RS 916.443.13).
	4. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller) (RS 916.443.106).
	5. Förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. Kommissionen ska i samarbete med l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires integrera Schweiz i Traces-systemet enligt kommissionens beslut 2004/292/EG.
2. Kommissionen ska i samarbete med l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires integrera Schweiz i det system för snabb varning som föreskrivs i artikel 50 i förordning (EG) nr 178/2002, när det gäller bestämmelserna om avvisning av animaliska produkter vid gränsen.

Om ett parti, en container eller en last avisas av en behörig myndighet vid en schweizisk gränskontrollstation inom Europeiska unionen ska kommissionen omedelbart underrätta Schweiz.

Schweiz ska omedelbart underrätta kommissionen om varje avvisning, i samband med en direkt eller indirekt risk för människors hälsa, av ett parti, en container eller en last av livsmedel eller foder som görs av en behörig myndighet vid en schweizisk gränskontrollstation, och ska också respektera de regler om konfidentialitet som föreskrivs i artikel 52 i förordning (EG) nr 178/2002.

De särskilda åtgärderna i samband med Schweiz deltagande ska fastställas inom gemensamma veterinärkommittén.

KAPITEL II

Veterinärmedicinska kontroller som är tillämpliga i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

Veterinärkontroller i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz ska utföras i enlighet med följande bestämmelser:

Europeiska unionen	Schweiz
1. Rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor (EGT L 351, 2.12.1989, s. 34).	1. Lagen om epizootier av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artikel 57.
2. Rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden (EGT L 395, 30.12.1989, s. 13).	2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).
3. Rådets direktiv 2002/99/EG av den 16 december 2002 om fastställande av djurhälsoregler för produktion, bearbetning, distribution och införsel av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EGT L 18, 23.1.2003, s. 11).	3. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredje land (OITPA; RS 916.443.13).
	4. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITEkontroller) (RS 916.443.106).
	5. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14).
	6. Förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

I de fall som avses i artikel 8 i direktiv 89/662/EEG ska de behöriga myndigheterna på bestämmelseorten utan dröjsmål kontakta de behöriga myndigheterna på avsändningsorten. De ska vidta alla nödvändiga åtgärder och meddela den behöriga myndigheten på avsändningsorten och kommissionen vilka kontroller som utförts, vilka beslut som fattats och motiveringen för dessa.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för genomförandet av bestämmelserna i artiklarna 10, 11 och 16 i direktiv 89/608/EEG samt i artiklarna 9 och 16 i direktiv 89/662/EEG.

KAPITEL III

Veterinärkontroller vid import från tredjeländer

A. LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess senaste lydelse.

Kontrollerna av import från tredjeländer ska utföras i enlighet med följande bestämmelser:

Europeiska unionen	Schweiz
1. Kommissionens förordning (EG) nr 136/2004 av den 22 januari 2004 om veterinärkontroller av produkter från tredje land vid gemenskapens gränskontrollstationer (EUT L 21, 28.1.2004, s. 11). 2. Kommissionens förordning (EG) nr 206/2009 av den 5 mars 2009 om införsel för personligt bruk till gemenskapen av produkter av animaliskt ursprung och om ändring av förordning (EG) nr 136/2004 (EUT L 77, 24.3.2009, s. 1). 3. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 854/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EUT L 139, 30.4.2004, s. 206). 4. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1). 5. Rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor (EGT L 351, 2.12.1989, s. 34). 6. Rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β-agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3). 7. Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10). 8. Rådets direktiv 97/78/EG av den 18 december 1997 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter från tredje land som förs in i gemenskapen (EGT L 24, 30.1.1998, s. 9). 9. Kommissionens beslut 2002/657/EG av den 12 augusti 2002 om genomförande av rådets direktiv 96/23/EG avseende analysmetoder och tolkning av resultat (EGT L 221, 17.8.2002, s. 8). 10. Rådets direktiv 2002/99/EG av den 16 december 2002 om fastställande av djurhälsoregler för produktion, bearbetning, distribution och införsel av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EGT L 18, 23.1.2003, s. 11). 11. Kommissionens beslut 2005/34/EG av den 11 januari 2005 om fastställande av harmoniserade standarder för bestämning av vissa restsubstanser i produkter av animaliskt ursprung som importerats från tredjeländer (EUT L 16, 20.1.2005, s. 61). 12. Kommissionens beslut 2007/275/EG av den 17 april 2007 om förteckningar över djur och produkter som ska undersökas vid gränskontrollstationer enligt rådets direktiv 91/496/EEG och 97/78/EG (EUT L 116, 4.5.2007, s. 9).	1. Lagen om epizootier av den 1 juli 1966 (LFE; RS 916.40), särskilt artikel 57. 2. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10). 3. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredje land (OITPA; RS 916.443.13). 4. Det federala inrikesministeriets förordning av den 16 maj 2007 om kontroll av import och transitering av djur och animalieprodukter (förordning om OITE-kontroller) (RS 916.443.106). 5. Förordning av den 28 november 2014 om import, transitering och export av sällskapsdjur (OITE-AC; RS 916.443.14). 6. Förordning av den 30 oktober 1985 om de arvoden som uppbärs av l'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (OSAV) (förordning om OSAV:s arvoden; RS 916.472). 7. Lag av den 9 oktober 1992 om livsmedel (LDAI; RS 817.0). 8. Förordning av den 23 november 2005 om livsmedel och bruksföremål (ODALOU; RS 817.02). 9. Förordning av den 23 november 2005 om genomförande av livsmedelslagstiftningen (RS 817.025.21). 10. Förordning från det federala inrikesministeriet av den 26 juni 1995 om främmande ämnen och komponenter i livsmedel (OSEC; RS 817.021.23).

B. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

1. För tillämpningen av artikel 6 i direktiv 97/78/EG ska Europeiska unionens medlemsstaters gränskontrollstationer för veterinärkontroller av animalieprodukter vara dem som anges i bilaga I till det ändrade beslutet 2009/821/EG.
2. För tillämpningen av artikel 6 i direktiv 97/78/EG ska följande gränskontrollstationer användas för Schweiz:

Namn	Traces-kod	Typ	Kontrollcentrum	Typ av godkännande
Zürichs flygplats	CHZRH4	A	Centrum 1 Centrum 2	NHC (*) HC(2) (*)
Genèves flygplats	CHGVA4	A	Centrum 2	HC(2), NHC (*)

(*) Referens till de kategorier som fastställs i beslut 2009/821/EG.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för senare ändringar av förteckningen över gränskontrollstationer, kontrollcentrum och typ av godkännande.

Gemensamma veterinärkommittén ska ansvara för inspektioner på platsen, särskilt med stöd av artikel 45 i förordning (EG) nr 882/2004 och artikel 57 i den schweiziska epizootilagen.

KAPITEL IV

Djurhälsovillkor och villkor för kontroll av handeln mellan Europeiska unionen och Schweiz

I sektorer med ömsesidigt erkännande av likvärdighet ska handel mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz med animaliska produkter ske på samma villkor som mellan Europeiska unionens medlemsstater. Dessa produkter åtföljs i förekommande fall av de hälsointyg som föreskrivs för handel mellan Europeiska unionens medlemsstater, eller som omfattas av denna bilaga och är tillgängliga i Traces-systemet.

För övriga sektorer ska de djurhälsovillkor som fastställs i kapitel II i tillägg 6 fortfarande vara tillämpliga.

KAPITEL V

Djurhälsovillkor och villkor för kontroll av import från tredjeländer

I. EUROPEISKA UNIONEN – LAGSTIFTNING (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

A. Regler för folkhälsa

1. Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/32/EG av den 23 april 2009 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om extraktionsmedel vid framställning av livsmedel och livsmedelsingredienser (EUT L 141, 6.6.2009, s. 3).
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 av den 16 december 2008 om aromer och vissa livsmedelsingredienser med aromgivande egenskaper för användning i och på livsmedel och om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, förordningarna (EG) nr 2232/96 och (EG) nr 110/2008 samt direktiv 2000/13/EG (EUT L 354, 31.12.2008, s. 34).
3. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 470/2009 av den 6 maj 2009 om gemenskapsförfaranden för att fastställa gränsvärden för farmakologiskt verksamma ämnen i animaliska livsmedel samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 2377/90 och ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 726/2004 (EUT L 152, 16.6.2009, s. 11).

4. Rådets förordning (EEG) nr 315/93 av den 8 februari 1993 om fastställande av gemenskapsförfaranden för främmande ämnen i livsmedel (EGT L 37, 13.2.1993, s. 1).
5. Kommissionens direktiv 95/45/EG av den 26 juli 1995 om särskilda renhetskriterier för färgämnen som används i livsmedel (EUT L 226, 22.9.1995, s. 1).
6. Rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3).
7. Rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10).
8. Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 872/2012 av den 1 oktober 2012 om antagande av den förteckning över aromämnen som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2232/96, om dess införande i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 samt om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 1565/2000 och kommissionens beslut 1999/217/EG (EUT L 267, 2.10.2012, s. 1).
9. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/2/EG av den 22 februari 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om livsmedel och livsmedelsingredienser som behandlats med joniserande strålning (EGT L 66, 13.3.1999, s. 16).
10. Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/3/EG av den 22 februari 1999 om upprättande av en gemenskapsförteckning över livsmedel och livsmedelsingredienser som behandlas med joniserande strålning (EGT L 66, 13.3.1999, s. 24).
11. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (EGT L 147, 31.5.2001, s. 1).
12. Kommissionens beslut 2002/840/EG av den 23 oktober 2002 om antagande av förteckningen över godkända anläggningar för bestrålning av livsmedel i tredje land (EGT L 287, 25.10.2002, s. 40).
13. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2160/2003 av den 17 november 2003 om bekämpning av salmonella och vissa andra livsmedelsburna zoonotiska smittämnen (EUT L 325, 12.12.2003, s. 1).
14. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2065/2003 av den 10 november 2003 om rökaromer som används eller är avsedda att användas i eller på livsmedel (EUT L 309, 26.11.2003, s. 1).
15. Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/41/EG av den 21 april 2004 om upphävande av vissa direktiv om livsmedelshygien och hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av rådets direktiv 89/662/EEG och 92/118/EEG samt rådets beslut 95/408/EG (EUT L 157, 30.4.2004, s. 33).
16. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 853/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung (EUT L 139, 30.4.2004, s. 55).
17. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 854/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EUT L 139, 30.4.2004, s. 206).
18. Kommissionens beslut 2005/34/EG av den 11 januari 2005 om fastställande av harmoniserade standarder för bestämning av vissa restsubstanser i produkter av animaliskt ursprung som importerats från tredjeländer (EUT L 16, 20.1.2005, s. 61).

19. Kommissionens förordning (EG) nr 401/2006 av den 23 februari 2006 om provtagnings- och analysmetoder för offentlig kontroll av halten av mykotoxiner i livsmedel (EUT L 70, 9.3.2006, s. 12).
20. Kommissionens förordning (EG) nr 1881/2006 av den 19 december 2006 om fastställande av gränsvärden för vissa främmande ämnen i livsmedel (EGT L 364, 20.12.2006, s. 5)
21. Kommissionens förordning (EU) nr 252/2012 av den 21 mars 2012 om provtagnings- och analysmetoder för offentlig kontroll av halter av dioxiner, dioxinlika PCB och icke-dioxinlika PCB i vissa livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1883/2006 (EUT L 84, 23.3.2012, s. 1).
22. Kommissionens förordning (EG) nr 333/2007 av den 28 mars 2007 om provtagnings- och analysmetoder för offentlig kontroll av halten av bly, kadmium, kvicksilver, oorganiskt tenn, 3-MCPD och polycykliska aromatiska kolväten i livsmedel (EUT L 88, 29.3.2007, s. 29).

B. Regler för djurhälsa

1. Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter, som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A.I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter (EGT L 62, 15.3.1993, s. 49).
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (EGT L 147, 31.5.2001, s. 1).
3. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter) (EUT L 300, 14.11.2009, s. 1.).
4. Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen (EUT L 54, 26.2.2011, s. 1).
5. Rådets direktiv 2002/99/EG av den 16 december 2002 om fastställande av djurhälsoregler för produktion, bearbetning, distribution och införsel av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EGT L 18, 23.1.2003, s. 11).
6. Rådets direktiv 2006/88/EG av den 24 oktober 2006 om djurhälsokrav för djur och produkter från vattenbruk och om förebyggande och bekämpning av vissa sjukdomar hos vattenlevande djur (EUT L 328, 24.11.2006, s. 14).

C. Andra särskilda åtgärder (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

1. Interimsavtal om handel och tullunion mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken San Marino – Gemensam förklaring – Förklaring från gemenskapen (EGT L 359, 9.12.1992, s. 14)
2. Rådets och kommissionens beslut 94/1/EKSG, EG av den 13 december 1993 om ingående av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet mellan Europeiska gemenskaperna, deras medlemsstater och Finland, Island, Liechtenstein, Norge, Schweiz, Sverige och Österrike (EGT L 1, 3.1.1994, s. 1).

3. Rådets beslut 97/132/EG av den 17 december 1996 om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Nya Zeeland om sanitära åtgärder vad avser handeln med levande djur och animaliska produkter (EGT L 57, 26.2.1997, s. 4).
4. Rådets beslut 97/345/EG av den 17 februari 1997 om ingående av ett tilläggsprotokoll om veterinära frågor till avtalet genom skriftväxling mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Furstendömet Andorra (EGT L 148, 6.6.1997, s. 15).
5. Rådets beslut 98/258/EG av den 16 mars 1998 om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta stater om sanitära åtgärder för att skydda människors och djurs hälsa vad avser handeln med levande djur och animaliska produkter (EGT L 118, 21.4.1998, s. 1).
6. Rådets beslut 98/504/EG av den 29 juni 1998 om ingående av interimsavtalet om handel och handelsrelaterade frågor mellan Europeiska gemenskapen, å ena sidan, och Mexikos förenta stater, å andra sidan (EGT L 226, 13.8.1998, s. 24).
7. Rådets beslut 1999/201/EG av den 14 december 1998 om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Kanadas regering om sanitära åtgärder för att skydda människors och djurs hälsa vad avser handeln med levande djur och animaliska produkter (EGT L 71, 18.3.1999, s. 1).
8. Rådets beslut 1999/778/EG av den 15 november 1999 om ingående av ett tilläggsprotokoll om veterinära frågor till avtalet mellan Europeiska gemenskapen, å ena sidan, och Danmarks regering och Färöarnas Landsstyre, å andra sidan (EGT L 305, 30.11.1999, s. 25).
9. Tilläggsprotokoll 1999/1130/EG om veterinära frågor till avtalet mellan Europeiska gemenskapen, å ena sidan, och Danmarks regering och Färöarnas Landsstyre, å andra sidan (EGT L 305, 30.11.1999, s. 26).
10. Rådets beslut 2002/979/EG av den 18 november 2002 om undertecknande och provisorisk tillämpning av vissa bestämmelser i avtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Chile, å andra sidan (EGT L 352, 30.12.2002, s. 1).

2. Schweiz – lagstiftning (*)

(*) Hänvisningar till en rättsakt avser, om inte annat anges, rättsakten i dess lydelse före den 31 december 2014.

- A. Förordning av den 18 april 2007 om import, transitering och export av djur och av animalieprodukter (OITE; RS 916.443.10).
- B. Förordning av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredjeländer (OITPA; RS 916.443.13).

3. Genomförandebestämmelser

- A. *L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires* ska samtidigt med Europeiska unionens medlemsstater tillämpa de importvillkor som fastställs i de rättsakter som avses i kapitel I i detta tillägg, tillämpningsföreskrifterna och de förteckningar över inrättningar från vilka importen i fråga är tillåten. Detta åtagande gäller för alla tillämpliga rättsakter, oberoende av när de antagits.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan besluta om restriktivare åtgärder och kräva ytterligare garantier. Samråd ska ske inom gemensamma veterinärkommittén i syfte att finna lämpliga lösningar.

L'Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires och Europeiska unionens medlemsstater ska underrätta varandra om särskilda importvillkor som fastställs bilateralt, och som inte harmoniseras på unionsnivå.

- B. De gränskontrollstationer i medlemsstaterna i Europeiska unionen som avses i del B punkt 1 i kapitel III ska ansvara för kontrollerna vid import från tredjeländer avsedd för Schweiz, enligt del A i kapitel III i detta tillägg.
- C. De gränskontrollstationer i Schweiz som nämns i del B punkt 2 i kapitel III i detta tillägg ska ansvara för kontrollerna vid import från tredjeländer till Europeiska unionens medlemsstater, enligt del A i kapitel III i detta tillägg.
- D. I enlighet med bestämmelserna i förordningen av den 27 augusti 2008 om import och transitering av animalieprodukter med flyg från tredje land (OITPA; RS 916.443.13), ska Schweiziska edsförbundet fortfarande ha möjlighet att importera nötkött från nötkreatur som kan ha behandlats med tillväxtbefrämjande medel. Det ska vara förbjudet att exportera sådant kött till Europeiska unionen. Dessutom ska Schweiziska edsförbundet
- begränsa användningen av sådant kött till detaljhandelsförsäljning direkt till konsumenten med lämplig märkning,
 - begränsa införseln till schweiziska gränskontrollstationer,
 - upprätthålla ett lämpligt system för spårbarhet och kanalisering, för att förhindra att sådant kött senare förs in på Europeiska unionens medlemsstaters territorier,
 - en gång per år lägga fram en rapport till kommissionen om ursprung och bestämmelseorter för importen, samt en lägesrapport om kontrollerna av att ovanstående bestämmelser efterlevs,
 - om problem uppstår låta dessa bestämmelser granskas av gemensamma veterinärkommittén.

KAPITEL VI

Avgifter

1. Inga avgifter ska utkrävas för veterinärkontroller i handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz.
2. För veterinärkontroller vid import från tredje land ska de schweiziska myndigheterna åta sig att utkräva de avgifter som är förbundna med de offentliga kontroller som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1)."

BILAGA IX

Tillägg 11 till bilaga 11 till jordbruksavtalet ska ersättas med följande:

"Tillägg 11

Kontaktställen

I. För Europeiska unionens vidkommande:

Le Directeur

Affaires vétérinaires et internationales

Direction générale de la santé et de la sécurité alimentaire

Commission européenne

1049 Bruxelles Belgien

II. För Schweiziska edsförbundets vidkommande:

Le Directeur

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires

3003 Berne Schweiz"

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV